

Giới thiệu Thuê Nhà Của Trạch Nam

Truyện Thuê Nhà Của Trạch Nam của tác giả Mã Kỳ Đóa có các tình tiết rất hấp dẫn sống động. Cuộc sống của cô bị đảo lộn bởi vô số người phá cô, cuộc đời cô tối tăm...một ngày tối và cô đã ra đi..

Sau khi sống lại cô muốn được làm là chính mình nhưng đó cũng không phải là điều dễ dàng, vô tình cứu lấy một cậu bé sắp bị xe tông...cuộc đời cô từ đó cũng mở sang trang mới.

Cô bắt đầu đi phải làm bảo mẫu cho cậu bé đó, hơn thế nữa cô còn phải chăm sóc cho cha của cậu bé? Cuộc đời của cô có thêm phần sáng sủa nào khi gặp người đàn ông đó? Một trạch nam kinh điển mà cô từng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cả người Viên Áu Sơ đơn giản nằm ở trong hẻm nhỏ u ám, vết thương bị chảy máu trên người vẫn không ngừng đau đớn, làm cô không nhận được phải cần môi dưới.

Cô đang nằm trong con hẻm nhỏ tối tăm giữa hai căn nhà, giống như vĩnh viễn không thấy được ánh sáng, cô đưa đầu ra ngoảnh nhìn. Dường như có thể cảm nhận được ánh mặt trời bên ngoài vô cùng rực rỡ, nhưng cô lại chỉ có thể vui thân mình ở sâu trong ngõ hẻm này, không thể cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp.

Trong ngõ hẻm âm u đầy mùi hôi thối không ngừng bay vào lỗ mũi. Lúc này Viên Áu Sơ lại rất muốn cầm một chiếc gương xem bộ dáng bây giờ của bản thân.

Nhất định rất ngu ngốc! Cô nghĩ tới mà tự giấu bản thân ở trong lòng.

Cô bảy năm trước hình như không có ngu ngốc như vậy, cũng vì khi còn trẻ hành động theo cảm tính, vì giận dữ mới để cho đường đời của cô càng đi càng âm u.

Cô không thích học, cũng không thấy không học là điều đáng tiếc. Nhưng hiện tại cô suy nghĩ kỹ lại thì bảy năm qua cô thật sự chưa làm được chuyện gì tốt đẹp cả.

Đánh nhau, hút thuốc lá, cúp cua, thậm chí còn làm loạn cùng với đàn ông. Cuối cùng bị một người đàn bà điên dẫn người đến ra sức đánh làm cô thể thảm như bây giờ. Bây giờ cô đang ở trong con hẻm nhỏ này chờ chết! A... Cô chưa từng nghĩ mình sẽ chết như thế này. Cô mệt mỏi nhếch khóe môi nở một nụ cười giấu cợt nhưng lại đụng đến vết thương trên mặt, làm cho cô đau đến nhe răng trợn mắt.

Bây giờ suy nghĩ lại chuyện bảy năm qua, cô thật sự buồn cười.

Cũng chỉ là có một người ba không để ý đến cô, có một người mẹ kế ác độc, còn có hai chị em ngu ngốc con của mẹ kế nữa. Lúc ấy cô rất cuộc suy nghĩ cái gì?

Vì đám người không có mấy quan hệ thân thiết với cô mà cô lãng phí mất bảy năm, bây giờ còn vì bảy năm ngu ngốc đó mà chết oan uổng ——

"Khụ khụ."

Đột nhiên cô phun ra một bùm máu làm cho cô không nhận được họ khan kịch liệt, sau đó cô cảm thấy đầu mình bắt đầu choáng váng hoa mắt, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ.

Đây chính là phút cuối cùng của cuộc đời cô? Khóe miệng cô khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười, cuối cùng cô đã được giải thoát.

Kết thúc như vậy cũng tốt. Cho dù cô đã từng ảo tưởng rằng nếu cho cô cơ hội được sống lại, cô nhất định sẽ không ngu ngốc như vậy.

Nếu như có thể làm lại, cô sẽ sống vì mình.

.

Chương 1

Ngõ hẻm vẫn là ngõ hẻm, đau đớn trên người hình như vẫn còn ở đây, nhưng sao giống như có gì đó không ổn lắm nhỉ?

Viên Áu Sơ không có gương để so sánh, không nhìn được trên mặt mình có biến hóa gì, nhưng nhìn lại bộ ngực của mình ước chừng đã nhỏ lại, còn có trên người mặc đồng phục trung học không biết là đã bao nhiêu năm không có mặc, cộng thêm túi xách rơi là tá đồ ở bên cạnh trong ngõ hẻm, coi như cô không biết sợ là gì thì cũng không nên được sóng lớn cuộn cuộn trong lòng.

Cô chống tường đứng lên cẩn thận xem xét vết thương trên người mình, nhưng chỉ có một chút vết bầm do ẩu đã còn có một xú vết da trầy, so với vết thương trên người vừa làm cô té xỉu, còn có vết thương do bị đánh tàn bạo thì quả thật không đáng nhắc tới. Cô khập khiễng đi đến trước túi xách bị rơi, ngồi xổm xuống tìm kiếm bên trong có thứ gì có thể xác định được cô bây giờ đang lâm vào tình thế nào.

Trong túi xách kỳ thật không có cái gì, tối thiểu cũng phải có bài thi nhưng không có, chỉ có giấy vệ sinh còn có một cục giấy nhắn tin(*stick note) và một đồng đô bỏ đi chiếm phần lớn không gian, mà bị che ở phía dưới có một quyển sổ mỏng dính chắc là một cái danh thiếp chỉ lớn bằng một quyển vở nhỏ. Sau khi cô tìm kiếm thì ngay lập tức cảm quyển sổ đó lên và lật ra trang đầu tiên.

Từng tên và phương thức liên lạc được ghi gần như đầy đủ trong các ô vuông nhỏ bên trong quyển sổ, phía sau còn kèm theo chữ ký, có vài người còn ghi chú thích thêm, thậm chí ở sau chữ ký còn có ghi ngày tháng.

Cô nhớ quyển sổ nhỏ này là cô nhặt được ở buổi lễ tốt nghiệp, sau khi về đến nhà vì gây gổ với những người đó nên cô không biết bị ném đi đâu.

Có lẽ mình đã được sống lại một lần nữa, Viên Áu Sơ không quá kích động, có lẽ là chuyện này quá mức tưởng tượng đến chấn động nên không thể phản ứng được gì cả.

Cô hít sâu mấy hơi mới dọn dẹp xong tất cả đồng đồ trong túi xách bị lấy ra, đeo túi xách lên lưng rồi đứng lên lần nữa, phui hết tất cả bụi đất trên đồng phục, đi từng bước một ra ngoài, rốt cuộc cô cũng bước chân ra khỏi con ngõ nhỏ âm u đó.

Cô không quay đầu lại đi ra khỏi ngõ hẻm, nhắm mắt lại cảm thụ ánh mặt trời ấm áp mon man trên mỗi một tác da thịt của cô.

Nếu cô có thể may mắn làm lại một lần nữa, cô tuyệt đối không để cho mình lâm vào bóng tối như đã qua.

Tuyệt đối!

Đi ra khỏi ngõ hẻm không bao lâu, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đã gần đến hoàng hôn, không khí vẫn còn hơi ẩm nhưng đã có thể thấy có gió lạnh thổi đến cảm giác thoải mái dễ chịu, Viên Áu Sơ từ từ đi đến, vừa nhớ lại sự việc buổi chiều của bảy năm trước.

Bước nhanh đến nhà cuối cùng ở ngã tư đầu hẻm, một cậu bé trai gầy nhỏ đang đi qua đây theo hướng ngược lại với cô, mà phía đối diện cô có một chiếc xe hơi dường như không nhìn thấy bé trai đang lao ra, vẫn chạy rất nhanh.

Thấy thế, cô không để ý chân của mình đang thương, vội vàng khập khiễng chạy qua, nhanh chóng ló bé trai qua bên cạnh còn mình vì né không kịp nên bắp chân bị xe đụng hơi đau, hại cô và bé trai cùng ngã nhào trên đất.

Một màn này không có ai nhìn thấy, hoặc nên nói là do lực va đập nhỏ nên không thể lôi kéo được dân chúng trong nhà chạy ra xem náo nhiệt.

Chủ xe phát hiện mình vừa đụng phát người, vội vàng xuống xe xem xét, phát hiện Viên Áu Sơ và bé trai không có gì đáng ngại rồi nhìn trên đường không có người nên nhanh chóng lên xe, đạp chân ga biến mất. Viên Áu Sơ vừa định quay lại mắng một trận nhưng chỉ ăn đầy miệng làn khói đen.

"Đáng chết. Cái loại người không có đạo đức. Nguyên rủa anh đi đường sẽ bị đụng cột điện, trời mưa xe bị ngập nước, đi ngang công trường bị đập xe." Viên Áu Sơ không ngừng nguyên rủa cho đến khi bé trai trong ngực cô đột nhiên phát ra tiếng khóc lóc nhỏ, cô mới nhớ tới "Khồ chủ" mình mới vừa cứu còn đang vui trong ngực cô.

Oh! Shit! Lúc cô vừa ngã nhào hình như quên bảo vệ cậu bé, tiểu quý này chẳng lẽ bị thương sao?

Cô nhịn đau bò dậy từ dưới đất rồi đỡ bé trai lên, quan sát từ đầu đến chân, chỉ sợ cậu bé không phải do xe đụng bị thương mà do cô đề bị thương.

Tì mi xem xét, cô phát hiện trừ cùi chỏ và đầu gối bé trai có bị trầy da một chút, còn lại thì không có thương tích gì nghiêm trọng. Bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa ngẩng đầu nhìn thì bé trai này sắp khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đã tràn đầy nước mắt, toàn thân cô cứng đờ, chỉ sợ một giây sau bé trai này sẽ biến tiếng khóc sùt sùi thành tiếng khóc lớn.

Ông trời ơi! Sau khi cô sống lại thì không đành lòng thấy một bé trai ngay trước mắt cô gặp chuyện không may nên mới quên tính mạng xá thân cứu người. Trời mới biết thật ra cô thật ra rất tà ác trong mắt đứa nhỏ như thế này.

Bé trai không hiểu cô đang suy nghĩ gì trong lòng, miệng bắt đầu mếu. Chỉ lát nữa là khóc lớn cho cô nhìn, Viên Áu Sơ vội vàng ra tay trước chiếm được lợi thế, gặm nhẹ.

"Không được khóc! Tiếp tục khóc sẽ kêu cảnh sát tới bắt cháu đi!" Không phải cô quá ngây thơ, mà giờ phút này trong đầu cô chỉ có thể lấy việc này để đe dọa đứa nhỏ nhưng thói quen dùng từ và cách nói đã ăn sâu vào con người cô.

Bảy năm qua cô đã dùng nhiều từ ngữ làm tức chết những tên tiểu quý. Lúc này đứa bé hoàn toàn bị lừa.

Sau khi bé trai nghe cô cảnh cáo thì mím môi nuốt nước mắt vào trong hốc mắt, vừa uất ức vừa sợ nhìn chăm chăm cô.

"Cháu đau." Không thể khóc, bé trai chỉ có thể dùng giọng nói mềm nhũn kể về cảm giác của mình bây giờ.

‘Cô cũng đau’ Viên Áu Sơ rất muốn trực tiếp trả lời như thế, nhưng suy nghĩ một lại thì kể khổ với một tên tiểu quý cũng không được gì nên nuốt câu kia trở về bụng.

Đứng lên, chờ hết vầng dầu hoa mắt rồi cô đứng thẳng người, dắt tay nhỏ bé của bé trai "Đi, cô dẫn cháu đi gặp bác sĩ trước."

Bé trai không suy nghĩ gắt đầu ngay lập tức, để cho cô nắm tay rồi từ từ đi theo.

Một lớn một nhỏ chăm chạy đi tới bệnh viện gần nhất. Lúc này hai người giống như đã quên mọi nguy hiểm vừa này, còn có tại sao bé trai đi một mình ra ngoài.

Trời chiều làm bóng dáng của hai người kéo dài thật dài trên nền đất, Viên Áu Sơ nắm tay nhỏ bé mềm nhũn trong tay mình, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng mềm mại.

Cảm thấy xém chết trong nháy mắt kia cũng không lỗ vốn, tối thiểu cô nhếch nhác nhưng trong đời từng làm được một chuyện tốt.

Trong phòng khám, để bác sĩ thoa thuốc cho bé trai trước, Viên Áu Sơ ở ngay cạnh cửa phòng khám vừa coi chừng cậu vừa đợi người nhà bé trai đến.

Không sai! Lúc đến phòng khám bệnh muốn đăng ký thì cô mới đột nhiên nhớ tới bé trai đó thật ra thì không có chút quan hệ nào với cô, đăng ký phải có giấy tờ tùy thân thì cô không có, bé trai khẳng định cũng sẽ không mang theo người. Thật may là trên người bé trai có số điện thoại để liên lạc người nhà lúc khẩn cấp, cô mới có cách để liên lạc với cha mẹ chịu trách nhiệm với cậu bé.

Trong lúc chờ đợi, cô nghĩ sẽ dạy dỗ người cha mẹ vô trách nhiệm đó một bài học. Sao có thể để cho một đứa nhỏ tiểu học một thân một mình chạy tán loạn khắp nơi, nếu không phải là cô.

Nếu không phải là cô? Viên Áu Sơ bỗng sững sờ, dường như một đoạn ký ức xa xôi nào đó đang ứa về.

Cô nhớ năm ấy cô tốt nghiệp chính xác có một đứa trẻ bị xe đụng chết. Nhưng khi đó không có bắt được người gây ra họa, cuối cùng hình như là có người nhớ ở đầu đường có camera theo dõi, xem lại tất cả băng ghi hình mới bắt được người gây ra họa.

Đối với chung cư yên tĩnh từ trước đến giờ mà nói, xảy ra chuyện như vậy chính xác là ắt dọa người. Khi đó vụ tai nạn xe cộ này được báo chí viết bài sôi sục một thời. Đối với lúc trước của cô mà nói thì vì ngày ngày đều nghe các bạn hàng xóm thảo luận nên cũng có chút ấn tượng.

Tiểu quý đáng thương này kiếp trước không có may mắn như vậy, khi đó cô cũng không giống như lúc này. Sau khi cô tỉnh táo lại, tỉnh táo trong ngõ hẻm nhỏ cũng không về nhà ngay. Cứ thế vứt đi cơ hội làm anh hùng quên mình cứu cậu, cứ như vậy mà đánh mất đi một sinh mạng.

Nghĩ đến đây, cô không còn tức giận với người nhà cậu bé nhiều nữa.

Phòng khám buổi chiều cũng không có nhiều người, cho nên khi thấy một người đàn ông lôi thôi lếch thếch từ ngoài xông vào phòng khám. Mặc dù Viên Áu Sơ vô cùng không muốn nghĩ người đàn ông này là người nhà của cậu bé, nhưng nhìn thấy anh ta không ngừng nhìn đồng hồ nhìn tây, sau khi thấy bé trai thì ánh mắt sáng lên thì cô không nhận được ở trong lòng yên lặng than thở.

Aizz... Người lớn mà đáng vẻ như vừa lăn lộn từ trong đồng rác ra thế kia thì khó trách.

Tê Du Quân mới từ phòng nghiên cứu ra thì nghe điện thoại di động kêu, anh mơ mơ màng màng nhận thì đầu tiên đối phương xác nhận anh có một đứa con trai gọi là Tiểu Nam hay không, tiếp đến thì tức giận mắng to muốn anh đến ngay phòng khám bệnh XX đón đứa bé, nói là đứa bé xém bị xe đụng, bị thương nhẹ bây giờ đang điều trị.

Anh thật ra thì không nghe rõ trong điện thoại di động cô gái đó nói gì, cơ thể giống như tự động lập trình, tay nắm chặt di động, chân có xỏ vào giày hay không cũng không để ý, lao thẳng ra cửa, đi tới phòng khám.

Thật may phòng khám bệnh không xa, về sau anh nhớ là chưa ngắt điện thoại, lại vội vàng hỏi thăm đối phương. Anh rối loạn như con ruồi mất đầu.

"Tiểu Nam có bị làm sao hay không? Còn đau nhức chỗ nào không? Có muốn tôi dẫn bé đi chụp X quang hay không? Còn là." Tê Du Quân vừa xông vào phòng khám đã đưa ra những vấn đề liên tiếp khiến bác sĩ và y tá còn có Viên Áu Sơ cảm thấy dở khóc dở cười.

Bé trai từ khi vào phòng khám hoàn toàn không như những đứa trẻ khác vừa khóc vừa gào, chỉ yên tĩnh nhìn chăm chăm bác sĩ thoa thuốc cho cậu, cho đến khi nhìn thấy người đàn ông này xông tới, mới rơi xuống vài giọt nước mắt. Sau đó nắm thật chặt quần áo của người đàn ông đó giống như sợ người đàn ông đó sẽ biến mất không thấy.

Bác sĩ đứng bên cạnh cảm thấy buồn cười nhưng vẫn là ho hai tiếng nói: "Anh à, chỉ bị rách da một chút mà thôi, không cần chụp X - quang, tôi đã bôi thuốc cho cậu bé rồi."

"Hả? Nhưng không phải bị xe đụng vào." Đầu óc Tê Du Quân mơ hồ nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nhìn anh một lát rồi quay đầu nhìn Viên Ấu Sơ đang đứng ở cạnh cửa, nhún vai "Tôi cũng không biết, là cô gái này đưa đứa bé tới, muốn biết cận kề thì cậu có thể hỏi cô ấy."

Lúc này Tề Du Quân mới chú ý tới Viên Ấu Sơ đang tồn tại, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Cái đó. Cô gái này. Vô cùng cảm ơn cô." Một câu đơn giản cảm ơn cũng phải lắp ba lắp bắp, xem ra không có giống biểu hiện của một người đàn ông.

Viên Ấu Sơ nhún mày sau đó buông chân mày ra, thần nhiên nói: "Không có gì, tôi chỉ là đi ngang qua mà thôi, nhưng lần sau không nên để đứa bé một mình chạy loạn bên ngoài như vậy, rất nguy hiểm."

"Được...Được, tôi biết rồi." Về mặt của anh ta rất nghiêm túc đáp, sau đó quay đầu nhìn bé trai "Tiểu Nam, đi này nói rằng sau này con không được chạy loạn nữa, biết không?"

Bé trai gật đầu, trên mặt còn mang theo chút sợ hãi nói: "Dạ." Kinh nghiệm lần này đã để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng cậu, thật sự rất kinh khủng.

Đôi cha con này làm Viên Ấu Sơ không còn lời gì để nói.

Cô rõ ràng muốn "Nhắc nhở" người cha vô trách nhiệm này mà? Sao anh ta lại quay đầu lại dấn dò tên tiểu quỷ đó như vậy?

Chẳng lẽ cô vừa biểu đạt thái độ không đủ rõ ràng? Ý của cô là muốn anh ta phải chăm sóc đứa bé thật tốt, không phải là yêu cầu đứa bé không được chạy loạn.

Vốn cô muốn mở miệng nhắc đi nhắc lại người đàn ông này vài câu, lại bỗng nhớ tới cô không có quan hệ gì với cặp cha con này, người ta còn có vợ của mình còn bà mẹ kia đi đâu rồi. Chuyện đó cũng không cần cô quản, nghĩ đến đây thì cô không thêm để ý nữa.

Nghĩ thì nghĩ như thế nhưng vừa nhìn thấy người có thể nắm tay hai cha con giống như kẻ dờ hơi thì cô vẫn có cảm giác người đó thật sự giống gà mẹ nuôi con.

Nhìn lại dáng vẻ của người đàn ông, áo khoát ngoài màu trắng bần bần vàng vàng ố màu, bên trong là một cái áo rách nát, cổ áo sơ mi mòn sứt chỉ, quần thì nhìn không còn là màu xanh lam của quần jean mà là bụi, hai màu trộn lẫn với nhau làm cô không tưởng tượng ra được màu sắc gì. Còn giày thì càng không cần phải nói, một bên là đôi dép màu xanh trắng đã đi sắp hư còn một bên là giày xăng-đan của nữ, phía trên còn dính một bông hoa hồng lớn sáng lấp lánh khiêu chiến sự nhẫn nại của cô.

Cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại nói thầm ở trong lòng như tụng kinh —— đừng để ý đến bọn họ đừng để ý đến bọn họ.

Lúc Viên Ấu Sơ vẫn còn đang đấu tranh trong lòng thì một giọng nói đột ngột cắt đứt cảm xúc của cô, làm cô không nhận được phải nhẹ nhàng thở ra rồi mở mắt nhìn người mới tới.

"Viên Ấu Sơ, cô không thể để cho tôi nhẹ nhõm một ngày sao? Lần này không phải phòng làm việc của trường học mà là gặp chuyện không may bị đưa đến phòng khám bệnh, cô thật đúng là càng ngày càng có tiền đồ rồi đó."

Một người phụ nữ trung niên ăn mặc loè loẹt, khuôn mặt dữ tợn, giọng nói the thé trách cứ, cơ thể uốn éo đi đến trước mặt Viên Ấu Sơ.

"Cầm đi. Thẻ bảo hiểm y tế của cô đó." Người phụ nữ trung niên khinh thường ném đồ trong tay đi, Viên Ấu Sơ chỉ yên lặng nhận lấy, ngược lại làm cho bà ta vô cùng kinh ngạc, nhưng nhanh chóng thay thế bằng một nụ cười khinh bỉ "Aizz... Hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà làm đại tiểu thư nhà chúng ta không hô to gọi nhỏ, không phải đánh nhau bị đá thương nào rồi chứ? Ha ha. Cũng tốt, dù sao cô cũng không muốn tiếp tục học nữa, coi như bị té làm cho đầu óc tối dạ thì cũng không có quan hệ với tôi."

Viên Ấu Sơ nhìn người phụ nữ ở trước mặt giương mắt nhìn mứa vuốt, nếu là hỏi trước thì cô đã hung hăng đáp lại, nhưng cô bây giờ chỉ cảm thấy người phụ nữ này giống như chó đang sủa những thứ rất buồn cười.

Cô nhìn thẻ bảo hiểm y tế trong tay, sau đó nhìn người phụ nữ đó vuron tay ra "Đừng nói lời vô nghĩa. Mau đưa tiền phí đăng ký sổ và thuốc thang."

Người phụ nữ trung niên cất cao giọng nói: "Cái gì mà phí đăng ký sổ và tiền thuốc thang. Cô còn dám xin tiền tôi? Nằm mơ đi."

"Bà coi như là mẹ kế của tôi, cũng phải biết người giám hộ có nghĩa vụ nuôi nấng con cái, đầu óc bà bị đánh hỏng rồi hả?" Cô từ tốn nói, đáy mắt hé ra nụ cười giễu cợt với người phụ nữ trung niên này.

"Cô....."

Người phụ nữ trung niên giận dữ nhìn cô chăm chăm, Viên Ấu Sơ đã khôi phục vẻ mặt bình ổn, còn mang theo vẻ mặt đắc tanh. Cuối cùng người phụ nữ trung niên không cam lòng lấy ví tiền từ trong túi xách da của mình ra, rút ra tờ 100 ném tới trước mặt cô.

"Phi! Chỉ biết đòi tiền." Mặc dù cho cô tiền, vẫn không quên xúc phạm cô. Lúc này người phụ nữ trung niên mới nhớ lại, càng cười kỳ quái hơn "Đúng rồi, hôm nay là cô tốt nghiệp phải không? Trước đây không phải nói tìm được công việc, còn nói muốn dọn ra ngoài sao? Sau này cũng đừng chạy theo hai lão già đáng thương chúng ta đòi tiền sinh hoạt phí nữa. Còn nữa, nhanh dọn đồ của cô đi đi, Từ Tâm của chúng tôi đang chờ chuyển vào phòng của cô đó."

Nói xong, chỉ sợ Viên Ấu Sơ lên tiếng đòi ý đòi tiền lần nữa, bà ta xoay người bước đi thật nhanh.

Những người bên trong phòng khám trừ bé trai không hiểu chuyện gì ra đều lẳng lặng nhìn một màn giằng co của hai người này, trầm mặc hẳn đi.

Trước kia Viên Ấu Sơ cảm thấy tình huống này làm cho người ta khó chịu và lúng túng, nhưng trải qua bảy năm tang thương thì loại chuyện như thế này đối với cô mà nói không đau không nhột.

Cô như không có chuyện gì xảy ra, ngồi chồm hồm xuống nhặt lên mấy tờ tiền. Sau đó quay đầu nhìn về phía bác sĩ nghiêm túc hỏi "Bác sĩ, 100 đồng có đủ trả tiền đăng ký khám và thuốc thang không?"

Bác sĩ đối với phản ứng bình tĩnh của cô rất kinh ngạc nhưng vẫn trả lời vấn đề "Nếu như chỉ đăng ký thì đủ, trừ phi cô muốn mua thuốc tiêu viêm thì có lẽ sẽ nhiều hơn."

Tề Du Quân coi như đầu óc không tốt lắm cũng biết cô gái này vừa mới huyền não với người nhà, có lẽ sẽ không vui về gì, lại nghĩ đến cô ta vì cứu con trai mình mới bị thương nên vội vàng lên tiếng "Tôi có thể giúp cô ta."

Lời vừa nói ra thì tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn anh ta, làm cho Tề Du Quân không có thói quen bị người khác nhìn chằm chằm nên lắp bắp.

"Ách. Tôi nói là. Ta có thể giúp cô gái này trả tiền thuốc thang, dù sao cô ấy cũng cứu Tiểu Nam nhà tôi."

Viên Ấu Sơ nhìn vẻ mặt của anh ta dường như cũng không phải miễn cưỡng, gật đầu "Vậy thì tốt, tôi có thể tiết kiệm được số tiền này rồi."

Lại nói lúc trước, sau khi cô tốt nghiệp thì bị đuổi ra khỏi cửa, nghĩ đến đời này cũng sắp phải lang thang ngoài đường, đã như vậy thì bây giờ có thể tiết kiệm sẽ tiết kiệm, không thể lãng phí được.

Bé trai được bôi thuốc xong, vết thương trên người Viên Ấu Sơ cũng đã được xử lý tốt, tưởng rằng duyên phận của cô và hai cha con nhà này tới đó là hết, không ngờ lúc cô đang muốn rời đi, lại cảm thấy có người nắm lấy áo của cô thật chặt. Cô kinh ngạc quay đầu lại thì nhìn thấy bé trai đang bị người đàn ông ôm, tay nhỏ bé lại nắm chặt áo của cô không thả.

"Này, Tiểu Nam, buông tay." Cô vừa gọi tên bé trai một cách tự nhiên, vừa đưa tay muốn đẩy tay của cậu ra.

Tiểu Nam vẫn cố chấp nắm áo cô đến khi vẻ mặt của người cha lúng túng vẫn cố gắng nắm lấy áo cô không thả.

Ba người hai lớn một nhỏ đứng giằng co với nhau ở ngay cửa ra vào, cuối cùng có một bà cụ thở hổn hển chạy đến trước mặt bọn họ mới phá vỡ cục diện bế tắc này.

"Aizzz u. . . Cháu ngoan đã xảy ra chuyện gì? Hà?"

"Bà nội." Tiểu Nam nhìn người mới tới, miệng ngọt ngào gọi. Còn Tề Du Quân thì có dự cảm không ổn.

Bà cụ thấy trên tay và đầu gối của Tiểu Nam bị thương, vô cùng tức giận giơ tay lên đánh lên người Tề Du Quân.

"Cái tên nhóc đáng chết này. Đã nói Tiểu Nam ở chỗ mẹ, con cứ đòi mang theo bên mình, còn nói buổi trưa có thể ra ngoài. Kết quả thì sao, Tiểu Nam một mình đi ngoài đường xem bị xe đụng. Thật may cháu ngoan của mẹ không có việc gì, bằng không mẹ sẽ đánh chết thằng cha vô trách nhiệm như con."

Tề Du Quân ôm đứa bé, tay đứa trẻ lại nắm chặt áo Viên Ấu Sơ. Bà cụ vừa đánh anh vừa tránh làm cho Viên Ấu Sơ cũng đi theo xoay quanh.

Cho đến khi bà cụ phát hiện có điều không ổn thì, Viên Ấu Sơ cũng đã bị đánh mấy cái.

"A. . . . Cô gái này làm."

Tề Du Quân bị đánh đến mặt cũng nhếch nhác, cuối cùng cũng có thể nói chuyện, vội vàng giới thiệu "Đây chính là người đã cứu Tiểu Nam."

Bà cụ vừa nghe đã vội vàng vừa kích động vừa cảm kích cầm tay của cô, đứng đưa trên dưới không ngừng "Aizzz u. . . . Cháu thật làm cho dì phải cảm kích. Nhất định phải đến nhà dì chơi một lát, để cho dì chiều đãi cháu một bữa."

Viên Ấu Sơ rất ít gặp phải người nhiệt tình như thế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lúng túng, vội vàng từ chối "Không cần." Cũng chỉ thuận tay mà thôi.

Lời còn chưa nói xong thì bà cụ đã vội vàng cắt ngang "Cái gì không cần, nhất định phải đến. Cháu đã cứu Tiểu Nam nhà chúng tôi, chúng tôi không có bày tỏ lòng thành thì coi được sao? Có đúng không?"

Tề Du Quân còn chưa lên tiếng, Tiểu Nam đã lập tức gật đầu tán thành "Dì. . . . Đi, về nhà."

Bà cụ rất vui mừng khi cháu nội và bà đứng ở cùng một trận tuyến, Tiểu Nam cũng nắm chắc áo của cô không rời, bà cụ lại nhiệt tình nắm một cái tay khác của Viên Ấu Sơ, vui vẻ đi về phía trước.

"Tốt lắm, chính là như vậy. Tôi nhà đi trước, đi mời cháu ăn một bữa cơm thật ngon."

Viên Áu Sơ một mặt 囧 đây chính là bị bắt rời khỏi phòng khám bệnh, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ chẳng lẽ đây chính là thiện báo của ngày hôm nay sao?

Thiện báo cũng quá mức nhiệt tình rồi, thật sự làm cho cô hơi chóng đờ không được.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Viên Áu Sơ đã từng cho rằng trên thế giới này loại phụ nữ kinh khủng nhất nhất là ghen tỵ và thù đoạn. Loại thứ hai đại khái giống như mẹ kế của cô, cái loại tự cho bản thân thông minh và miệng độc ác. Nhưng sau khi vượt qua một ngày kỳ diệu này, cô phát hiện bản thân nên thay đổi suy nghĩ.

Trên thế giới này phụ nữ kinh khủng nhất là giống như mẹ Tề, vô cùng nhiệt tình. Hơn nữa còn hoàn toàn tự quyết định, không để lời cự tuyệt của người khác vào tai.

Sau khi bị ép buộc về nhà họ Tề, mẹ Tề vừa nấu cơm vừa không ngừng hỏi thăm tất cả mọi chuyện về cô, hơn nữa còn nhanh chóng từ trong lời của cô mà đoán được cô là con cái nhà ai, còn thuận tiện nói cho cô nghe tất cả chuyện bát quái liên quan đến nhà cô cho cô nghe.

Dĩ nhiên, đến mức bây giờ cô gặp phải chuyện quẩn bách, không có chỗ có thể đi cộng thêm kinh tế khó khăn, cũng được mẹ Tề làm cho rõ ràng.

Sau khi Viên Áu Sơ nói cho mẹ Tề nghe tình cảnh của bản thân bây giờ, bà không chút thương hại mà mắt còn bùng sáng lên, trong lòng cô hơi cảnh giác.

Không phải cô thích người khác thương hại cô nhưng đây không phải là phản ứng mà người bình thường nên có. Cho nên lúc mắt mẹ Tề sáng lấp lánh làm cô hơi lo lắng trong lòng.

Đến khi cơm nước xong thì cuối cùng cô cũng biết sự lo lắng của cô từ đâu mà đến.

Mẹ Tề cầm tay của cô dẫn cô nhìn về phía hai cha con đang chơi ghép hình trong phòng khách "Áu Sơ, cháu mới vừa nói cháu muốn đi tìm việc và cũng muốn tìm một chỗ ở đúng không? Vậy cháu cảm thấy cháu đến nhà hai cha con này ở và làm bảo mẫu cho hai bọn họ thì thế nào?"

Thế nào? Viên Áu Sơ trừng lớn hai mắt, hoàn toàn kinh ngạc và nghi ngờ.

"Thế nào lại là cháu? Vợ của chú Tề chẳng lẽ không có ở nhà?"

Mẹ Tề liếc mắt nhìn một lớn một nhỏ kia, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ "Đứa con trai này không có kết hôn, cô gái kia và nó vốn định kết hôn, về sau hai người không biết xảy ra chuyện gì mà cô gái kia lừa gạt hết tiền của nó. Đứa bé vừa sinh không bao lâu cũng bỏ mặc, mấy năm này nếu không phải là đi giúp đỡ chăm sóc đứa bé thì đi nghỉ hai cha con bọn họ đã sớm đối chết ở nhà rồi."

Viên Áu Sơ không ngờ mình thuận miệng hỏi thì đã hỏi ra chuyện đau lòng của người ta, hơi lúng túng quay đầu lại, không để cho ánh mắt mình lọt vào mắt của mẹ Tề.

Ừ, chuyện này nghe rất đáng thương nhưng trên thế giới này người đáng thương rất nhiều, cô cũng không thể đồng tình với tất cả mọi người.

Hơn nữa làm bảo mẫu? Mặc dù cô xuất thân từ khoa quản lý gia đình, nhưng khi đó chỉ là tùy tiện đăng ký nguyện vọng đó mà thôi. Cô đi học nhưng không hề nghiêm túc, dù sao khi đó cô dành phần lớn thời gian để ăn năn hối hận, còn có nghĩ tới làm gì cùng ba người trong nhà kia đấu với nhau. Rồi sau đó đã đánh mất bảy năm một cách lãng phí, ở trường học những gì cô cũng đã quên khá. Muốn cô trở thành một bảo mẫu thật sự là không thỏa đáng.

Dĩ nhiên mẹ Tề không thể nào biết Viên Áu Sơ có câu chuyện ly kỳ như vậy, chỉ biết con trai và cháu nội cần một người ở một bên chăm sóc. Mặc dù bà thỉnh thoảng có thể giúp một tay nhưng không thể chú ý đến tất cả mọi chuyện được. Bà cũng có cuộc sống riêng của bà, cô gái này đến rất đúng lúc, nếu cô có thể ở ngay thời khắc quyết định quên mình cứu một đứa bé vốn không hề quen biết thì cũng đủ để chứng minh cô là một người có tâm địa thiện lương, phẩm cách cao thượng.

Không nghĩ quá nhiều, mẹ Tề quyết định phải giữ chặt lấy Viên Áu Sơ, thay bà chăm sóc thật tốt hai cha con không hiểu được cách chăm sóc bản thân cho tốt này.

Hai người mỗi người đều có ý định riêng, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mẹ Tề phục hồi lý trí trước, quay đầu nắm tay Viên Áu Sơ.

"Aizz... Nếu như có thể, đi cũng muốn tự mình chăm sóc bọn họ, nhưng lúc đi sinh ba của Tiểu Nam thì tuổi tác cũng đã cao, thật khó khăn lắm mới nuôi nó lớn. Cho là sau này nó không chăm sóc được bản thân thì cũng sẽ có được một người vợ tốt, không ngờ lại gặp phải loại chuyện như vậy. Không ai chăm sóc coi như xong, còn có thêm một đứa bé phải chiều cô, dạy dỗ."

Mẹ Tề chỉ kém không chảy nước mắt nước mũi cầu xin "Thiệt là! Sinh đứa con trai này không nhờ được gì cả, cũng đã gần 30 nhưng ngay cả bản thân và con trai cũng chăm sóc không được, còn phải nhờ vào một tay mẹ già này. Hôm nay cũng thế, cho là buổi trưa nó sẽ kết thúc công việc ở ngoài, đi cũng đã báo là đưa Tiểu Nam qua đây, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy được chứ."

Viên Áu Sơ nghe mẹ Tề bị thương oán giận không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hai cha con không buồn không lo chơi vui vẻ, không nói một câu.

Nói thật, Tề Du Quân là một đáng mày râu mà có thể dễ trở thành như vậy, chắc hẳn đời sống rất kém. Không biết thương thức ăn, đồ mặc còn chưa tính, thân thể dơ bẩn, tóc cũng bắt đầu nhảy nhảy, mắt kiểng to che hết nửa khuôn mặt, cầm thì râu mọc lún phún lộn xộn, duy nhất chỉ có chiều cao có thể tự hào nhưng mà anh ta lại gầy như cây tăm, dáng vẻ không đầy đủ dinh dưỡng giống như cây gậy trúc.

Có lẽ người vợ kia cũng không chịu nổi bộ dạng này của anh ta nên mới bỏ chạy? Cô không nhận được nghĩ tới những ý nghĩ ác độc ở trong lòng.

Mẹ Tề liếc mắt nhìn Viên Áu Sơ, cảm thấy cô hình như không phản đối nên quyết định thuyết phục cô thêm chút nữa.

"Áu Sơ. Thật ra thì khi làm bảo mẫu cho bọn họ cũng không quá cần làm nhiều gì hết. Con đi bình thường chỉ vui đầu ở trong phòng nghiên cứu, chỉ cần có người gọi nó ăn cơm và ngủ là tốt rồi. Chủ yếu là Tiểu Nam, bình thường lúc không đi vườn thì cần chăm sóc. Còn nữa, không cho bọn họ ăn bên ngoài, thỉnh thoảng giúp dọn dẹp nhà cửa là được rồi."

Viên Áu Sơ nhìn hai cha con kia, trong lòng suy nghĩ đến những việc phải làm, quả thật cũng hơi động lòng.

Dù sao thì cô cũng hiểu, mình bây giờ là người không có đồng nào trong túi, chỉ còn lại vài đồ đạc linh tinh phần lớn là thứ không đáng tiền, trình độ học vấn lại chỉ vừa tốt nghiệp, còn là một chuyên ngành không mấy nổi tiếng, nói đi nói lại, để có thể tìm được công việc sống qua ngày, khả năng. Không, phải là rất khó khăn.

Mẹ Tề sống đến từng này tuổi, người như cô chưa từng thấy qua, trong mắt Viên Áu Sơ lóe lên do dự còn có động lòng. Về mặt này sao có thể nào giấu giếm được bà, thế là bà vội vàng thúc thêm "Đãi ngộ tốt, bao ăn, bao ở, thời gian làm việc tự do."

Đối xử tốt như vậy, hơn nữa mình bây giờ đang lâm vào cảnh khốn cùng, Viên Áu Sơ khẽ cắn răng, hạ quyết tâm "Được. Cháu đồng ý!"

Cứ như vậy, sau khi ăn xong cơm tối, mẹ Tề tốt bụng thuyết phục rằng thời gian cũng không còn sớm, nên hôm nay cô hãy theo Tề Du Quân về phòng bên cạnh, để cho cô làm quen với hoàn cảnh, ngày mai cô quay lại nhà mang hành lý tới là có thể bắt đầu công việc bảo mẫu.

Đối với sự quá độ ân cần của mẹ Tề, ngược lại Viên Áu Sơ không chống cự. Dù sao lúc này cô về nhà nói không chừng cửa chính cũng đã bị khóa rồi. Ở kiếp trước mẹ kế và hai chị em kế đều đối xử với cô như vậy.

Tuy nói chỗ ở của Tề Du Quân cách không xa nhưng đi bộ nhanh cũng mất khoảng 20 - 30 phút, Tiểu Nam đi được nửa đường đã ngủ mất tiêu. Tề Du Quân ôm cậu, cô cầm chút đồ dùng hàng ngày mẹ Tề đưa rồi đi theo bên cạnh.

Chỗ ở của Tề Du Quân là một gian nhà ở cuối cùng của một dãy nhà, ưu điểm duy nhất là tương đối an tĩnh, hơn nữa bên cạnh còn có một công viên nhỏ, cảm giác rất thanh u (*đẹp và tĩnh mịch).

Trong bóng đêm, cô chỉ có thể nhìn đại khái hình dáng của căn nhà nên chỉ tùy tiện nhìn lướt qua mặt ngoài của hai tầng lầu rồi theo mẹ Tề đi vào.

Từ cửa chính đến cửa trước ước chừng khoảng 4 - 5 mét, vốn cho là mẹ Tề sẽ đi vào chung nhưng không ngờ mẹ Tề chỉ đứng ở cửa chính phát phát tay với cô "Áu Sơ. Đi đi về trước, ngày mai đi đến đưa tiền sinh hoạt phí của hai bọn họ cho cháu."

Nói xong, mẹ Tề bước nhanh rồi đi, Viên Áu Sơ vốn còn hơi đề phòng lại gặp chuyện này nên không nhận được bắt đầu hoài nghi: Mình không phải bị lường gạt chứ?

Nhưng suy nghĩ một lát thì cô trừ người ra, còn có cái gì để bị gạt sao? Nên đề hoài nghi trong lòng xuống rồi bước chân vào nhà.

Khi đèn điện mở lên, túi trong tay cô rơi trên mặt đất còn cô thì ngây ngốc nhìn tình cảnh trước mắt đến nỗi chân kinh nói không ra lời.

Oh! Shit! Nếu như bây giờ cô từ chối công việc này không biết có còn kịp hay không?

Dưới ánh đèn màu da cam ấm áp, Viên Áu Sơ nhìn cảnh tượng lộn xộn trước mắt, cô dường như cho là mình đang đi lạc vào một khu rừng nguyên sinh nào đó.

Trời ạ! Ai tới nói cho cô biết, một đồng trên ghế sa lon còn dài dài kỳ dị giống mọi sinh vật màu trắng là cái gì? Là quần áo sao? Hay là nấm đang sinh sôi nảy nở?

Còn nữa còn nữa, mới vừa bỏ ngang qua mắt cô có phải là một... À không, 'Một đám' gián hay không?

Cô tại sao không nhìn ra màu sắc của sàn nhà? Còn nữa, từ phòng bếp đến trên bàn phòng khách mờ hồ truyền tới mùi vị kỳ lạ là thế nào?

Trời ạ! Cô muốn phát điên rồi!

Không được! Cô coi như không thích sạch sẽ cũng không thể ở sinh hoạt ở đây, coi như năm phút đồng hồ cũng không được.

Cô nghiêng đầu nhìn về mặt xấu hổ của người đàn ông, thứ rơi trên mặt đất cô cũng không muốn cầm.

Nhẹ nhàng nhìn anh ta gật đầu "Rất xin lỗi, công việc này tôi không làm được, tôi đi trước."

Cô đảm đương công việc bảo mẫu chứ không phải đảm đương công việc của nhân viên môi trường.

Tề Du Quân bị mẹ đe dọa nên trầm xuống yên lặng cả đêm, vừa nghe cô nói muốn rời đi, anh vội vã đưa tay kéo cô lại "Đội đã nào...!"

Viên Áu Sơ nhìn nhìn anh rồi nhìn một tay kia của anh đang ôm đứa bé, dùng sức để giấy dựa không tốt nên không thể làm gì khác hơn là nghiêm mặt lạnh lùng nói: "Buông ra!"

"Không được!" Tề Du Quân cũng rất kiên trì.

Anh không biết mình vì cái gì mà kiên trì như vậy. Chỉ biết cô gái này cùng với những người trước kia anh gặp không giống nhau, coi như không có mẹ ân cần dạy bảo thì anh cũng sẽ chủ động giữ người này lại.

Không chỉ kiên trì mà có lẽ bởi vì mới vừa nãy lúc anh nhìn lên cô thì phát hiện cô không giống những người khác đối với anh ôm chặt đồng tình hoặc cảm thấy khinh thường mà là trách mắng. Cô hơi giống mẹ khi đó biết anh quên cho Tiểu Nam ăn cơm, đi ngủ đúng giờ. Cô không bộc lộ rõ ràng nhưng lại để cho anh cảm thấy bản thân mình được quan tâm.

"Anh. . . ." Cô tức giận muốn động thủ nhưng lại nhìn thấy Tiểu Nam đang nằm trong ngực anh, nên hạ thấp giọng xuống, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Ồ lại chăm sóc hai chúng tôi." Anh thẳng thắn nói, nhưng một đằng này râu lại nói những lời này với một cô gái trẻ tuổi thì thật đúng là không biết xấu hổ.

Anh đương nhiên biết mình sống rất tùy tiện, thói quen sinh hoạt hằng ngày lại kém, Tiểu Nam ở với anh cũng không được tốt nhưng anh cũng không nghĩ đến sẽ thuê một bảo mẫu chăm sóc hai người bọn họ.

Nhưng hôm nay Tiểu Nam gặp chuyện không may đã hù anh một phen, cho dù anh chưa từng mong đợi đứa bé này ra đời nhưng khi thân thể nhỏ bé mềm mại được thả vào ngực anh, thì anh không hề muốn bỏ đi đứa nhỏ mang một nửa dòng máu của anh trong người này đi.

"Anh là một đấng mày râu mà nói những lời này không cảm thấy quá mất mặt sao?" Viên Áu Sơ vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh.

"Vì Tiểu Nam, tôi không cảm thấy có gì quá mất mặt." Mặc dù cách trông kính sương mù không thể thấy rõ ánh mắt của anh, nhưng giọng nói đó đã truyền đạt toàn bộ thái độ của anh "Một mình tôi không có cách nào chăm sóc Tiểu Nam thật tốt, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng chăm sóc không tốt. Nên cô ở lại đi. Làm ơn."

Nói xong, anh giống như nhớ lại cái gì đó rồi đến bên cạnh cửa trước tìm kiếm dưới một cái tủ nhỏ, sau đó lấy ra một cái túi lớn đưa cho cô.

"Tôi có tiền, ngoại trừ việc mỗi tháng mẹ tôi đưa tiền sinh hoạt phí cho cô, tôi còn có thể giúp cô tăng lương. Cho nên cô đừng đi!"

Viên Áu Sơ cúi đầu nhìn cái túi trên tay giống như túi rác này, bên trong có một đồng tiền mặt, còn có hai cái thẻ ATM. Sau khi nhìn xong cô chỉ thở dài một hơi.

Người đàn ông này rốt cuộc làm sao có thể sống đến bây giờ?

Đây là anh còn chưa dùng hết sinh hoạt phí tháng này, mới vừa ở trên đường tới đây mẹ Tề đã nói với cô rồi. Bình thường đều là bà thay con trai quản lý tiền bạc, chỉ sợ anh sợ ý làm mất. Bà giữ toàn bộ tiền của anh, chỉ đưa cho anh một ít tiền để tiêu vặt, mà người đàn ông không phòng bị đưa tất cả tiền cho cô.

Hiện tại cô có thể lý giải được tâm tình của mẹ Tề, một người đàn ông tâm trí xem ra rất đơn thuần, còn mang theo một đứa bé nói còn chưa rõ, đổi lại là cô thì cũng sẽ nhanh chóng tìm người chăm sóc bọn họ thật tốt, bằng không có ngày hai cha con này bị người ta đem bán nói không chừng còn gây ngốc giúp người đó một tay để kiếm tiền.

Do cô đột nhiên nổi thiện tâm sao? Cô cũng không phải là rất lương thiện, chỉ là kiếp trước đánh nhau rồi đến cuối cùng không chịu nổi mà chết, để cho cô gặp hai cha con đơn thuần như vậy bỗng không biết nên cự tuyệt như thế nào.

Cô đưa tay day day huyệt thái dương rồi ngẩng đầu lần nữa, thấy Tiểu Nam đã tỉnh, cùng với Tề Du Quân hai cặp mắt giống nhau như nước long lanh nhìn chăm chăm vào cô không chớp.

Cô thả túi xách lên tay anh rồi ngồi xổm người xuống cầm túi đồ dùng hằng ngày mẹ Tề đã chuẩn bị, bất đắc dĩ buông tay nói: "Được rồi, tôi ở lại."

Hai cha con đồng thời lộ ra nụ cười thật tươi làm cho cô hơi hoảng hồn, nhưng khi cô vừa quay đầu thấy cái nhà dơ không chịu nổi này thì đầu của cô đột nhiên đau đớn.

Được rồi, đã quyết định muốn chăm sóc hai người này thật tốt thì phải chấp nhận cuộc sống lộn xộn của hai người đàn ông một lớn một nhỏ này vậy. Như vậy cô xác định tiếp theo phải dạy dỗ hai người đàn ông ‘Đon thuần’ này thành công mới được.

Ngày hôm sau, Viên Áu Sơ dường như là thiên tài mới vừa tờ mờ sáng đã tỉnh. Trên giường lớn đứa trẻ còn đang trong giấc ngủ rất sâu, cho tới người đàn ông trên sofa lớn ở gian phòng bên kia cũng vừa ngủ vừa chảy nước miếng. Cuối cùng cô cũng thấy rõ trách nhiệm chăm sóc một lớn một nhỏ này thật sự là không dễ dàng.

Bước đầu tiên dẫm trên sàn nhà đã cảm thấy trên sàn có bụi bặm vừa dày vừa nặng cảm giác sột soạt, làm cho cô phải nhũn mày mang dép đi vào phòng tắm nhanh chóng rửa mặt, rồi thay một bộ quần áo thể thao mượn của mẹ Tề, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng đóng cửa nhà lại cho hai cha con ngủ tiếp, rồi lên kế hoạch những việc ngày hôm nay cần làm.

Vừa xuống lầu dưới, thấy cảm giác so với hôm qua càng hỗn loạn hơn, cô trầm mặt từ từ quan sát rồi tính toán hôm nay muốn mua thêm những đồ dùng gia đình nào. Còn có nhất định phải thu dọn lại phần lớn diện tích trong nhà. Cuối cùng ở trong góc phòng tìm được một vài đồ dùng dọn dẹp không biết là nhân viên dọn dẹp hay là mẹ Tề khi qua đây để lại.

Nhìn cây chổi, cây lau nhà, thùng gỗ, nước lau sàn và một chục khăn lau, cô nhũn mày rồi vén tay áo lên, sau đó lựa ra dụng cụ cô cần lúc này, mang theo tinh thần mạnh mẽ quay đầu đối mặt với căn phòng lộn xộn, bắt đầu quét dọn.

Khi ánh mặt trời chiếu vào gian phòng, Tề Du Quân còn muốn ngủ nướng thì bị đánh thức, thần chí của anh còn hơi mơ mơ màng màng không biết mình đang ở đâu nhưng theo bản năng nhìn về phía giường lớn. Anh chỉ thấy trên giường còn lại một mình con trai đang hít thở ngủ say sưa. Anh sửng sốt mấy giây, ngay sau đó lần một vòng xuống khỏi sofa lớn rồi mở cửa, ba bước thành hai bước nhanh chóng đi xuống lầu, vừa qua khúc quẹo của cầu thang đã cảm thấy hình như hơi khác lạ, nhưng chưa nghĩ ra chỗ nào khác lạ thì anh đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

"Chuyện này." Đây là phòng của anh sao?

Đồng đồ ăn thừa đã biến mất, đồ đạc bị nhuộm một lớp bụi cũng đã được lau sạch lộ ra màu sắc vốn có của nó. Cho tới những thứ lộn xộn trên sàn nhà cũng đều biến mất hết, trong không khí chỉ còn lại hương thơm thoang thoảng của nước lau sàn, cũng nghĩ không thấy những mùi hôi ghê tởm ngày hôm qua còn lưu lại.

Anh còn chưa phục hồi tinh thần thì Tiểu Nam cũng xoa xoa mắt từ phía sau lưng anh nhô đầu ra, nhìn nhà hoàn toàn khác này, trên mặt nhỏ không che giấu được khiếp sợ và ngạc nhiên "Oa! Có tiểu tinh linh(*thần tiên) tới nhà chúng ta sao?"

Viên Áu Sơ từ trong phòng bếp đi ra đang chuẩn bị gọi bọn họ rồi giường thì nghe thấy lời ấy không nhận được công kích hai cha con bằng lời lẽ ác độc "Tiểu tinh linh chính là tôi, đã tỉnh? Vừa đúng lúc, xuống đây chuẩn bị ăn điểm tâm đi."

Viên Áu Sơ bận rộn 4 - 5 tiếng đồng hồ, đã dọn dẹp xong một tầng lầu nhà bọn họ. Nơi trọng điểm là phòng bếp cuối cùng cũng đã được dọn dẹp lộ nguyên trạng. Cô còn có thể làm vài thứ đơn giản.

Vốn cô lo lắng thiếu đồ quá nhiều, buổi sáng không thể làm điểm tâm, không ngờ trừ không có nguyên liệu nấu ăn thì gian phòng này còn có một đồng đồ lộn xộn chất đầy phòng bếp, nên đồ làm bếp đều có. Thế là cô làm một chuyến ra chợ bên cạnh, mua ít nguyên liệu nấu ăn về đây.

Nhưng không ngờ hai cha con này thật biết chọn thời gian, cô mới dọn bữa ăn sáng lên bàn xong thì bọn họ cũng đã xuống lầu rồi.

Nhưng. Khi hai cha con này đến bên cạnh cô thì cô đã tóm gọn hai người lại, không để cho bọn họ đến gần thành quả cô bận rộn từ sáng sớm.

"Chờ một chút, hai người hình như quên trước khi ăn cơm phải làm chuyện gì trước." Cô hơi hí hóp mắt, nhìn chằm chằm một lớn một nhỏ, trong giọng nói có mùi vị đe dọa.

Tề Du Quân sờ sờ đầu không xác định chắc chắn, sau đó cúi đầu nhìn con trai mình, Tiểu Nam cũng ngu ngơ nhìn lại anh.

Thấy hai người còn làm bộ dạng ngây ngô nhìn nhau, Viên Áu Sơ biết bọn họ khẳng định đã vứt toàn bộ việc vệ sinh cá nhân vứt qua một góc rồi.

Cô thờ dài, sau đó ôm lấy đứa nhỏ, lôi kéo đứa lớn tới phòng tắm cô mới quét dọn sạch sẽ lúc sáng sớm. Lấy bàn chải đánh răng và kem đánh răng trong bị lớn con chưa khai đưa cho bọn họ, cô còn tạm thời lấy hai cái ly từ phòng bếp đặt trước mặt bọn họ.

"Bây giờ lập tức đánh răng rửa mặt, nhanh lên. Trong vòng năm phút không hoàn thành, hôm nay không được ăn cơm!"

Vừa nghe đến có liên quan tới ăn cơm, một lớn một nhỏ vội vàng cầm bàn chải đánh răng lên rồi lấy kem đánh răng luống cuống tay chân đánh răng xột xoạt trong phòng tắm.

Cuối cùng ba người cũng ngồi vào trước bàn ăn, Tề Du Quân và Tề Á Nam đều đã nhìn chằm chằm bữa ăn sáng trước mắt chảy nước miếng. Mặc dù Viên Áu Sơ đối với nước còn trên mặt của bọn họ không hài lòng lắm, nhưng nghĩ thâm cái tạo cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, nên cũng cho qua.

Sáng sớm mẹ Tề tới đây muốn xem có thiếu đồ gì không thì nhìn thấy giống như một nhà ba người vui vẻ dùng cơm. Dĩ nhiên nhà cửa bỗng nhiên sạch sẽ cũng làm cho bà phải giật mình, sau đó nhận định trực giác của mình quả nhiên không sai. Viên Ấu Sơ mặc dù tuổi con nhỏ nhưng rất đáng để tin tưởng.

Sau đó dẫn cô đi vườn trẻ một chuyến, đưa Tiểu Nam đi học xong thì chỉ đạo Tề Du Quân dẫn cô về nhà thu dọn hành lý.

Đọc đường đi hai người xấu hổ không biết nói gì, Viên Ấu Sơ không biết nên làm như thế nào để nói chuyện phiếm với một trạch nam suốt ngày ở trong nhà. Mà Tề Du Quân thì đã quá lâu không nói chuyện với cô gái trẻ, trừ thỉnh thoảng nhìn lên cô mấy lần thì cũng không biết nên nói gì mới phải.

Thật may bước chân của hai người cũng không tính là chậm, không bao lâu đã đi tới nhà của Viên Ấu Sơ. Cô nhấn chuông cửa trước rồi nhỏ giọng nói "Lát nữa mặc kệ bọn họ nói gì anh cũng không cần phải để ý đến. Dù sao chúng ta cũng chỉ cảm đồ xong rồi đi, bọn họ nói gì anh cũng không cần quan tâm, xem như chó đang sủa bậy thôi."

Tề Du Quân hơi sững sờ, không hiểu tại sao cô nói ra những lời như thế, nhưng vừa nghĩ tới người phụ nữ trung niên nói những lời khắc nghiệt ngày hôm qua thì trong lòng anh loáng thoáng hiểu.

"Yên tâm, tôi biết rồi." Ánh mắt của anh phía sau tròng kính mờ mờ khẽ chớp, giọng nói kiên định trả lời "Chẳng qua nếu như họ buông lời mắng cô, tôi có cần giúp cô mắng lại không?"

Viên Ấu Sơ hoàn toàn không ngờ từ hôm qua tới hôm nay người đàn ông này không chủ động nói mấy câu. Thế nhưng bây giờ lại hỏi ngược lại cô như vậy, mặt của cô bỗng ngẩn ra, sau đó lắc đầu.

"Không cần, chó cắn người chẳng lẽ người phải cắn lại sao?" Nói hết lời, không đợi anh phản ứng thì bên trong cửa đã được mở ra, cô không hề suy nghĩ đã lôi kéo tay anh đi vào trong nhà.

A. Hôm nay là lần đầu tiên sau khi cô trọng sinh, có lẽ cũng là cuối cùng cô giao thiệp với người nhà 'Cực phẩm' của mình.

Cũng tốt, làm cho gánh nặng làm cho bản thân phiền chán này giải quyết luôn một lần cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Viên Ấu Sơ vừa mới đi vào, không ngờ gặp hai chị em và người mẹ kế không có liên hệ máu mủ với cô, còn có người ba cô không hề để vào mắt. Hôm nay cư nhiên tất cả bọn họ đều ở nhà.

Dĩ nhiên, cô sẽ không tự mình tưởng tượng là bọn họ chờ cô.

"Aizz u... Đây không phải là đại tiểu thư của nhà chúng ta hay sao? Buổi tối hôm qua không biết đi đâu, thật khó khăn mới về nhà lại dẫn theo một người đàn ông trở về. Thật sự là." Mẹ kế Diệp Đồng làm vẻ mặt đau lòng, nếu như trong hai mắt không lộ ra vẻ bỏ đá xuống giếng thì càng hoàn mỹ hơn rồi.

"Thật không có mắt mà, nhìn đi, nhìn dáng vẻ của người đàn ông kia đi. Toàn thân bần thiêu, còn gầy còm giống như cây sào."

Mẹ kế đứng trước mặt người chồng châm biếm cô, Diệp Tử Chân cùng tuổi Viên Ấu Sơ gật đầu phụ họa.

Diệp Tử Tâm lớn hơn Viên Ấu Sơ hai tuổi cũng vừa gật đầu vừa dùng ánh mắt khinh thường quan sát cô và Tề Du Quân đang đứng bên cạnh cô.

Viên Ấu Sơ lười so đo với ba người phụ nữ này, nhìn cha yên lặng cúi đầu, mặc dù cô đã sớm đối với ông không có bất kỳ hy vọng nào, nhưng vẫn có hơi thất vọng.

"Tôi chỉ trở lại lấy ít đồ thôi." Nói xong, cô đi nhanh vào phòng của mình.

Phòng của cô thật ra là phòng lớn nhất trong nhà này, cô vốn biết phòng của cô đã sớm bị chị em nhà họ Diệp chiếm đoạt, bây giờ phòng nhỏ này chính là phòng ngăn ra từ phòng khách.

Cô đã trải qua chuyện sống chết, có vẻ khá hơn nhưng vừa vào đến phòng thì tức giận trong lòng cũng không nhịn được mà từ từ dâng lên.

Những đồ dùng tương đối lớn của cô thì để bên ngoài, còn lại dường như tất cả đều bị nhét vào trong túi nilon để một bên, còn đồ đạc của chị em nhà họ Diệp thì để lung tung trong phòng.

"Tôi nhớ là tôi không có dọn đi, ai cho các người tự động mở cửa vào phòng tôi rồi đụng đến đồ dùng của tôi, còn mang đồ của mình bỏ vào phòng tôi nữa?" Cô cầm một túi hành lý ném ra ngoài phòng khách, lạnh lùng nhìn ba người trong phòng khách kia, người phụ nữ trầm giọng chất vấn.

"Nhưng không phải hôm nay dọn đi sao, chúng ta ‘Tốt bụng’ giúp cô thu dọn đồ đạc của mình, không cảm kích thì cũng thôi đi, lại còn làm bộ hung hăng cái gì." Diệp Tử Tâm mỉm cười đáp lại của cô.

"Tốt bụng?" Cô nhìn mình giống như một đồng đồ bỏ đi, không nhận được cười lạnh.

Nếu như có thể từ trên người các cô tìm được cái gì có thể được gọi là tốt bụng, thì tôi cũng không cần tính toán gì với các cô rồi.

Nhìn ánh mắt của cô rõ ràng giễu cợt, ba người mẹ con nhà họ Diệp mặt đỏ bừng.

"Cười cái gì mà cười, bắt quả thì đồ bỏ đi cũng chỉ là đồ bỏ đi." Diệp Tử Chân vô cùng tức giận hét lên.

"Đồ bỏ đi?" Viên Áu Sơ đối với lời chửi rủa của cô ta không có cảm giác gì, nhưng nhìn người ba người một bên không phản ứng thì rất nản lòng.

Cô có phải là con gái ruột thịt của ông? Ông nhìn cô bị người ngoài khi dễ mà cũng không hề phản ứng, cô vô cùng tuyệt vọng.

Không phải cô lạnh lùng, mà cái nhà này đã sớm không có chỗ cho cô đặt chân rồi, chỉ tiếc kiếp trước của cô, đến chết mới lĩnh ngộ được điều này.

Nhưng cô không phản ứng không có nghĩa Tề Du Quân cũng có thể bình tĩnh như vậy, anh từ ngoài cửa đã đồng ý với cô. Cái gì cũng không để ý, tính toán. Chỉ cần im lặng làm công việc khiêng đồ cho cô là được. Nhưng không nghĩ đến thái độ người nhà cô tồi tệ như thế, anh là người ngoài nhìn cũng không vừa mắt.

Anh đứng ra phía trước cô, lớn tiếng nói: "Cô ấy không phải là đồ bỏ đi, loại người phụ nữ như các người mới là đồ bỏ đi."

Viên Áu Sơ nhìn anh đứng ra thay mình phân bua, mặc dù hơi cảm động cũng có hơi khiếp sợ, nhưng vẫn không nhận được mà mỉm cười.

Dù sao từ ngữ anh phản kích thực sự quá nồng nặc, và lại đáng vẻ hiện tại của anh không thể đe dọa được những người này.

Quả nhiên, mẹ con nhà họ Diệp không để anh vào mắt, Diệp Đồng bước một bước dài đến trước mặt anh, đứng trước mặt của anh duỗi cánh tay to khỏe đẩy, làm cho anh thiếu chút nữa đứng không vững.

"Từ đâu tới con quỷ dơ bẩn, cách xa hai con gái bảo bối của tôi một chút, đừng tưởng rằng dựa vào con tiểu quỷ không biết xấu hổ này là có thể ở trước mặt chúng tôi nói lớn tiếng."

"Đúng đó."

"Đáng ghét. Dơ bẩn." Chị em nhà họ Diệp đồng thời nhũn mày, chán ghét nhìn mặt của anh, mặt các cô bày tỏ vẻ khinh thường vô cùng sinh động.

"Bà... Các người. . . ." Tề Du Quân bị đẩy như thế lao đảo về sau một bước, lại thấy vẻ mặt coi thường của ba người kia, nhất thời giận đến mức nói không ra lời.

Thật ra thì từ ngữ anh mắng người cũng rất phong phú, nhưng có một lần mắng người xong thì mặt người ta lại mờ mịt, đã có người khuyên anh không cần mắng, dù sao trạch nam dùng từ phổ biến trong giới không phải ai nghe cũng hiểu.

"Đủ rồi! Chúng ta mang đồ đi, các người trừ lòng dạ xấu xa khi dễ người còn có thể làm được cái gì?" Viên Áu Sơ cũng không nhìn được nên kéo anh đến đứng ngay ngắn bên cạnh mình, sau đó lạnh lùng trừng mắt nhìn họ.

Ba mẹ con nhà họ Diệp thấy sắc mặt của Viên Áu Sơ lạnh xuống cũng hơi chấn động và sợ hãi, nhanh chóng bấu môi nhưng không dám có động tác hay lời nói nào cả.

Viên Áu Sơ không nói gì thêm, chỉ cầm tay anh đi vào trong phòng, hai người cầm những đồ đạc còn lại rồi ngẩng đầu rời đi căn phòng.

Cho tới lúc này ba mẹ con nhà họ Diệp như có như không tiếng giễu cợt, chửi rủa. Tất cả những lời đó đều bị cô vớt lại phía sau cánh cửa sắt, không muốn nghĩ tiếp, từ hôm nay đến sau này, cô phải vì mình mà sống.

Trên tay hai người cầm mấy túi nilon đi về phía nhà của Tề Du Quân. Bỗng, Viên Áu Sơ phát hiện anh hình như không theo kịp mình, nghi ngờ dừng bước quay đầu lại thì thấy anh đang đứng ở giữa đường.

Dưới ánh mặt trời, quần áo của anh càng lộ ra vẻ dơ bẩn, đầu tóc rối bời cộng thêm màu da tái nhợt, cùng với gọng mắt kính màu đen che kín nửa gương mặt, thật giống kẻ lang thang.

Tề Du Quân nhìn cô gái trước mắt cho dù chỉ mặc quần áo thể thao cũ nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, vẻ mặt lạnh nhạt đứng dưới ánh mặt trời nhìn anh, nhớ tới mới vừa nãy ba mẹ con nhà kia giễu cợt cô. Lần đầu tiên anh có cảm giác bản thân thật mất mặt.

Thân là một trạch nam, lại là dân kỹ thuật, anh không cảm thấy mình có gì không tốt hay không đúng.

Nhưng mới vừa muốn giúp cô lại bị người phụ nữ già đó đẩy liên tiếp lui về phía sau, muốn phản kích cũng không tìm được lời mắng lại, chỉ có thể yên lặng đi theo phía sau cô, lần đầu tiên làm cho anh có cảm giác bản thân thật là tệ hết biết.

Cô thấy anh đứng cách mình ước chừng năm bước chân, lẳng lặng nhìn cô lại không biết bộ dạng này là gì, hơi nhủu mày "Xảy ra chuyện gì? Có phải quá nặng hay không? Vậy tôi đổi với anh, mấy túi của tôi tương đổi nhẹ."

Lúc cô bước tới bên cạnh anh chuẩn bị đổi các túi đồ thì anh chợt lui về phía sau một bước, lớn tiếng kiên định nói: "Cô sau này hãy xem nhà của tôi chính là nhà của cô."

Cô mơ mơ hồ hồ nhìn anh, không hiểu anh sao lại đột nhiên nói ra những lời này, qua hai giây, cô lộ ra nét mặt cười như không cười hỏi ngược lại: "Anh đang tội nghiệp cho tôi?"

Tề Du Quân không biết đó có phải là những lời mình muốn nói hay không, hơn nữa chứng kiến nụ cười trên mặt cô, trong lòng càng thêm thấp thỏm, nhưng mặc kệ thế nào, anh còn là muốn biểu đạt những gì mình nghĩ cho cô biết.

"Không phải tội nghiệp, mặc dù tôi thấy được cô rất đáng thương, bị những người đó khi dễ như vậy còn bị đuổi ra khỏi nhà. Nhưng cô không cần phải lo lắng, cô bây giờ ở nhà tôi, tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt, bởi vì cô đối với Tiểu Nam rất tốt, đối với tôi cũng tốt, tôi. Tôi."

Anh muốn thế nào đây? Chính anh cũng mơ hồ.

Nhưng vừa mới thấy cô chịu nhục, trong đầu của anh chỉ thoáng qua một ý niệm, để cho cô ở chung với bọn anh thì cô sẽ không gặp uất ức như thế này. Nhưng anh còn phải để cho mình thành thực hơn, không được đứng yên một bên không thể làm gì.

Bởi vì cô thật sự là một người tốt, người rất tốt, rất rất tốt, không nên bị người khác bắt nạt. Trong lòng anh đang lặp đi lặp lại những lời đó.

Mặc dù lời của anh nói ra rất không có logic, nhưng Viên Áu Sơ vẫn nghe hiểu ý tứ của anh. Lòng của cô vốn lạnh lùng yên lặng nhiều năm, đột nhiên giống như có dòng nước ấm chảy qua làm nóng lên.

"Anh như thế nào? Không thể nói ra sao?" Mặc dù đối với lời của anh cô cũng hơi cảm động, nhưng Viên Áu Sơ vẫn không nhận được mở miệng trêu chọc anh.

"Tôi...tôi cũng sẽ cố gắng biến thành một người có thể chăm sóc cô, cho nên chúng ta cùng nhau sống chung mãi đi!" Tề Du Quân có lẽ bị ánh nắng mặt trời làm cho văng đầu rồi, đầu càng ngày càng bốc khói, nói ra giống như lời kịch cầu hôn, khiến Viên Áu Sơ sững sờ đứng yên tại chỗ không biết làm sao.

"Sống chung với anh? Mãi mãi?" Cô chỉ là vô ý thức lặp lại lời của anh.

Anh thật sự hiểu những lời anh vừa mới nói sao? Những lời đó là có tâm hay là vô tâm?

Tề Du Quân gật đầu, phát hiện cô trầm mặc không nói, cho là mình nói không đủ rõ ràng, vội vàng lại bổ sung "Không đúng! Không chỉ có tôi, còn có Tiểu Nam!"

Nhìn anh cười giống như đứa ngốc, Viên Áu Sơ hít một hơi thật sâu, đổi tất cả túi bên tay trái qua tay phải của mình, trống đi tay trái rồi đi lên trước một tay nắm lấy tay anh bước đi.

Anh bị cô kéo tới lao đảo, lại không quên anh còn chưa nghe được câu trả lời của cô "Áu Sơ?"

Cô buồn bực đi về phía trước, sau đó khi anh cố chấp muốn nghe đáp án thì dừng bước lại, tức giận quay lại nhìn anh chăm chăm."Được rồi! Chúng ta vẫn đang ở chung một chỗ đó, có thể về nhà được chưa? Hôm nay chúng ta còn có rất nhiều nơi phải dọn dẹp đó"

Nghe được câu trả lời vừa ý, Tề Du Quân vui sướng để cho cô dắt đi, gương mặt cười khúc khích không hề có ý định thu lại.

Viên Áu Sơ không ngờ mình nhất thời cứu một đứa bé lại làm cho bản thân căng trên vai hai ‘bao đồ’ như thế này.

Vừa đơn thuần lại ngu ngốc. Cô mơ hồ cảm thấy mình tương lai của mình rất tăm tối.

Nhưng không biết sao khi nghĩ đến đây, khóe miệng của cô lại khẽ nhếch lên.

A..... Loại hạnh phúc đơn thuần này thật vui vẻ, luôn làm cho người khác không nhận được nghĩ tới mà mỉm cười, làm cho người ta đắm chìm, không phải sao?

Cứ như vậy, Viên Áu Sơ và Tề Du Quân cộng thêm Tề Á Nam ba người có cuộc sống chung vui vẻ, cứ như vậy cuộc náo nhiệt bắt đầu.

Ngày hôm sau, sáng sớm cô đã bắt đầu tổng vệ sinh, cả nhà cô phải mất trọn 3 ngày mới có thể dọn dẹp xong. Lúc cô đang mệt đến mức eo cũng không thẳng được, nhìn lại thành quả ba ngày vất vả của mình rồi cuộc cũng hoàn thành.

Trong ba ngày này, cô hoàn toàn cảm nhận được công việc nhà rất mệt nhọc. Mệt đến mức, ngày trước mỗi tối cô đều cần thuốc ngủ để ngon giấc, bây giờ chỉ cần đặt lưng xuống giường cô có thể ngủ ngon lành đến sáng.

Trừ quét dọn cơ bản, cô còn phải giặt chăn phơi chăn, lau chùi từng ô cửa sổ, cửa chính bằng thủy tinh, còn phải thanh trừ một vài ‘sinh vật kỳ dị’ trong

nhà, chùi rửa từng ô gạch trong phòng tắm và bồn tắm. Hơn nữa còn phải chăm sóc cũng cây cảnh trong vườn hoa nhỏ cạnh nhà, không khách khí mà nói người vú này trong ba ngày qua còn kiêm chức người làm vườn, nhân viên dọn nhà, đầu bếp và gia sư dạy kèm ở nhà.

Bởi vì thật sự là khi cô dọn dẹp, nếu như không thuận tiện cái tạo thói quen của hai cha con thì mặc kệ cô sao vậy quét dọn như thế nào, cái nhà này rất nhanh sẽ khôi phục thành bộ dáng lộn xộn, dơ bẩn như một căn nhà hoang.

Cho nên dường như từ sáng đến tối, thường xuyên có thể nghe tiếng rống to la mắng hai cha con.

"Tê Du Quân, quần áo không được mặc hai ngày, tôi nói lần thứ ba rồi, đi thay quần áo khác, còn phải bỏ quần áo vào trong giỏ giặt đồ."

Gào xong, Viên Áu Sơ lại quay đầu nhìn bé trai bình tĩnh chỉ đạo "Tiểu Nam, ăn điểm tâm xong muốn làm gì? Không thể đem vút túi nilong trên mặt đất, mang vào thùng rác, nhanh lên."

Lúc ăn cơm cũng không tránh được xảy ra cuộc đại chiến.

"Tê Du Quân, không cần lộ ra vẻ ăn cơm như hổ đói như vậy, con trai của anh đang ngồi bên cạnh, anh cũng đã sắp ba mươi tuổi mà tướng ăn lại giống như đứa bé ba tuổi, không cảm thấy mất mặt sao?"

"Tiểu Nam, sử dụng thìa nhỏ ăn cơm, nếu không đồ ăn sẽ rơi hết ra ngoài."

Sau khi kết thúc bữa ăn sẽ xuất hiện một câu như thế này "Hai người mau ăn hết chén rau cho tôi. Bằng không tôi sẽ đồ đồ thừa lên giường của hai người, để cho gián và chuột cho các người thấy chúng thích ăn như thế nào!"

Lúc này Tê Du Quân và Tiểu Nam sẽ lâm vế mặt bị phản nhìn nhau, nhưng cuối cùng chỉ có thể vì ánh mắt sắc bén của cô mà khổ sở nuốt vào từng miếng rau.

Viên Áu Sơ thấy hai chén rau hết sạch mới gạt đầu đồng ý, để hai cha con đi làm chuyện bọn họ muốn làm, sau đó quay đầu dọn dẹp rửa chén.

Cơm nước xong không bao lâu, cô bình thường sẽ đi thu dọn quần áo giặt sạch sẽ ban ngày, gấp gọn gàng sau đó chia từng món vào phòng của từng người.

Nhưng hôm này, cô vừa mang quần áo đã gấp gọn gàng xong muốn thả vào phòng của anh thì cửa phòng tắm trong phòng của anh lại đột nhiên mở ra, sau đó anh dường như là toàn thân trần trụi đi ra.

Ánh mắt của hai người ở trong không khí chạm vào nhau, cô đầu tiên là sững sờ, ánh mắt tự nhiên từ mặt của anh dời xuống phía dưới. Anh sững sốt một giây rồi thét chói tai ra tiếng, nhanh chóng chạy vào phòng tắm, để lại một cái bóng của cái mộng coi như không tề cho cô làm kỷ niệm.

Trên mặt trắng nõn của Tê Du Quân như lửa hồng, hít thở từng ngậm từng ngậm, giống như là cái đó có thể dập tắt được ngọn lửa trong người anh vậy.

Trời ạ! Cô mới vừa nhìn thấy đáng về không có mặc quần áo của anh?

Cô. Cô. Sao giống như không có chút nào xấu hổ như vậy? Anh bất tri bất giác nhớ đến, sau đó đột nhiên cúi đầu nhìn cơ thể của mình.

Không có bắp thịt, màu da không khỏe mạnh, tóc mặc dù đã được gội sạch sẽ nhưng vẫn xốc xếch không chịu nổi, anh đột nhiên cảm thấy như buồn bã như đứa trẻ không có từ trước đến nay.

Aizzz... là đáng người của anh quá kém, để cho cô cảm thấy anh không giống người đàn ông cho nên mới không có phản ứng sao?

Anh đang đắm chìm trong cảm xúc chán ghét bản thân thì cửa phòng tắm lại bị gõ một cái, giọng của cô không hề có cảm xúc, cứng nhắc báo.

"Quần áo của anh không có cầm vào, không nhanh mặc quần áo vào sẽ rất dễ bị cầm."

Vừa nghe đến giọng của cô, trái tim của anh lại đập nhanh, giọng nói cũng biến thành hơi khàn khàn."Tôi...tôi chờ một chút ra ngoài sẽ mặc."

"Anh ở trong đó mặc luôn đi! Tiểu Nam tới phòng anh chơi, tôi muốn ở đây chơi với đứa bé." Viên Áu Sơ có thể tưởng tượng ra bộ dạng xấu hổ anh, cũng không có ý phôi bày "Anh mở cửa ra một chút, tôi đưa quần áo sạch cho anh."

Tê Du Quân dấy đưa một hồi nhưng cuối cùng cũng hé cửa ra một khe nhỏ để Viên Áu Sơ đưa quần áo cho anh, anh vốn định nhanh chóng nhận quần áo rồi đóng cửa lại, nhưng Viên Áu Sơ lại muốn làm cái gì, đột nhiên bắt tay anh lại kêu chờ một chút.

"Đứng rồi, đưa quần áo anh vừa thay cho tôi." Nói xong, cô buông lỏng tay ra, rồi rời đi giống như không có chuyện gì xảy ra. Mà Tê Du Quân sau khi đóng cửa lại thì thiếu chút nữa trượt dài trên sàn nhà trơn trượt.

Mặt đỏ bừng, anh vuốt ve cổ tay mới vừa bị cô nắm, hơi xấu hổ lại hơi hưng phấn cười, trong đầu lại hơi nghi ngờ không hiểu tại sao mới vừa bị cô cầm tay thì trái tim anh lại đập nhanh như vậy?

Có lẽ. Anh ngã bệnh?

Một nam một nữ ở chung một mái nhà, cho dù cẩn thận thì chắc chắn sẽ có một vài chuyện ngoài ý muốn làm cho người ta vừa xấu hổ vừa sợ sệt, cho dù ở giữa có một đứa bé thì cũng không ảnh hưởng đến cái không khí màu hồng này được.

Sau chuyện ở phòng tắm ngoài ý muốn đó xong, Tề Du Quân phát hiện ánh mắt mình đều sẽ không tự chủ đuổi theo bóng dáng của Viên Ấu Sơ, có lúc còn bị cô bắt gặp nhưng anh không thể ngăn cản bản thân ‘Nhìn lên’ cô.

Người như anh bỗng nhiên đưa tầm mắt nóng bỏng, ngang nhiên nhìn cô, Viên Ấu Sơ dĩ nhiên là chú ý tới, nhưng không ngờ cái tình yêu bất chợt của anh ta lại kéo dài lâu như vậy, hơn nữa hình như còn nhìn không biết mệt.

Hôm nay, cô mang quần áo vừa giặt xong ra ban công phơi quần áo, Tề Du Quân và Tiểu Nam giống như hai cái đuôi nhỏ theo phía sau, vui mừng tay nắm tay cùng nhau ra ban công, anh vừa giúp thay nước hồ bơi vừa nhìn lên cô.

Tiểu Nam đứng ở một bên, ánh mắt long lanh như nước nghi hoặc nhìn ba của mình hỏi: “Ba, tại sao lại nhìn đi lâu như vậy?”

Hành động nhìn trộm của Tề Du Quân bị con trai bắt tại trận, anh vội vã che miệng con trai lại. Sau đó nhanh chóng nhìn Viên Ấu Sơ, cô hình như không nghe thấy, vẫn làm việc của mình như cũ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh cúi thấp đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn con trai: “Ba không có nhìn lên, ba chỉ là chỉ là...”

Tiểu Nam đứng đợi mãi mà không nghe thấy phía sau từ ‘chỉ là’ là cái gì, ngây thơ hỏi tiếp: “Chỉ là cái gì?”

“Con còn nhỏ không hiểu, sau này ba sẽ nói cho con biết.” Tề Du Quân không nghĩ ra cách gì trả lời cho con trai nên không thể làm gì khác hơn là tùy tiện tìm một lý do lừa con trai.

“À”, Tiểu Nam cúi đầu tiếp tục chơi với vịt nhỏ màu vàng trong bể bơi, đang lúc Tề Du Quân tự cho là đã dụ con trai thành công, đứa bé bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Cô giáo Tiểu Hương có nói, người lớn đều trả lời không được thì đều dùng câu ‘Khi nào con lớn sẽ giải thích cho con hiểu’, cho nên ba có phải không biết trả lời như thế nào mới nói bây giờ con không hiểu hay không?”

Ngôn ngữ non nớt của đứa nhỏ làm Tề Du Quân cứng họng, có chút thẹn quá giận, lấy hai món đồ chơi thả xuống trước mặt con trai, oán hận nói: “Cô giáo Tiểu Hương của con nói hươu nói vượn, có một số việc khi trưởng thành mới có thể hiểu.”

“Đó, thật sự là cô giáo Tiểu Hương nói đó là bởi vì người lớn cũng không biết nên mới nói như vậy.” Tiểu Nam ngây thơ chơi con vịt nhỏ trên tay, hoàn toàn không biết mình thuận miệng nói ra lời đó thiếu chút nữa làm cho ba cậu nổi điên.

Tề Du Quân nhanh chóng nổi điên, cái cô giáo Tiểu Hương đó là muốn chinh phục huynh của học sinh sao? Nếu không sao lại dạy đứa bé như vậy.

Anh cùng con trai đối đáp không thuận lợi, buồn buồn đứng bên cạnh con trai, cũng cầm con vịt nhỏ lên chơi theo con trai. Trong khoảng thời gian ngắn, hai cha con đều rất đầu tư tâm trí trong trò chơi nhằm chán đó, hoàn toàn quên bên cạnh có một người phụ nữ thật ra đang yên lặng quan sát bọn họ.

Viên Ấu Sơ ở bên cạnh phơi quần áo nghe một lớn một nhỏ ngây thơ đối thoại, ngược lại rất muốn cất tiếng cười to, nhưng vì sợ người đàn ông nhìn lên cũng bị con trai bắt tại trận lúng túng nên cô hết sức nhịn, đưa lưng về phía bọn họ, cố gắng trấn tĩnh tiếp tục lạnh nhạt thờ ơ phơi quần áo, mền và bao gối.

Khi cô phơi hết tất cả thùng quần áo, đứng tại chỗ thấy quần áo bay theo chiều gió, mắt cô dịu dàng nhìn hai cha con ở trước bể bơi chứa đầy nước chơi vui vẻ, trong lòng bỗng cảm thấy tự hào.

Trước kia hai cha con kia gầy khô héo, giống như vừa sờ vào có thể thấy được xương sườn, nhưng trải qua thời gian cô cho ăn đúng giờ, còn có đặt ra quy định làm việc và nghỉ ngơi, cộng thêm thỉnh thoảng cho bọn họ ra ngoài phơi nắng mặt trời hoặc đến công viên bên cạnh đi dạo. Bây giờ hai người cũng từ từ có da có thịt hơn, da của Tiểu Nam cũng non mềm hơn khiến mẹ Tề mỗi lần tới đều yêu thích ôm hôn không buông tay.

Mà Tề Du Quân cuối cùng cũng không hề giống như một bộ xương khô đi chuyển nữa, không còn vẻ gầy gò trơ xương như trước, trên người mặc dù hay vẫn dùng những bộ quần áo cũ lúc trước nhưng ít ra gọn gàng sạch sẽ hơn nhiều.

Lúc bắt đầu chăm sóc bọn họ, cô cũng không có ý định thay đổi bọn họ quá nhiều, mới đầu vì duy trì phòng ốc sạch sẽ cho cả hai người cũng đã hao tốn phần lớn thời giờ và tinh lực của cô, cho nên cô cũng không nhớ là bản thân đã thay đổi họ lớn như vậy.

Nhưng mà bây giờ xem ra, đến lúc rồi... Cô mỉm cười, đứng một bên quan sát hai cha con này, trong lòng bắt đầu tính toán.

Xách theo rễ quần áo trống không từ từ đi vào trong phòng, cô cố ý bỏ rơi anh mất phía sau lưng đang đi theo, khẽ mỉm cười.

Đến mức người đàn ông kia rình coi từng cử động, cô tạm thời không có ý định nói cho anh biết hành động lần này bao hàm ý tứ gì, dù sao cảm giác được người khác phái ái mộ, cô cũng có chút hưng vinh.

Khi cô đóng lại cửa ra vào ở ban công, cô dường như còn nghe Tiểu Nam oán trách một tiếng và giọng giải thích của anh.

“Ba, ba lại không chuyên tâm rồi, ba lại nhìn lên đi Sơ Sơ...”

“Nói lung tung! Ba không có!”

“Ba có... Ba có!”

“Ba không có...”

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Rất nhanh, ba người đã ở chung với nhau được 2, 3 tháng, nhà trẻ cũng đã bắt đầu đi học lại, nhưng vừa mới đi học được có mấy ngày, Tiểu Nam ngày trước rất thích đi học lại bắt đầu ăn vạ mỗi ngày không chịu đi học. Mỗi ngày Viên Áu Sơ trừ việc phải chuẩn bị bữa sáng, còn phải nghĩ hết cách dụ dỗ Tiểu Nam lên xe đi học.

Hôm nay cô đang bận dọn dẹp phòng bếp, bỗng dưng ngăn người ra.

Mấy ngày nay công việc của Tề Du Quân dường như rất bận rộn, phần lớn thời gian chỉ vui ở trong phòng nghiên cứu, chỉ có lúc ăn cơm cô mới thấy được anh, cũng không có cách nào nói chuyện với anh về việc của Tiểu Nam.

Mặc kệ nói thế nào thì bây giờ ở cái nhà này địa vị của cô vẫn chỉ là một bảo mẫu, mặc dù có thể tham gia vào cuộc sống của bọn họ, thậm chí có thể thay đổi lối sống của bọn họ, nhưng có một số chuyện cô vẫn không thể làm, ví dụ như thay thế thân phận người cha của anh để quản một vài việc.

Sau khi Tề Du Quân chấm dứt công việc, mới nhếch nhác từ trong phòng nghiên cứu ra ngoài, sau đó giống như người đói lâu ngày, đi tới phòng bếp chuẩn bị ăn cơm.

Anh biết thời gian này cô nhất định sẽ ở trong phòng bếp, cho nên không hề chần chờ đi thẳng vào, ngạc nhiên khi phát hiện cả người Viên Áu Sơ ướt nhẹp đứng trước kệ bếp, ngón tay không ngừng chảy máu.

"Xảy ra chuyện gì? Sao lại bị thương?" Anh nóng nảy tóm lấy tay của cô, rút vạt tờ khăn giấy ở phòng bếp bọc lại vết thương để cầm máu.

Viên Áu Sơ vừa cười khổ mặc cho anh xử lý, vừa bất đắc dĩ giải thích "Tôi mới vừa nghĩ gọt trái cây bỏ vào tủ lạnh, kết quả sơ ý trượt tay làm dao găm cắt trúng tay, sau lại muốn mang nước vo gạo đi tưới hoa, lại không cẩn thận làm đổ nên mới biến thành cái bộ dáng như thế này."

"Không được, vết thương này phải băng bó xong mới đi làm việc được, chờ tôi một chút, tôi đi lấy hộp thuốc." Trong lòng chỉ quan tâm đến vết thương của cô, không đợi cô trả lời anh đã đưa ra chỉ thị, sau đó nhanh chóng rời đi.

Viên Áu Sơ đang định nói cho anh chỗ để hộp thuốc ở đâu, nhưng lời còn chưa nói hết đã không thấy bóng người của anh, cô bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể để cho anh tự tìm.

Không ngờ, chỉ mấy phút sau anh đã xách theo hộp thuốc quay lại, còn xử lý vết thương của cô cẩn thận đến thuốc nào cũng được anh nhanh chóng lấy ra bày từng cái một lên bàn.

"Đưa tay ra." Anh mở miệng, lên giọng không cho phép cự tuyệt.

Viên Áu Sơ nhú mồm, đột nhiên cảm thấy anh hơi khác thường, thường ngày không phải là người trầm mặc thì cũng là người đàn ông nói những điều quái gở, hôm nay sao lại trở nên có khí thế như thế?

Nghĩ thì nghĩ nhưng cô vẫn thuận theo đưa tay đặt trong lòng bàn tay của anh.

Tề Du Quân cẩn thận lấy khăn giấy ra, trong đó cũng đã dính khá nhiều máu. Sau đó dùng nước sát trùng đồ nhẹ nhàng lên vết thương của cô.

Khi nước sát trùng rơi vào vết thương, cảm giác đau nhói khiến Viên Áu Sơ không nhịn được nhỏ giọng rên ra tiếng, nhưng một giây sau cô chỉ cảm thấy chịu đựng, nhưng anh vẫn ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt an ủi nói "Cố gắng chịu một chút là xong ngay."

Sau khi thoa thuốc còn băng bó lại, động tác anh đều làm đâu vào đấy, trong quá trình rửa vết thương và băng bó trừ an ủi lúc đầu thì anh vẫn luôn lặng lẽ, không nói bất kỳ lời nào.

Hai người cứ im lặng ngồi đối mặt nhau như vậy, Viên Áu Sơ vô cùng chán nản, vì phân tán lực chú ý của mình đối với vết thương nên bắt đầu quan sát anh.

Lúc trước đầu tóc anh rối bời nhưng vì dưới mệnh lệnh của cô, đi tìm một tiệm cắt tóc chỉnh sửa đơn giản, cắt tóc gọn gàng trên lại. Nhưng bây giờ vì ngày hôm qua anh bận rộn cả đêm trong phòng nghiên cứu mà tóc hơi lộn xộn chia ra ngoài.

Anh bây giờ đã thoát khỏi cơ thể ốm o gầy còm, cũng đã tăng được vài cân, áo sơ mi rộng thùng thình mặc ở trên người cũng không còn là vải rách vạt trên cây trúc, mặc trên người anh cũng rất có phong cách. Gọng kính đen cổ lỗ sĩ của anh cũng đã bị cô đổi thành một cái khác, không còn che nửa gương mặt nữa, cuối cùng anh cũng lộ ra gương mặt khôi ngô tuấn tú.

Tay của cô đặt ở trên bàn tay mảnh khảnh của anh, ánh mắt anh chuyên chú nhìn chăm chăm vào vết thương của cô, động tác thoa thuốc cẩn thận giống như sợ làm đau cô, lần đầu tiên phát hiện điều này làm cho cô biết thì ra anh trầm mặc cũng có loại sức quyến rũ kỳ lạ, đây cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy anh có tư vị của người đàn ông như thế.

Bất tri bất giác cô nhìn anh đến mê mẩn, thậm chí cảm thấy nhìn chăm chú phải trầm mặc, cô cho rằng bản thân sẽ không động tâm với người đàn ông này, bây giờ lại có cảm giác kích động muốn tìm hiểu thêm nhiều về người đàn ông này.

Tề Du Quân mặc dù rất chuyên tâm giúp cô bôi thuốc nhưng không bỏ quên ánh mắt chăm chú của cô đang nhìn mình, anh cũng không quan tâm cho đến khi bôi thuốc xong, phát hiện cô còn sững sờ nhìn anh, anh mới nhìn không được mà lộ ra nụ cười đắc ý, chậm rãi tới gần cô, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng ở bên tai cô nói "Đã bôi thuốc xong, cô còn muốn ngắm tôi sao?"

"Cái gì? Đã xong?" Cô còn chưa tỉnh hồn lại, vô ý thức lặp lại lời của anh, cũng chú ý tới gương mặt của anh cách cô quá gần thì ngưng ngừng, quên vừa mới bôi thuốc lên tay xong, giờ tay đẩy anh lại đụng vết thương của mình, đau đớn thiếu chút nữa làm cô rơi nước mắt.

Tề Du Quân bị cô đẩy ra, nghe tiếng kêu đau thì vội vàng cầm lấy cổ tay cô, xem xét vết thương vừa mới băng bó xong, lần đầu tiên mở miệng trách cứ cô "Cô nhìn cô xem, không thể cẩn thận một chút sao? Nếu làm vết thương rách ra nữa thì làm sao đây?"

"Tôi không phải là cố ý." Ai bảo anh đột nhiên dựa vào cô gần như vậy.

Cô cho là cô nhỏ giọng là sẽ không bị anh nghe, không ngờ thính lực của anh không tệ, tiếng than nhỏ của cô cũng bị lọt vào tai anh.

Mặt anh nghiêm túc "Vì không phải cố ý mới không cẩn thận, cô đã bị thương, không thể chú ý nhiều đến bản thân một chút sao?" Nhưng trong lời nói thì tràn đầy quan tâm.

Viên Áu Sơ nghe anh nói như thế, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị, giống như. Giống như thân phận của bọn họ lần đầu tiên đảo ngược.

Lời như thế bình thường đều là

cô nói với anh và Tiểu Nam không phải sao? Lần đầu tiên nghe anh dùng loại giọng điệu này, giống như đối thoại như vậy mới phù hợp với số tuổi của hai người.

Cho dù tâm lý số tuổi của cô và anh cũng ngang ngang nhau, nhưng không thể phủ nhận bây giờ thân thể cô chỉ có 18, 19 tuổi, không phải là người đã trải qua bảy năm tang thương về tâm lẫn thể xác.

Nhưng bị anh quan tâm dạy dỗ, trừ có cảm giác kỳ quái thì cô thật không có bất kỳ khó chịu nào, ngược lại còn cảm thấy anh cuối cùng cũng giống một người đàn ông.

Aizzz lấy người phụ nữ trước kia thích nói hươu nói vượn mà nói thì thật ra cô hơi thích ngược thân, cô tích cực phản bác, nhưng có lẽ thật là như thế chứ. Lúc trước anh chủ yếu lấy lòng cô, trừ thỏa mãn hư vinh nhỏ nhỏ trong lòng cô thì không làm cho cô có cảm giác động lòng. Tại sao hiện tại anh đột nhiên găm gù thì ngược lại cô cảm thấy anh có mị lực vậy?

Không giải thích được ý tưởng thông suốt, nhưng vì trên người cô còn mặc quần áo ướt sũng, gió thổi nên không nhịn được rung mình một cái, mới phục hồi lại tinh thần.

Tề Du Quân vẫn nhìn cô tự nhiên chú ý tới cô sợ run cả người, vội vàng cởi áo sơ mi của mình ra khoác lên người cô, cầm tay cô đi lên phòng trên lầu.

"Nhanh lên, đi lên thay bộ quần áo khác, bằng không mặc quần áo ướt sũng rất dễ bị cảm."

Viên Áu Sơ cũng cảm thấy lạnh, theo bước chân của anh lên lầu, vào trong phòng dùng một tay cầm quần áo, lại phát hiện thay quần áo vô cùng khó khăn.

Bởi vì vết thương từ ngón tay vẫn còn đau đớn đến tận bàn tay, tay dường như chỉ có thể cử động rất nhỏ, nếu chỉ là mặc áo sơ mi đơn giản cô đương nhiên không có vấn đề, nhưng áo lót không có cách nào thay ra.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô mở cửa, cắn môi, hơi lúng túng nhìn anh "Anh đi vào... Giúp tôi thay quần áo một chút..."

Tề Du Quân đứng ở cửa phòng cô ngăn người, dĩ nhiên anh sẽ không dám ảo tưởng hoặc nhìn lên cô thay quần áo.

Cho dù lúc này chiếc áo màu vàng ướt sũng bám sát quanh đường cong cơ thể cô làm cho anh không nhịn được nuốt nước miếng mấy lần, nhưng hành động chệch đường ray thì anh tuyệt đối không nghĩ qua.

Nhưng anh vạn lần không ngờ cô sẽ ngưng ngừng lại túm quần nhô đầu ra, nói ra một lời như vậy.

Cả người anh ngơ ngẩn, ngây ngốc đi theo cô vào phòng, nhìn cái áo nhỏ đáng yêu đã cởi ra đặt trên giường, trên người cô chỉ mặc một cái quần cụt và một cái áo lót trắng viền tơ.

Dung mạo và vóc người của cô đột nhiên rõ ràng như thể không có gì rõ ràng hơn, ánh mắt của anh dường như không thể tách khỏi cô.

Dáng người Viên Áu Sơ vốn mảnh mai, hơn nữa vòng eo càng nhỏ hơn, trước đây không có quan tâm đến dáng người, tóc cũng vì vậy hai, ba tháng qua không có cắt tỉa nên cũng dài đến chạm vai, vài sợi tóc ở trước xương quai xanh dao động, hết sức mê người.

Còn có áo lót viền tơ bao lấy nơi rất tròn mê người, cô vì thường xuyên lao động nên mông cũng căng tròn, càng làm cho anh không biết nên nhìn về phía nào mới phải.

Viên Áu Sơ ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện anh ngây ngốc nhìn mình, lúc này mới giật mình qua mấy tháng sống chung, vốn đã sớm quên xấu hổ trong lòng, bây giờ lại trở lại.

Suy nghĩ một lát thì trước kia cùng những người đàn ông kia quan hệ bừa bãi, cô căn bản không biết gì cái gì là dè dặt, nhưng bây giờ ở nơi này trước mặt người đàn ông ngây ngốc lộ ra dáng vẻ trẻ trung.

Cô lắc đầu, vút đi ngượng ngùng trong lòng, gắt giọng: "Này! Nhanh lên, tôi không phải gọi anh vào để ngắm người nhìn tôi."

Tề Du Quân ngây ngốc nhìn cô, đột nhiên cảm thấy con người của cô y hệt quả hạnh nhân, mũi nhỏ cao còn có đôi môi mềm mại, không chỗ nào không tròn trịa tim của anh, còn cả giọng nói hồn hồn oán trách kia, cũng quyến rũ anh làm chuyện người người oán trách kia.

Cô quay lưng lại phía anh, buông một câu: "Nhanh lên một chút! Giúp tôi cởi ra nút áo phía sau là được rồi."

"Được rồi!" Anh hốt hoảng tiến lên một bước, ngón tay hơi run rẩy sờ lên nút áo nhỏ nhỏ này, cho dù cẩn thận hơn cũng sẽ đụng phải da thịt trắng nõn của cô, làm cho anh không nhận được ở nuốt nước miếng ở cổ họng, tiếng nuốt nước miếng rõ ràng đến mức làm cho anh nghĩ là cô có thể nghe được rất rõ ràng.

Ba nút áo nhỏ hẹp rất chặt kia giống như là khảo nghiệm lớn nhất trong cuộc đời của anh, anh nén lấy một hơi, nhẹ nhàng cởi ra thứ nhất, thứ hai...

Khi cuối cùng cũng cởi ra hết, cả áo lót đột nhiên buông lỏng, anh vội vã từ từ lui về phía sau, nhanh chóng quay lưng đi. "Tôi... tôi đi ra ngoài trước...." Giọng nói khàn khàn khiến anh hoài nghi mình có phải bị cảm rồi hay không.

Anh lo lắng không hiểu có lấy cho cô không, hơn nữa khi cô cảm thấy đầu ngón tay của anh sờ nhẹ lên da thịt của cô thì cơ thể của cô không nhận được khẽ run theo, lỗ tai và gương mặt cũng khẽ ửng hồng.

Cô nhanh chóng cởi áo lót xuống, cầm áo lót đặt ở trước ngực, ngay sau đó nhanh chóng giang đôi tay ôm ngực, ngượng ngùng nhanh chóng nói "Đội đã nào...! Nội y của tôi cũng không mặc được, anh giúp tôi cài lại chút!"

Vừa nghe yêu cầu như thế, Tề Du Quân không biết mình bây giờ coi như là hạnh phúc sắp chết hay là đang bị hành hạ tay chân.

Anh hít sâu vài hơi, sau đó từ từ quay người lại, đi tới phía sau cô. Lần nữa mặc lại áo lót màu hồng cho cô, bởi vì đôi tay cô ôm ngực nên anh không có cách nào thấy kiểu dáng áo lót, nhưng bên kia không có kéo đai an toàn tốt, lại làm cho anh nhìn thấy hai núi đồi rất tròn.

Hai tay của anh ở bắp đùi không ngừng nắm chặt rồi lại buông lỏng, để cho anh thiếu chút nữa cho là mình đang ngồi trên đỉnh đồi đầy gió, hít sâu sau đó chậm rãi kéo hai đai dây bên người cô, thay cô cài từng nút áo lại thật tốt.

Khi tất cả nút áo tất cả đều cài xong, khoảng cách hai người quá gần, cô dường như là bị anh ôm vào trong ngực, tiếng hít thở thô trọng của anh ở ngay đỉnh đầu, hai tay của anh còn ở trên lưng của cô, làm cho cô không nhận được rung động từng hồi.

Trong phút chốc, trong phòng tràn ngập không khí mập mờ và cảm dỗ, kéo rèm cửa sổ lên che ánh mặt trời chói mắt bên ngoài, quang cảnh trong phòng nhu hòa ôm lấy hình dáng của hai người, giống như hoàn cảnh thân mình vùi vào trong vùng trời mê đắm làm cho người ta có ảo giác đang mơ mộng trong thế giới thực.

"Sơ Sơ." Anh lẩm bẩm nhủ danh Tiểu Nam thường gọi cô, đôi tay kim lòng không được dao động ở trên lưng và ngang hông cô.

Cô cắn môi, không dám quay đầu lại, hít vào một hơi, mới đáp lại "Hả?"

Ông trời! Người đàn ông này sao có thể ở lúc này dùng giọng nói mê người đó gọi nhủ danh của cô, hành động này đã đi quá đà!

Anh sao có thể đơn giản thế này làm cho cô có cảm giác bị dụ hoặc.

Một tay anh vẫn còn bồi hồi trên người của cô, một cái tay khác từ từ ôm cô, làm cho cô dường như lưng dán lồng ngực phẳng lý của anh. Anh cúi đầu, hơi thở nóng rực phun trên cổ của cô rồi trong tai, cô mơ hồ đứng yên, chỉ biết anh lại dùng giọng nói mỉa hoặc nói qua làm cho cô không thể ngăn cản tâm tình của bản thân.

"Anh thích em. Rất thích."

Viên Áu Sơ dường như phải dùng lực toàn thân mới có thể khiến mình không yếu đuối ngã người trong lòng anh, còn muốn nghe anh rót cuộc suy nghĩ cái gì, hơi thở mập mờ này làm cho cô cảm thấy cảm giác áp bức hít thở không thông, làm cho tim cô đập rộn lên, toát mồ hôi lạnh, cô giống như con vật nhỏ không thể bay khỏi mặt nước, liều mạng giãy giụa nhưng vẫn tổn công vô ích.

"Cho nên."

Tề Du Quân nói, đầu cúi thấp dường như muốn vùi sâu vào cổ của cô, môi của anh càng thêm dán chặt trên cần cổ nhạy cảm của cô.

Anh dùng khoeo mắt nhìn thấy cô rũ lông mi xuống chớp chớp, cũng cảm thấy hô hấp dồn dập của cô, mà mỗi một lần tay của anh chạm tới, đều có cảm nhận được rung động rõ ràng của cô.

Anh đối với quan hệ nam nữ cũng không có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng phản ứng như thế chứng minh cô cũng có cảm giác với anh.

Sau khi anh nói cho nên xong thì dừng lại quá lâu, Viên Áu Sơ hơi không được hỏi tới: "Cho nên cái gì?"

Anh nhẹ nhàng hít sâu để che giấu hồi hộp trong lòng của mình "Cho nên lui tới với anh được không?"

Nói xong, anh chẳng những không có cảm giác giải thoát, ngược lại trở nên càng hồi hộp hơn, hồi hộp chờ câu trả lời của cô, hồi hộp nếu như cô đẩy anh ra, anh nên làm sao mới phải.

Viên Áu Sơ nghe thấy lời nói trong dự liệu, ánh mắt của cô ngược lại từ từ trở nên trong veo.

"Anh biết anh bây giờ đang nói gì sao?"

Cô chịu đủ rồi kiếp trước tùy ý bắt đầu, rồi lại chia tay trong đau khổ, kiếp này, cô chỉ muốn cuộc sống yên ổn, không muốn cái tình yêu nhức đầu đó nữa.

Cô muốn không phải tình yêu, nhưng nhất định phải là vĩnh viễn, cô muốn, anh có thể cho nổi sao?

Cô xoay người trong ánh mắt kinh ngạc của anh, cô chỉ mặc áo lót và quần cụt, quên tất cả xấu hổ, cô nhìn chăm chăm anh hỏi: "Tôi muốn không chỉ vui đùa một chút mà thôi, nếu như chúng ta lui tới, sẽ phải có kết hôn, anh có thể đồng ý sao?"

Anh không có nghi ngờ trực tiếp trả lời "Anh có thể."

"Trả lời nhanh như vậy sao?"

Anh ôm cô, giống như oán trách cũng như tỏ tình "Anh quá ngu, cũng không chỉ là vui đùa một chút mà thôi, anh nói thích chính là thích, nếu như em nguyện ý, chúng ta thậm chí có thể kết hôn ngay lập tức."

Cô nói đúng những lời trong lòng của anh, anh không phải là người đàn ông vui đùa một chút, trước đây đã có một khoảng thời gian hoang đường, thay vì nói là tình yêu, không bằng nói là sống trong tính toán mà mưu mô.

Ánh mắt anh trong veo nghiêm túc, làm cho cô không có cách nào không tin lời anh nói, cho dù bản tính cô đa nghi, cô vẫn nguyện ý tin tưởng anh.

"Đã như vậy, vậy chúng ta bắt đầu. Lui tới đi!"

Nói xong ba chữ cuối cùng này cô nhanh chóng dăng môi mình lên hôn lên, khiến cho anh không thể nói tiếng nào, anh cũng chỉ có thể từ động tác của cô nghĩ đến đáp án trong lòng mình hằng mong đợi.

Bây giờ bọn họ không phải cần phải dùng ngôn ngữ để hiểu, mà đang ôm nhau cảm thụ ngọt ngào dành riêng cho những người yêu nhau.

Giày vò một phen, khi hai người xuống lại lầu dưới, đã đến bữa trưa nhưng vì tay cô bị thương, không thể nấu cơm mà bọn họ không muốn ra ăn ngoài, nên không thể làm gì khác hơn là nấu mì ăn liền, mỗi người một bát mì.

Lúc nấu nước nóng, anh đứng ở bên cạnh bếp nóng nhìn cô cười khúc khích, khiến Viên Áu Sơ vừa bực mình vừa buồn cười mắng: "Nhìn cái gì! Em có cái gì đẹp mắt hả? Anh nên canh nước xem có sôi hay chưa đi."

"Nước sôi anh sẽ biết." Anh liếc nồi nước một cái, sau đó vừa ngây ngốc nhìn chăm chăm cô "Hơn nữa em chỗ nào cũng đẹp để nhìn!"

Viên Áu Sơ tức giận trừng mắt nhìn anh, không muốn nghe anh nói những thứ kia nữa, những lời nói đó làm cho cô đỏ mặt, đổi nhanh đề tài chuyển tới nguyên nhân làm cho sáng sớm hôm nay cô mất hôn.

Nghe cô nhắc tới Tiểu Nam, dù sao cũng là con trai của mình, Tề Du Quân nhanh chóng thu lại vẻ mặt, nghiêm túc nghe cô nói với Tiểu Nam gần đây làm nhiều chuyện không phải.

Tiểu Nam từ trước đến giờ là một đứa bé ngoan, mặc dù trước đây anh chăm sóc không được tốt nhưng hai ba tháng qua, có Viên Áu Sơ dạy dỗ, sinh hoạt thay đổi tốt hơn không nói, so với trước kia càng thông minh đáng yêu hoạt bát hơn.

Đứa nhỏ ngoan lại đột nhiên bắt đầu ghét đi học, bọn họ dĩ nhiên sẽ không cho rằng đứa bé nhà mình có vấn đề, trực giác nhận định có phải ở trong nhà trẻ xảy ra có chuyện gì hay không.

Tề Du Quân thoát nhìn như giả bộ ngây thơ, Viên Áu Sơ cũng vậy, không nói cô ấn tượng với trong trường học chỉ một chút khó chịu ngoài mặt mà còn có ký ức khắc sâu, chính là ký ức bảy năm trước trong trí nhớ, điều đó cũng làm cho cô không có quá nhiều lòng tin đối với cái xã hội này.

"Bằng không hôm nay chúng ta tự mình đi đón Tiểu Nam được không?" Lại nói từ ngày đầu tiên cô đi theo mẹ Tề đến nhà trẻ, chào hỏi với cô giáo xong thì về sau vì có xe đưa đón cộng thêm nghỉ hè, nên cô cũng không có đến nhà trẻ xem qua thật cẩn thận, bây giờ có cơ hội, đi xem một chút cũng được.

Tề Du Quân đối với phương diện dạy dỗ con cái không có thiên phú, nếu không trước kia cũng sẽ không thiếu chút nữa hại đứa bé ngay cả mạng sống cũng không còn, kể từ khi trong cuộc sống có thêm Viên Áu Sơ, hai người bọn họ thay đổi tốt hơn, cho nên dĩ nhiên là cô nói gì anh nhất định sẽ gật đầu phụ họa.

"Cũng tốt, vừa đúng lúc công việc của anh cũng đã xong, hôm nay chúng ta cùng đi đón Tiểu Nam "

Viên Áu Sơ nghe thấy anh nhắc tới công việc, chợt nghĩ cô vào đây ở cũng đã lâu nhưng cô thật không biết anh rốt cuộc đang làm cái gì, vốn muốn thuận miệng hỏi một chút thì nước lại sôi ngay lúc này, câu hỏi ngay sau đó biến thành câu mệnh lệnh.

"Nước đã sôi! Nhanh lên tắt lửa đi!"

Tề Du Quân luống cuống tay chân một hồi, rót nước nóng vào mỳ ăn liền trong bát, thiếu chút nữa bị nước nóng làm bỏng tay, qua mấy phút, hai người cuối cùng cũng có thể có được một bữa trưa.

Bọn họ vừa ăn mỳ ăn liền, vừa ôn lại chuyện lớn nhỏ trong nhà, cảm giác suy nghĩ về những chuyện tương lai giống như thế này thì cuộc sống thật hạnh phúc, đó chính là cuộc sống tương lai của bọn họ.

Năm năm, mười năm, cho đến vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Trên thế giới này điều đã thương người nhất, ngôn ngữ ác độc nhất, có lúc thường xuất phát từ bọn trẻ con chưa rõ chân tướng.

Trước kia Viên Áu Sơ không hiểu, nhưng hôm nay đến nhà trẻ thì hoàn toàn hiểu.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, rõ ràng đều là những đứa bé đơn thuần, lại có thể nói ra những lời nói ác độc đã thương người như vậy, có lẽ bọn chúng chỉ là mờ hiểu hàm ý trong đó, nhưng không thể lấy lý do này để che đậy cho việc tổn thương người khác.

"Tề Á Nam, mẹ mày không cần mày, ba mày là một đại quý đơ bản, đại quý đơ bản không có tiền, mày cũng là quý đơ bản, sau này không được chơi cùng chúng tao!" Một bé trai mặc quần có đai đeo, vừa giả làm mặt quý vừa dùng giọng nói giễu cợt trêu chọc.

Mặt Tiểu Nam giãn mức lúc trắng lúc xanh, nhìn chằm chằm những đứa trẻ khác vây chung quanh cậu lớn tiếng phản bác "Mẹ tao không có không quan tâm tao, ba tao cũng không bản! Tụi mày đều nói lung tung! Nói lung tung!"

"Chúng tao không nói lung tung, mẹ tao cũng nói như thế, cô nói ba mày chính là quý đơ bản, bảo chúng tao không được chơi với mày, bằng không chúng tao cũng sẽ bị bản, sẽ bị bệnh!"

Những đứa bé khác cũng đi theo trêu chọc phụ họa, có một đứa trẻ nghịch ngợm còn đào một bụm đất dưới chân, ném vào người của Tiểu Nam, làm đơ bản hết quần áo của cậu.

"Nhìn đi, trên người Tề Á Nam thật bản thủ, chúng ta sau này không cùng chơi với nó nữa!"

"Tao không có! Tao không có!" Tiểu Nam không để ý quần áo bị bản, hốc mắt giãn đến mức đỏ lên, lại cố gắng chịu đựng không khóc nhưng lớn tiếng cãi lại.

Viên Áu Sơ nhìn một màn này thì tức giận muốn treo ngược những đứa bé kia lên ra sức đánh, nhưng cô nhịn được, bởi vì cô biết còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Cô đi nhanh lên phía trước, ngồi xổm trước mặt Tiểu Nam, ôm cậu rồi nhẹ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì, Tiểu Nam?"

Tiểu Nam vừa thấy cô, hốc mắt chỉ đang hồng hồng thì bỗng chảy xuống những giọt nước trong suốt.

"Dì Sơ Sơ: Ba cháu không bán. Cháu cũng không bán."

Cậu nghẹn ngào nói xong, bộ dáng đáng thương khiến lòng của Viên Áu Sơ cũng tan nát.

Trong khoảng thời gian chung đụng này, lúc mới bắt đầu cô chỉ xem việc chăm sóc Tiểu Nam là công việc, trách nhiệm, nhưng bây giờ đã thật lòng quan tâm cậu, hướng chỉ sẵn sóc Tiểu Nam đáng yêu, cộng thêm cơ thể trắng nõn mềm mại này, đã sớm bắt trái tim của cô lại rồi.

"Dĩ nhiên! Tiểu Nam của chúng ta thực hiện đúng những điều dì Sơ Sơ nói, không có bẩn, rất sạch sẽ." Cô đau lòng ôm cậu, không để cho nhìn cậu thấy mình tức giận vô cùng bắn ra trong mắt mình, trong miệng không ngừng an ủi. "Ba cũng không bán! Ba bây giờ mỗi ngày đều tắm, quần áo cũng thay đổi mỗi ngày, có đúng hay không? Mỗi ngày ba đều tắm sạch sẽ thơm tho mới ngủ chung với Tiểu Nam có đúng không? Há?"

Tiểu Nam nghiêng đầu nghĩ rồi cười rộ lên gật đầu "Đúng! Ba bây giờ cũng sạch sẽ."

"Vậy thì đúng rồi! Cho nên Tiểu Nam không sai, cũng không được khóc nữa, trước đây có phải đi đã nói qua hay không, đứa trẻ thích khóc đều là muốn bị cảnh sát bắt?"

Cả người Tiểu Nam run một cái, vội vàng rúc vào trong ngực cô làm nũng "Cháu không khóc, nên không bị cảnh sát bắt đi!"

"Vậy thì tốt, được rồi, chúng ta về nhà!" Cô đứng lên, vỗ vỗ bụi bẩn trên người của cậu xong rồi cầm tay nhỏ bé của cậu đi về phía nhà trẻ.

Mới đi có mấy bước, thì nhìn thấy Tề Du Quân cách cô mấy bước đang đứng ở nơi đó, giờ phút này thái độ của anh tuyệt đối không thể gọi là đẹp mắt.

"Ba!" Tiểu Nam khó khăn mới thấy Tề Du Quân tới đón cậu, vô cùng vui mừng bỏ nhào về phía trước, muốn Tề Du Quân ôm cậu.

Tề Du Quân trước kia cơ thể tương đối gầy yếu, muốn ôm con trai thì phải hơi cố hết sức, nhưng hai ba tháng qua, anh không hề đơn thuần khi chỉ ăn rồi ở nhà, đúng 5 0 sẽ cùng Viên Áu Sơ và Tiểu Nam đi dạo ở trong công viên, làm chút vận động đơn giản, làm cho anh hiện tại đã khác xa so với trước.

Anh buông lỏng người ôm Tiểu Nam lên, thuận theo yêu cầu con trai ôm cậu xoay vài vòng, mới đặt cậu lại trên đất, một tay cầm tay cậu, sau đó nhìn Viên Áu Sơ, không hiểu tại sao mặt cô lại đỏ hồng sát khí như vậy.

Viên Áu Sơ không muốn ở trước mặt Tiểu Nam đề cập đến chuyện vừa rồi, hơn nữa người đàn ông này cũng không ngờ những đứa bé tuổi còn nhỏ như thế đã khi dễ bạn học của mình, cho nên cô đi tới bên cạnh anh, cho anh một ánh mắt trấn an rồi ngồi xổm người xuống nói chuyện với Tiểu Nam.

"Tiểu Nam, vào lấy cặp sách của cháu rồi chúng ta cùng về nhà."

Tiểu Nam hiển nhiên không hiểu bây giờ cô có chuyện phải làm, nhưng trong mấy tháng này ở chung đã tập cho cậu thói quen phục tùng lệnh của Viên Áu Sơ, cậu cầm tay ba lời kéo chạy vào trong. Tề Du Quân bị lời chạy không ngừng dùng ánh mắt nghi hoặc liên tiếp nhìn về phía sau.

Cô muốn làm cái gì? Viên Áu Sơ cười lạnh, quay đầu đi về phía phòng giáo viên.

Cô nghĩ, bọn nhỏ mới vừa cãi nhau, cô là người lớn không có cách nào ra mặt, nhưng đứa bé ở đây bị uất ức, cô nên hỏi thăm cô giáo kia một chút.

Khi Tề Du Quân và Tiểu Nam cầm túi sách nhảy nhót đi ra thì nhìn thấy cô giáo đang tái xám mặt, còn mặt Viên Áu Sơ thì bình thản đứng trước mặt 1, 2 gia đình không biết đang nói cái gì.

Viên Áu Sơ nhìn thấy bọn anh đi tới thì lập tức dừng lại chỉ trích sắc bén, mà mang theo một nụ cười yếu ớt nhìn lại.

"Đồ đạc đều đã thu dọn rồi hả? Vậy chúng ta đi về thôi!" Cô cũng không tính toán để hai cha con biết cô mới vừa ở chỗ này miệng lưỡi sắc bén, những người lớn kia bị la mắng, còn có cô giáo nghĩ sao cũng không liên quan đến cô.

Trong lúc đùa giỡn cô và

Tề Du Quân cùng nhau dắt Tiểu Nam đi ra khỏi nhà trẻ, đầu hẻm đột nhiên xuất hiện mấy bóng dáng quen thuộc, làm cho cô không nhận được hí hửng, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Đó là...

Cô còn chưa kịp nhớ ra mấy bóng dáng quen thuộc đó rốt cuộc là ai, Tiểu Nam đột nhiên đặt câu hỏi cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Dì Sơ Sơ, ba nói tay dì bị thương, cho nên hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đúng không?" Tiểu Nam bĩu môi, hơi không vui hỏi.

Cậu không thích ăn đồ ăn bên ngoài, có lúc mặn quá phải uống nước, chỉ có dì Sơ Sơ nấu cơm mới vừa ăn.

"Ừ." Cô dùng không bị thương tay vỗ vỗ đầu của cậu "Hai ngày nay vết thương sẽ đỡ hơn, đến lúc đó dì Sơ Sơ sẽ nấu cho cháu ăn nữa, có được không?"

Khẩu vị của hai cha con này rất thanh đạm (* ý là hai cha con ăn nhạt), bất quá bây giờ ăn ở ngoài tìm được nơi làm khẩu phần ăn thanh đạm nhẹ nhàng rất khó, trước đó để cho tiện, hai người phần lớn là có cái gì trong nhà liền ăn cái đó, lại có thói quen kén ăn cho nên mới ốm tong teo, bây giờ được cô nuôi nên mới có chút thịt.

Tề Du Quân cũng không thích ăn ở ngoài, nhưng so sánh thì anh càng đau lòng cho vết thương của bạn gái hơn, nên tính toán nhẩn nại hai ngày, cũng tính toán khuyên con trai tiếp nhận hai ngày "ăn uống đáng sợ" này.

"Tiểu Nam, từ ngày đi Sơ Sơ tới nhà chúng ta không được nghỉ ngơi, để cho đi Sơ Sơ nghỉ ngơi 2 ngày có được không? Bất quá hôm nay chúng ta đi ăn ở quán cháo Quảng Đông lần trước con nói? Có cái loại trứng muối đó được không?" Tề Du Quân biết con trai khó có thể nói lời được nên bắt đầu dụ dỗ.

Tiểu Nam nghiêng đầu suy tư một lát, bĩu môi, lòng không phục nhưng cũng gật đầu "Được rồi! Miễn cưỡng ăn một lần."

Tề Du Quân nhìn thấy con trai nể tình như thế cũng cười vui vẻ, cầm tay của con trai, phối hợp với bài hát thiếu nhi cậu mới học, đi theo ngâm nga hát, bộ dáng hai cha con thật vui vẻ, xem ra vô cùng ấm áp.

Cô đi từ từ ở bên cạnh họ, thoáng roi phía sau nhìn bóng lưng hạnh phúc của bọn họ, trên mặt nhin không được mà lộ ra nụ cười ảm áp.

Có lẽ cô chờ hai đời, chính là chờ cái hạnh phúc đơn giản này! Cô nhẹ cảm thán ở trong lòng.

Theo lý thuyết, ảm áp như vậy đủ để cô xóa đi trí nhớ đau buồn, nhưng vừa nghĩ tới mấy bóng dáng quen thuộc mới vừa rồi, lo lắng bỗng chốc xông lên đầu, xua đi không được.

Lo lắng ngày đó của Viên Áu Sơ rất nhanh đã được chứng thật, vì mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày cô đi ra cửa mua thức ăn hoặc đi đến nhà trẻ nhìn Tiểu Nam thì có thể cảm thấy mấy bóng dáng theo dõi phía sau cô.

Mặc dù cô đối với chuyện đó đã không còn quan tâm, sau khi trọng sinh cũng cố gắng gặp lại những người cũ, nhưng bây giờ nhìn lại, có một số việc tựa hồ tránh không được.

Hôm nay thừa dịp Tề Du Quân có chuyện ra cửa, mà Tiểu Nam cũng đi nhà trẻ, cô tay không ra cửa, chậm rãi bước trên đường, cho đến một chỗ dưới bóng cây mới ngừng lại, quay đầu nhìn về đầu ngõ cách mấy bước.

"Ra ngoài đi, đi theo tôi mấy ngày, các người muốn làm cái gì cứ nói thẳng ra." Cô bình tĩnh mở miệng, mặt trời chiếu vào cây đại thụ in bóng dài trên đất, ở trên mặt cô lưu lại hình ảnh tối tăm.

Không có ai trả lời, Viên Áu Sơ cũng không nóng nảy, cứ đứng tại chỗ chờ như vậy. Mấy phút sau, hai nam ba nữ từ ngõ hẻm đi ra, trên mặt lóe vẻ ác độc giống nhau, đứng song song ở trước mặt cô.

Viên Áu Sơ nhìn những khuôn mặt so với trong ký ức của cô có vẻ trẻ trung rất nhiều, suy nghĩ đột nhiên hơi lo sợ không yên, bởi vì cô hiểu bọn họ sau này không thể tốt hơn cô chỗ nào, còn là hiện tại có thật là nhiều chuyện cũng chưa xảy ra?

Đứng trước mặt nhất là một cô gái tóc ngắn dựng lên như con nhím, mặc một chiếc quần ôm hằm hỏ, đi một đôi ủng bộ đội, trên mặt trang điểm đầy phấn son không nhìn ra tuổi thật.

"Viên Áu Sơ, tao còn đang suy nghĩ sau khi tốt nghiệp sao lại không thấy mày, không ngờ mày bây giờ hỏi cái làm người mới hoàn lương, làm bảo mẫu cho người khác, giúp người ta nấu cơm chăm sóc đứa bé?" Cô gái chê cười chế giễu bước lên trước, dùng nửa con mắt nhìn cô "Sao vậy? Theo chúng ta phá phách xong bây giờ muốn trở về cuộc sống yên tĩnh? Nào có chuyện đơn giản thế này, các người nói có đúng không?"

Viên Áu Sơ coi thường khiêu khích của cô ta, mà tinh táo nhìn cô ta hỏi ngược lại: "Cho nên sao? Cho nên tội mày theo dõi tao mấy ngày nay, là muốn tìm tao ôn chuyện cũ sao?"

Cô gái nhìn nét mặt bình tĩnh của cô thì lửa giận trong lòng càng tăng lên, cô ta dùng móng tay bén nhọn vuốt ve đôi má không hề có son phấn của cô, dường như muốn rạch một vết dài lên khuôn mặt cô.

"Ôn chuyện? Tao nhớ không lầm khi đi học mày toàn nói lão cúp học! Sao vậy, cho rằng có một chút trình độ là có thể nói chuyện không để chúng tao ở trong mắt sao? Tao nói cho mày biết, một khi đã qua lại với chúng tao thì đừng nghĩ sẽ thoát được thân!" Ánh mắt cô ta âm trầm nhìn chằm chằm Viên Áu Sơ, nhìn trên khuôn mặt lạnh nhạt của cô, còn có nụ cười hạnh phúc đơn giản mà trước nay chưa từng thấy, cô hận không thể phá hủy tất cả.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà trước đây bọn họ là một cặp, nhưng bây giờ chỉ có cô có được hạnh phúc?

Bọn họ bị vui lấp như bùn sinh không ngoi lên được thì coi là người gì? Bị thượng đế vứt bỏ như cứt chó sao?

Viên Áu Sơ nhìn những người mà kiếp trước đã từng cùng nhau qua lại tốt đẹp một đoạn thời gian, từng khuôn mặt còn trẻ đều mang vẻ hận đời giống cô trước kia. Cô cũng hiểu, nếu như tiếp tục như vậy, tương lai của bọn họ sẽ không có cái thiện gì, tựa như những gì cô đã từng trải qua, cô gái này cũng sẽ sa đọa như cô cùng với một người đàn ông qua lại, còn những anh chàng kia thì sẽ trộm cắp, lừa gạt, cuối cùng bị cảnh sát bắt vào trại cải tạo.

Trên thế giới này, người bất hạnh chắc chắn sẽ có lý do bất hạnh của mình, nhưng nếu như để mặc cho bản thân càng ngày càng tồi tệ thì chỉ rơi vào kết quả càng bi thảm hơn mà thôi. Tựa như kiếp trước của cô, bởi vì không ngừng cùng đám người nhà cực phẩm kia đấu tranh, cuối cùng vứt bỏ tất cả đổi

lấy cuộc sống không có chút hào quang, chết không ai hay biết.

Nghĩ đến đây, cô mở miệng khuyên như: "Tao thoát thân cũng không phải là không lêu lổng với tội mày, mà nghĩ thông rồi, không muốn lãng phí cuộc sống của bản thân làm chuyện vô nghĩa, Khắc Ly Ty, đừng vì giận dữ mà lãng phí cuộc sống của bản thân."

Những lời khuyên của cô còn chưa nói xong, liền bị cô gái đầu con nhím hung ác cắt đứt.

"Viên Áu Sơ, mày cho rằng mày là ai? Mày cho rằng bây giờ mày trải qua những tháng ngày hạnh phúc khác chúng tao là có thể xem thường tội tao sao? Đừng dùng cái giọng điệu chán ghét đó dạy dỗ tội tao, chúng tao không thích!"

Viên Áu Sơ vạch tay của cô ra, giọng điệu không đổi nói: "Là ai xem thường chúng mày? Nếu như không phải là lúc bắt đầu mày tính toán xem thường người khác, thì tao với chúng mày cũng sẽ không có bất kỳ quan hệ rắc rối này rồi."

Khắc Ly Ty mất đồ bưng tiến lên bắt cô, lại bị cô nhẹ nhàng né tránh. Cô ta tức giận ra lệnh người khác "A Bàn, bắt nó cho tao, tao muốn đánh nó một trận."

Người bị gọi là A Bàn, lúc trước anh thật ra thì có tình cảm rất tốt với Viên Áu Sơ, đứng yên chỗ xuống tay không được, bộ dạng tiến lùi đều khó khăn khiến Khắc Ly Ty nhìn càng thêm nổi giận.

Lúc này Viên Áu Sơ không khỏi cảm kích lúc trước vì từng bị một bà vợ bất gian tại giường mà chịu khổ bị đánh tàn bạo, về sau bản thân quyết định đi học một khóa võ phòng thân, mặc dù khi đó chỉ vì để phòng ngừa ngộ nhỡ, nhưng bây giờ đúng lúc thứ đó có cơ hội được sử dụng.

Cô nhanh chóng nhấc mấy bước, lui về phía sau nhìn mấy người này nói "Tóm lại, lời tao cũng đã nói hết, nếu như cần thì tao có thể tận lực giúp một tay, nếu như muốn tìm ta ôn lại cuộc sống trước kia thì xin lỗi, tao không muốn!" Nói xong, không chờ bọn họ có phản ứng, cô đã quay đầu bước đi.

"Khắc Ly Ty, chúng ta." Cô gái tóc đỏ đứng ở phía sau ánh mắt bối rối nhìn, trong lòng hơi bối rối.

Lời nói của Viên Áu Sơ đối với cô mà nói vẫn có chút ảnh hưởng, hơn nữa thấy cô thoát khỏi lo lắng, ngày đó đáng về đứng dưới ánh mặt trời cười đến dịu dàng vui vẻ như vậy, nói không hâm mộ là gạt người.

Khắc Ly Ty vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy trong mắt cô gái tóc đỏ không che giấu được hâm mộ, không nhịn được gầm nhẹ "Sao vậy? Cậu cũng muốn làm phản đồ có phải hay không, Hồng Hà?" Đối với người muốn đến gần Viên Áu Sơ, cô đều tự động xem đó là phản đồ.

Hồng Hà chần chờ lắc đầu, không dám cãi lời Khắc Ly Ty.

Khắc Ly Ty cười lạnh nhìn bọn họ rồi trợn mắt nhìn về phía Viên Áu Sơ vừa rời đi, lẩm bẩm nói nhỏ "Viên Áu Sơ, mày chờ đó. Tao sẽ không bỏ qua cho mày dễ dàng như vậy đâu!"

Mấy ngày nay lại bình yên như trước, nhưng Viên Áu Sơ hoàn toàn không dám buông lỏng, ngược lại càng lo lắng hơn, cô không quên Khắc Ly Ty khi mất đi thứ gì sẽ điên cuồng hơn nhiều, hơn nữa cô vẫn rất lo lắng Khắc Ly Ty sẽ đổi chủ ý sang Tề Du Quân và Tiểu Nam. Cho nên mấy ngày nay Khắc Ly Ty không có bất kỳ động tác nào, ngược lại làm cho cô càng thêm lo lắng và nóng nảy.

Lại qua vài ngày nữa, cô còn đang hoài nghi có phải mình mắc bệnh đa nghi quá nặng hay không, khẩn trương quá độ làm cho người ta ứng phó không kịp nên chuyện ngoài ý muốn cứ như vậy xảy ra.

Xế chiều hôm nay, cô đang chuẩn bị bữa ăn tối, nghĩ tới muốn đi đến nhà trẻ đón Tiểu Nam, thì chuông điện thoại lại đột ngột vang lên.

Nói là đột ngột là bởi vì

kể từ lúc cô vào ở cái nhà này, số lần điện thoại vang lên chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nói như vậy chắc sẽ không ai gọi điện thoại tìm Tiểu Nam, mà Tề Du Quân hình như cũng có cách liên lạc riêng của anh, mặc dù anh có điện thoại di động, nhưng nghe nói rất ít người biết số di động của anh, mà điện thoại cố định thì chỉ có mẹ Tề biết.

Nhưng mấy ngày trước mẹ Tề đã đi du lịch với hội người già rồi, lúc này sẽ không gọi điện thoại mới đúng.

Cô nghi ngờ lau khô tay rồi nhận điện thoại, xem bị tin tức từ bên kia truyền đến làm cho đứng tim, thật may là từ trước đến giờ cô luôn tỉnh táo, không có mất không chế nhanh như vậy, cẩn thận hỏi một vài điều rồi vội vàng đặt ra, nhanh chóng thay đồ rồi chạy ngay ra cửa.

Khi cô chạy tới bệnh viện thì cô giáo nhà trẻ chỉ Tiểu Nam đang ngồi ở trong phòng khám, một đầu mẩu tươi và vẻ mặt vừa tái nhợt vừa hoảng sợ khiến Viên Áu Sơ chú ý đến vết thương kia.

Tiểu Nam vừa thấy cô xuất hiện, không nhịn được vừa khóc vừa kêu tên của cô, thậm chí còn khóc vì quá kích động, liền tiếp nấc cục: "Di Sơ Sơ... Di... Nác..... Sơ Sơ....."

Cô vội vàng tiến lên, lại chú ý tới y tá đứng một bên đang giữ cậu lại không để cho cậu lộn xộn, bác sĩ dường như đang khâu vết thương trên đầu của cậu.

Cô sợ quá nhiều công việc của bác sĩ, chỉ có thể đứng ở một bên, nắm tay của Tiểu Nam an ủi "Tiểu Nam ngoan, chờ bác sĩ giúp cháu khâu xong vết thương, thì sẽ hết đau ngay."

Sau một hồi rối loạn, Tiểu Nam vì có chích thuốc an thần nên ngủ thiếp đi, cuối cùng Viên Áu Sơ cũng có thời gian để có thể hỏi cô giáo tại sao một đứa bé đang rất khỏe mạnh, sau buổi học lại mang một cái đầu be bét máu đến bệnh viện.

Mang Tiểu Nam tới bệnh viện là cô giáo Đồ Hương Hương, cô giáo nhìn cô gái trước mắt rõ ràng nhỏ hơn cô vài tuổi xin lỗi, không biết sao trong lòng cô giáo lại có cảm thấy khiếp đảm.

Cô gái này thực sự chỉ có 18, 19 tuổi sao? Sao lại có khí thế so với người ba là hiệu trưởng của cô thì còn kinh người hơn?

Viên Áu Sơ cũng mặc kệ cô nghĩ cái gì ở trong lòng, mặt lạnh nhìn cô, không hề khách khí hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Đồ Hương Hương vừa nghĩ tới chuyện vừa mới xảy ra, cũng vừa sợ vừa kinh hãi, nhưng vẫn không quên kể lại chuyện xảy ra ở công viên hôm nay lại cho cô nghe.

"Hôm nay chúng tôi dẫn các bé ra khu vui chơi cho trẻ em ngoài trường học, mọi lần chúng tôi đều đi đến đó, không ngờ lúc Tiểu Nam đan chơi cầu trượt đột nhiên từ phía sau xuất hiện một người, đẩy Tiểu Nam từ trên cầu trượt xuống đất. Tiểu Nam cứ ngã xuống đất, bởi mặt đất có cục đá cứng nên đã làm rách mắt và trán của Tiểu Nam bị thương, nên mới chảy nhiều máu như vậy."

Viên Áu Sơ nghe xong thì trong lòng chợt giật mình, vội vàng hỏi tới: "Cô nói là có người đẩy Tiểu Nam xuống? Người đó đâu? Có thấy là người nào không? Có bắt được người không?"

Đồ Hương Hương lắc đầu, "Người kia đẩy Tiểu Nam xong liền chạy, vốn muốn cùng cô giáo khác đuổi theo nhưng thấy Tiểu Nam bị thương, rất nhiều bé khác bị dọa sợ, nên tôi đưa Tiểu Nam đến bệnh viện, các cô giáo còn lại đưa các bé khác về nhà trẻ."

Nói đơn giản, chính là để người đó bỏ chạy.

Viên Áu Sơ mặc dù tức giận nhưng cũng không tính chỉ trích nhiều hơn, dù sao người cũng đã chạy, nói cái gì cũng không hững dưng nhưng trong lòng cô mơ hồ có trực giác chuyện này rất có thể là do Khắc Ly Ty hoặc cô ta tìm người làm.

Thủ đoạn rất nhảm chán, nhưng nếu như chỉ giáo huấn cô hoặc đe dọa thì xác thực đã rất hiệu quả.

Cô không sợ mình gặp chuyện không may, chỉ sợ người bên cạnh vì cô mà xảy ra chuyện.

Nhưng không ngờ ngăn phòng vụn phòng, lại nhằm trúng nơi cô không thể chăm sóc khiến Tiểu Nam bị đá thương nặng như vậy. Vừa nghĩ tới trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy máu của Tiểu Nam, cô hận không thể đem người đẩy Tiểu Nam biến thành trăm mảnh.

"Được rồi, tôi biết rồi, chờ lát nữa bác sĩ nói không có vấn đề, tôi sẽ mang Tiểu Nam về nhà nghỉ ngơi, mấy ngày sau có thể phải xin nghỉ." Viên Áu Sơ cho dù đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, nhưng cũng không quên chuyện phải làm.

Đồ Hương Hương gật đầu, sau đó cùng bác sĩ xác định lại tình trạng của Tiểu Nam lần nữa mới rời đi.

Trở lại giường bệnh, điện thoại di động của cô rung lên một cái, cô lấy ra nhìn tin nhắn xong thì cô yên lặng hít một hơi thật sâu, nhanh chóng tắt máy điện thoại di động.

Viên Áu Sơ nhìn cơ thể nhỏ nhỏ yếu ớt nằm ở trên giường màu trắng, ánh mắt lo lắng trầm tư, môi mím lại sít sao.

Có lẽ, có một số việc cô phải kết thúc mới được.....

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tề Du Quân vội vàng chạy về, nhìn đến cô đang lo lắng ngồi trong phòng khách, cũng không mở đèn, chỉ có một ánh sáng duy nhất chính là ánh trời chiều phía tây vẫn chưa hoàn toàn tắt ở ngoài phòng.

"Xảy ra chuyện gì? Tiểu Nam bị thương có nghiêm trọng không?" Chạy nhanh đến nỗi chưa kịp thở, anh đã vội vàng hỏi.

"Đứa nhỏ đã ổn, mới vừa tỉnh một lát uống chút nước rồi lại ngủ." Nhìn anh vội vã muốn chạy lên trên lầu, cô vội vã kéo anh "Đừng vội vàng xông lên như vậy, âm thanh quá lớn sẽ ảnh hưởng đến nó."

"Há? Đúng!" Tề Du Quân búng tỉnh hiểu ra gật đầu, nhưng đôi mắt còn chưa dừng nhìn lên lâu, khó nén sự lo lắng trong lòng.

"Còn nữa, tắm xong thay quần áo rồi mới đến nhìn đứa bé, anh mới từ bên ngoài về, người đầy mồ hôi, không cẩn thận sẽ lây vi khuẩn vào vết thương của đứa bé."

Giọng nói của cô bình thản giống như không có chuyện gì xảy ra, chỉ đơn giản quan tâm, sẵn sàng.

Tề Du Quân vốn cũng không phải là người quá tỉ mỉ, hiển nhiên không phát hiện trong giọng nói bình thản của cô đang bị đè nén mãnh liệt, chỉ dựa theo thói quen cô ra mệnh lệnh anh sẽ tuân theo.

Đợi đến khi anh làm xong điều cô phân phó, tắm rửa sạch sẽ thay quần áo mới, cuối cùng cũng ngồi ở mép giường đau lòng nhìn con trai gần đây có quá nhiều tai nạn.

Anh không nhìn được đau lòng thì thầm "Thoạt nhìn có vẻ rất đau!"

"Ừ."

Viên Áu Sơ nhớ tới bộ dáng kêu khóc của Tiểu Nam ở trong phòng khám, tâm cũng không nhìn được đau đớn từng hồi.

Tiểu Nam bình thường được cô huấn luyện sẽ không tùy tiện rơi nước mắt, nhưng loại kêu gào này là lần đầu tiên, có thể thấy được lần này đứa bé đã bị dọa không nhẹ.

Cấn môi, cô lặng lẽ nhìn hai cha con bọn họ, lại nghĩ tới tin nhắn, cảm xúc phần hận dường như làm cô cắn bể răng.

Đừng tưởng rằng không sao thì yên tâm, còn có lần sau.

Cô dường như có thể cảm giác Khắc Ly Ty đang dùng ánh mắt giấu cột nhìn cô, còn có tiếng cười lớn của cô ta nữa.

Lần sau! Riêng lần này cái kịch bản nhỏ của bọn họ đã hù dọa Tiểu Nam sợ hãi thành bộ dáng này, lần sau còn có thể xảy ra chuyện gì cô thật không thể tưởng tượng, lại nói còn có Tề Du Quân, mặc dù anh đã là một người lớn, nhưng anh đơn thuần như vậy, coi như người ta đang lừa gạt anh, anh cũng sẽ ngây ngốc mắc câu!

Cô trở lại phòng của mình, căn phòng tối đen bao phủ lấy cô ở, hít thở sâu một hơi, sau đó cô nháy nháy mắt để lấy lại động lực tinh thần cho bản thân.

Lúc này phải rồi đi thôi.

Viên Áu Sơ rời khỏi, trừ mẹ Tề ở ngoài, những người khác hoàn toàn không biết.

Vì sao nói cho mẹ Tề, bởi vì cô sợ cô vừa đi thì hai cha con bọn họ lại biến căn nhà của họ trở thành như lúc ban đầu, cho nên trước đó nói cho mẹ Tề, hi vọng đến lúc đó bà có thể tới chăm sóc cuộc sống thường ngày của bọn họ.

Cho nên cô vẫn đợi đến khi mẹ Tề du lịch trở lại mới yên lặng rời đi.

Cô rất an tĩnh rời đi, trừ mình ra chỉ có hành lý đơn giản, cái gì cũng không mang đi, thậm chí ngay cả tin tức cũng không để lại.

Tiểu Nam về đến nhà không thấy Viên Áu Sơ, không nhìn được đi tìm khắp góc ngách trong nhà, cuối cùng mở to mắt nhìn mẹ Tề, ngây thơ hỏi: "Bà nội, di Sơ Sơ sao không có ở nhà vậy?"

Mẹ Tề nhìn cháu nội còn chưa hiểu chuyện, nghĩ đến Viên Áu Sơ gọi điện thoại tới dặn dò cầu xin bà chăm sóc hai cha con này, trong lòng có khổ tâm nhưng không biểu hiện ra.

"Di Sơ Sơ của cháu có chuyện phải làm, cho nên mấy ngày nay không ở nhà." Bà chỉ có thể trả lời như vậy với cháu nội.

Đứa bé cũng dễ bị gạt, nghe bà nội nói như thế, Tiểu Nam chỉ cau lông mày thanh tú, sau đó bĩu môi "Di Sơ Sơ phải nhanh chóng trở lại đó!"

Mẹ Tề cười lớn vỗ vỗ đầu của cậu, nói đáp án mà chính bà cũng không chắc chắn "Sẽ! Di Sơ Sơ sẽ trở lại thật nhanh."

Đứa nhỏ có thể lừa gạt, thế nhưng khi Tề Du Quân trở lại, cũng giống con trai hỏi Viên Áu Sơ đi đâu thì mẹ Tề cũng biết đứa lớn này không có dễ bị gạt như vậy.

"Áu Sơ đâu?" Tề Du Quân chỉ thấy mẹ và Tiểu Nam ở phòng khách xem ti vi, lại không thấy bóng dáng một người khác nên ở nhà, theo bản năng mở miệng hỏi.

"Con đã về đó à? Có vấn đề gì thì đợi cơm nước xong xuôi hãy nói." Mẹ Tề cao giọng nói, vừa nghe con trai trở lại cũng hỏi Viên Áu Sơ đâu..., thật không biết nên vui hay nên chua xót.

Chỉ ngăn ngắn mấy tháng, con trai và cháu nội vừa về tới nhà lại chỉ tìm một người, xem ra đứa bé Áu Sơ này đã bắt trái tim của hai cha con này rồi.

Nhìn hai người cũng mập không ít, những thói xấu cũng cải chính tới mức không thể nói, phòng ốc cũng không ngổn ngang giống như chỗ đổ rác, bẩn đến nỗi bà cũng không dám đi tới.

Tề Du Quân nghe ra mẹ có ý đòi đề tài, anh hơi nhủu mày nhưng vẫn y theo quy định của Viên Áu Sơ, đi rửa tay trước mới ăn cơm.

Tiểu Nam đang cầm chén nhỏ và thìa nhỏ của mình ngồi ở trên ghế sa lon ăn cơm, thỉnh thoảng vẫn sẽ không cẩn thận làm rơi thức ăn lên trên ghế.

Tề Du Quân thấy thế, không nhịn được mở miệng nói: "Mẹ, Áu Sơ bình thường không để cho Tiểu Nam vừa xem ti vi vừa ăn cơm, như vậy sẽ làm dơ ghế."

Mẹ Tề đang ăn cơm ở bên cạnh, thỉnh thoảng mới nhìn Tiểu Nam một cái, nghe con trai nhắc nhở như thế, mới phát hiện bên người Tiểu Nam xác thực có thêm mấy vết bẩn, hơi chột dạ.

"Vậy mẹ sẽ dứt cơm cho nó."

Tề Du Quân để bữa ăn tối của mình xuống, ném thử cảm giác lần đầu tiên có uy, Tề Du Quân mở miệng cắt đứt động tác của bà.

"Không cần." Sau đó anh quay đầu nhìn con trai, bày ra bộ dạng dạy dỗ Tiểu Nam bình thường của Viên Áu Sơ "Tiểu Nam, dì Sơ Sơ có phải đã nói ăn cái gì cũng phải chuyên tâm hay không? Con xem một chút con đã đánh đổ những gì trong chén rồi!"

Tiểu Nam vốn chỉ là nhất thời bị tiết mục trên TV hấp dẫn, quên quy định của Viên Áu Sơ, vừa nghe lời của ba nói cậu đã vội vã ngồi ngay ngắn ở trên ghế, chăm chú bắt đầu ăn cơm, cơm và đồ ăn rơi ra ngoài cũng ít đi rất nhiều.

Mẹ Tề thấy hai cha con này hoàn toàn tốt hơn trước, bỗng không dám tin tới thiểu ở trước khi Viên Áu Sơ tới, bà nhìn thấy người hai cha con bản thủ ngồi trong phòng khách ăn cơm hộp, coi như Tiểu Nam làm rơi đồ ăn khắp nơi thì con trai anh cũng không nói gì.

Ăn cơm xong, Mẹ Tề mượn cớ chơi với Tiểu Nam, rồi dẫn theo cháu nội trốn trong phòng chơi, chỉ không ngờ Tiểu Nam chơi đến mệt ngủ thiếp đi, con trai của bà còn như một pho tượng đứng ở bên ngoài, mặt nghiêm túc nhìn bà.

Tề Du Quân dứt khoát hỏi "Mẹ, mẹ hãy thành thật nói với con, Áu Sơ đã đi đâu rồi?"

Kể từ khi Áu Sơ sống chung với bọn họ, cô chưa từng không nói một câu với bọn họ đã đi khỏi nhà, cũng chưa từng qua bảy giờ tối còn chưa về nhà.

Huống chi từ lúc mới bắt đầu mẹ Tề đã cố ý nói sang chuyện khác, dường như không muốn cho anh tiếp tục truy vấn nơi ở của Áu Sơ, tuy nhiên anh không thừa nhận Áu Sơ giống như người phụ nữ đã bỏ rơi anh và con trai kia, nhưng trong tim của anh vẫn cực kỳ lo lắng.

Nguyên nhân lo lắng là anh dường như không cách nào đến gần được lòng của Áu Sơ, không thể giải thích những suy nghĩ trong lòng cô.

Anh không biết nên làm sao để cho cô vui vẻ, có lúc mặc dù cô đứng ở trước mặt mình, nhưng anh vẫn cảm thấy cô rất xa cách.

Đó là loại cảm giác cho dù da thịt kề sát nhau cũng không cách nào vượt qua khoảng cách đó được.

Mẹ Tề ấp úng hồi lâu, thật sự không biết nên làm sao nói lại lời Viên Áu Sơ đã nhờ mà.

Lúc Viên Áu Sơ gọi điện thoại cho bà, bà cũng rất kinh ngạc, nhưng nghe cô nói 'nỗi khổ tâm' xong, bà cảm thấy có thể thông cảm.

Hơn nữa sau khi nghe cô liên tiếp dằn dò về hai cha con này, ai có thể vô

tâm mà không thông cảm...

"Mẹ Tề, buổi sáng nếu có thể, cho Tiểu Nam uống một ly sữa tươi, mặc dù đứa bé không thích uống, nhưng mà để Du Quân uống trước thì Tiểu Nam cũng sẽ ngoan ngoãn uống hết."

"Mẹ Tề, bọn họ nếu không có ai nhắc nhở sẽ dễ dàng buông thả bản thân, mặc dù gần đây khá hơn một chút nhưng mà vẫn phải chú ý tới bọn họ nhiều hơn, không được để cho phòng ốc biến thành dáng vẻ kinh khủng trước kia, như vậy đối với sức khỏe của bọn họ sẽ không tốt."

"Mẹ Tề..."

Cho dù bà thân là mẹ ruột cũng chưa bao giờ chú ý cận kề như vậy. Viên Áu Sơ cũng không chán ghét mà giao phó lại từng chút một.

Bà càng nghe càng cảm thấy không nên để cho cô rời đi, không nhịn được mở miệng giữ lại, "Áu Sơ, thật ra thì cháu thật sự không cần rời đi, cháu cũng biết, hai người Du Quân và Tiểu Nam căn bản không thể rời bỏ cháu được, cháu nói cái bạn bè trước đó gì gì đó thì chỉ cần báo cảnh sát bắt là được!"

Mẹ Tề vừa bắt đầu nghe thấy nguyên nhân cháu nội bị thương lần này, phải nói trong lòng bà đối với Viên Áu Sơ không có nửa điểm oán giận là gat người, nhưng nghe nói cô lo lắng cho hai cha con bọn họ sẽ vì cô mà bị thương nên không thể không rời đi, lại cảm thấy giống như không cần làm đến mức này.

Bà rất rõ ràng trong mấy tháng này Viên Ấu Sơ làm được nhiều thứ như thế nào, đừng nói là cô một tháng mới nhận chút lương, cộng thêm cô ăn ở hao tốn cũng không có bao nhiêu, càng không cần phải nói cô dường như là 24h đều ở đây, bận rộn chăm sóc hai cha con này, mỗi lần bà ghé qua cũng có thể nhìn thấy Viên Ấu Sơ đang giúp cha con bọn họ thu xếp cái này dọn dẹp cái kia.

Trên người cô quần áo thay qua đổi lại cũng chỉ có vài cái, cũng không thấy cô đi mua đồ mới hay những vật dụng khác, ngược lại quần áo hai cha con thì những bộ đồ quá cũ thì cô vứt hết lại thay bọn họ mua thật nhiều đồ mới.

Mấy lần bà phát hiện, cháu trai hầu như ít mặc trùng lại quần áo.

Nghĩ Viên Ấu Sơ là một cô gái chưa đầy 20 tuổi, không có công việc này, dựa vào trình độ học vấn không cao lắm, cộng thêm trên người căn bản không có tiền, cho dù đi ra bên ngoài tìm việc, bắt đầu nhất định sẽ không dễ chịu, huống chi còn có những người bạn cũ của cô có thể gây phiền toái cho cô, vừa nghĩ như thế mẹ Tề không khỏi đau lòng cho cô.

Nhớ đến lúc ấy Viên Ấu Sơ chỉ thân nhiên nói: "Chỉ một tin nhắn này không thể thay đổi được gì, ngoại trừ cháu ra thì không có ai có thể chứng minh vết thương của Tiểu Nam là do bọn họ tạo ra, huống chi chuyện nhỏ như vậy cảnh sát chắc là sẽ không thụ lý, coi như thụ lý thì cũng không có chứng cứ, cuối cùng cũng không giải quyết được gì."

"Quan trọng nhất là cháu cũng không muốn bởi vì như vậy hại những người đó vốn không có lý lịch tốt lại thêm một tội, mặc kệ nói thế nào chúng cháu cũng coi như đã từng quen biết nhau, hơn nữa thật ra thì chúng cháu đều rất giống nhau, chỉ là số cháu tốt hơn một chút mà thôi..."

Đúng vậy, thật ra thì do cô tốt số mà thôi.

Bởi vì cô có một cơ hội làm lại, hiểu cái gì đối với cô mới phải quan trọng, sẽ không vì những người không có ý nghĩ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Hơn nữa cô rất may mắn gặp Tiểu Nam, mẹ Tề còn có Tề Du Quân, mới có thể cho cô trải qua cuộc sống hạnh phúc yên bình như vậy.

Cô và bọn họ bản chất cũng không có quá nhiều bất đồng, chỉ là cô có nhiều hơn một vận may còn bọn họ không có mà thôi.

Dĩ nhiên, cô cũng không nghĩ qua muốn làm chuyện hoang đường là thánh mẫu, vọng tưởng phổ độ chúng sinh, nhưng nếu có thể, cô không muốn làm người đầu tiên đẩy bọn họ vào nơi thấp nhất của xã hội.

"Tóm lại, nếu như cháu rời khỏi nơi này, bọn họ sẽ không đi tìm Tiểu Nam hoặc Du Quân gây phiền toái."

Mẹ Tề đứng trước mặt Tề Du Quân đang kiên trì, cuối cùng đem đoạn đối thoại của hai người kể lại cho anh nghe.

Cuối cùng, bà còn không nhịn thở dài "Azzz Đứa bé này thật ra thì chính là trong lòng mềm yếu mới lựa chọn làm như vậy, con cũng đừng trách con bé bỏ rơi hai cha con con, người ta là một cô gái mà có thể chịu một nhọc làm bảo mẫu cho hai người hơn mấy tháng, và lại không có bất kỳ một câu oán hận, đã là rất tốt."

Tề Du Quân lúc này không biết nên nói cái gì, chỉ có thể mơ hồ nhìn đôi môi mẹ đang khép mở, anh có loại cảm giác không chân thật.

Cô, cứ như vậy đi?

Cái gì cũng không nói đã đi?

Anh không biết mẹ mình trở về làm cái gì, chỉ là giống như đồng ý sẽ chăm sóc thật tốt Tiểu Nam và anh, sau đó bước chân anh trôi lơ lửng đi tới phòng cô đã từng ở.

Đóng cửa lại, mùi của cô còn giống như đang ở đây, anh ngồi xuống nhưng không có mở đèn trong phòng của cô, nhắm mắt lại, trong đầu ngập tràn hình ảnh người phụ nữ của bọn anh.

Cô tại sao lại đi. Trừ mang hành lý, cô không mang đi những thứ khác.

Ở trong bóng tối, anh dường như còn có thể nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên bọn họ ở chỗ này ôm, cô nhón chân lên hôn, cảm giác của anh lần đầu tiên hôn, còn có.

Em muốn không phải là vui đùa một chút mà thôi, nếu như chúng ta lui tới sẽ phải kết hôn.

"Anh có thể." Anh trong bóng tối, khàn khàn đáp trả "Anh muốn không phải là vui đùa một chút mà thôi, vậy còn em? Em có đặt anh ở trong lòng hay không?"

Nhưng lần này không có người trả lời anh, chỉ có căn phòng trầm lặng yên ắng.

Từ trong vành mắt chợt rơi xuống một giọt lệ làm cho anh cuối cùng cũng ý thức được thì ra người phụ nữ kia đã thật sự rời đi.

Ngày hôm sau, Tề Du Quân thoát nhìn đã bình thường, còn cùng Tiểu cười cười nói nói Nam bình thân, khi Tiểu Nam mở miệng hỏi anh Viên Ấu Sơ đi đâu, anh cũng chỉ cười cười mà nói cô đi làm công việc rất xa

Mẹ Tề rất kinh ngạc khi thấy phản ứng của anh lại bình tĩnh như vậy, quan sát hai ngày, xác định sinh hoạt của hai cha con không có vấn đề gì lớn, bà cũng trở về nhà của mình.

Chỉ có Tề Du Quân mỗi đêm đều lăn lộn khó ngủ nên từ từ gầy gò đi, chứng minh trong lòng anh thật ra thì không bình tĩnh giống như biểu hiện bên ngoài.

Sau khi Viên Áu Sơ dọn đi, dựa vào trí nhớ tìm Tiểu Nhã kiếm một phòng ở tạm thời, sau đó cô tìm Hồng Hà nói chuyện.

"Hồng Hà, tao biết Tiểu Nam tại sao bị thương, nhưng tại mày làm bị thương một đứa bé, cũng chỉ là muốn cho tao rời khỏi nơi đó, sau đó thì sao? Các người muốn làm cái gì?" Viên Áu Sơ nhìn cô gái nhuộm một đầu tóc đỏ ngồi đối diện, cô biết thật ra thì cô xem như đám người này không có suy nghĩ sâu xa như vậy.

Hồng Hà hơi khản trương, không ngừng thay đổi chân đứng của mình, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Viên Áu Sơ, cô ấy có cái khí thế bức người làm cho cô càng khản trương hơn nữa.

Nói thật, ngày đó khi đứng ở bên cạnh thấy đứa nhỏ rơi xuống, bộ dáng đầu đầy máu, cô cũng sợ choáng váng, cho rằng bọn họ đã gây ra án mạng, nhưng Khắc Ly Ty giống như không lo lắng gì cả, còn dương dương hã hê mà nói đó chỉ là cảnh cáo nho nhỏ, lần sau sẽ tàn ác hơn. Cô cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể run rẩy yên lặng đứng ở một bên. Sợ hãi làm cho cô run rẩy mấy ngày liền gặp ác mộng.

Thấy cô run rẩy, Viên Áu Sơ cũng biết mình không có nói sai, chính mình nếu không rời đi, bọn họ khẳng định còn sẽ làm gì đó với Tiểu Nam hoặc Tề Du Quân.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô tức giận ngùn ngụt, nhưng vẫn duy trì vẻ mặt không hề thay đổi, nhìn chằm chằm Hồng Hà.

"Hồng Hà, tôi biết và cô cũng rất rõ ràng, tiếp tục đứng chung với Khắc Ly Ty không mục đích, vui chơi, lêu lổng băng quơ, thật sự không có tương lai, cô bây giờ còn trẻ, có thể đi đập phá xung quanh, thỉnh thoảng về nhà lấy tiền sau đó cứ như một người sống châu chực nay đây mai đó, chẳng lẽ mười năm sau cô cũng sống như vậy sao?"

Hồng Hà khiếp sợ nhìn cô, muốn nói nhưng không khỏi tự giễu: "Bằng không tôi còn có thể làm gì? Chị Viên, chị tối thiểu còn lấy được bằng tốt nghiệp, nhưng trừ A Bàn, chúng tôi không hề đi học, tạm nghỉ học hay nói đúng hơn là bị đuổi học, trình độ học vấn của chúng tôi có thể làm gì được bây giờ?"

Viên Áu Sơ cười cười, vui vẻ hướng dẫn cô theo ý mình mong muốn. "Nếu như tôi nói tôi có cách, cô có tin hay không?"

"Chị?" Hồng Hà nhìn cô có vẻ không tin tưởng.

Cô bây giờ chỉ là một bảo mẫu mà thôi, hơn nữa lại nói cô bắt quả cũng chỉ là một sinh viên mới ra trường, cô có thể có cách gì?

"Tôi biết mấy chỗ có nhận học việc hoặc có khóa học dạy nghề cơ bản, chỉ cần có trình độ học vấn cơ sở là được rồi, học được cách mưu sinh, biểu hiện không tệ, còn có thể giới thiệu chức vụ, so với cô hiện tại cả ngày đi gây sự vô duyên vô cơ thì như thế này tốt hơn nhiều, cô có muốn đi thử hay không?"

Hồng Hà nghe xong thì tâm có hơi động, nhưng vừa nghĩ tới Khắc Ly Ty có thể trả thù, cô không nhận được lùi bước rồi.

"Chị Sơ, chị cũng biết Khắc Ly Ty." Thật ra thì ngay cả hôm nay đi gặp mặt cô đều sợ bị có người bắt gặp, nên mới hẹn ở nơi vắng vẻ như thế này.

"Yên tâm, nơi huấn luyện cách nơi này rất xa, cô ta bình thường sẽ không có chuyện vượt qua nhiều huyện để gây phiền toái cho cô!" Viên Áu Sơ đưa cho cô một túi tài liệu "Thuận tiện đem những thứ này cho A Bàn và những người đó xem, nếu cần có thể liên lạc với tôi."

"Tôi biết rồi."

Lòng của Hồng Hà không yên nhìn túi hồ sơ trong tay, lại nhìn Viên Áu Sơ một chút giống như để có thêm sức thuyết phục, cuối cùng lui lại mấy bước rồi cầm đồ nhanh chóng rời đi.

Viên Áu Sơ nhìn bóng lưng cô rời đi, nhếch môi nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Khắc Ly Ty chắc hẳn sẽ không nghe cô khuyên, nhưng những người khác thì có thể. Bây giờ việc cấp bách chính là làm cho những người khác thoát khỏi cuộc sống ngồi ăn chờ chết, sau đó cô mới có thể cùng Khắc Ly Ty một chọi một với nhau.

Viên Áu Sơ đưa nhưng số liệu kia không phải là do cô bịa đặt, mà kiếp trước cô từng đi theo một phú thương ra vào những nơi tập thể thì nghe được bọn họ tán gẫu. Những chỗ làm kia thật ra thì cũng coi là người có thiện tâm tài trợ tiền, nhưng bây giờ còn chưa có nhiều người biết, hoặc có tài nguyên nhưng không ai sử dụng, nhưng nếu cô biết để cho Hồng Hà và bọn họ đi hưởng thụ phần tài nguyên này, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn.

Bởi vì những tư liệu kia là chính xác, cộng thêm có 1~2 người cũng đã chứng thực với cô, không đến mấy ngày, những người vốn đi theo Khắc Ly Ty đều đường ai nấy đi, đợi đến khi Khắc Ly Ty muốn tìm người thì tìm không được, mới giật mình cảm thấy có chuyện không đúng.

Lúc này cô lại hẹn cô ta ra gặp mặt muốn nói chuyện, Khắc Ly Ty lập tức biết đến là ai giờ trò quỷ, mặt tức giận đi ngay đến chỗ hẹn.

"Viên Ấu Sơ, những người đó đều không thấy, có phải là do mây làm trò quỷ hay không?" Khắc Ly Ty vẫn mặc đồ hầm hờ như ngày nào, tức giận đùng đùng sát khí chất vấn cô.

Viên Ấu Sơ nhìn cô, trên mặt nở nụ cười lạnh. "Là tao thì thế nào? Tao chỉ dẫn dắt bọn họ tới một tương lai tốt hơn mà thôi, cũng không có miễn cưỡng bọn họ, tất cả đều là do tự nguyện."

"Mây. . . ." Khắc Ly Ty cười lạnh, móng tay sơn màu đỏ chỉ

thẳng vào mặt cô "Mây cho rằng mây là thánh mẫu Maria sao? Có thể cứu vớt toàn thế giới à? Mây có phải đã xem phim quá nhiều hay không, hay là ở chung với tiểu quý kia lâu ngày nên đầu hổng rồi?"

Viên Ấu Sơ đẩy tay của cô ra bình thản nói "Tao không cho mình là thánh mẫu Maria, cũng không xem bản thân là anh hùng có thể cứu vớt thế giới, tao chỉ cho bọn họ một cơ hội, bọn họ nguyện ý nắm tay không là chuyện của bọn họ, không có quan hệ với tao."

"Nói sao dễ nghe vậy? Mây cũng chỉ là loại kỹ nữ giả nhân giả nghĩa mà thôi." Khắc Ly Ty cười lạnh, giấu cợt liếc nhìn cô "Đúng rồi! Mây bây giờ đã rời khỏi người đàn ông đó, có muốn tìm người đàn ông nữa hay không? Tao có thể cho mây một cơ hội, không biết mây có nguyện ý nắm lấy hay không!"

Nếu như cô không nhiều hơn cô ta bảy năm, nghe nhưng lời nói như vậy nhất định sẽ bị chọc giận! Viên Ấu Sơ thầm nghĩ ở trong lòng.

"Khắc Ly Ty, mây đừng nghĩ những người khác cũng như mây." Viên Ấu Sơ nhìn chằm chằm cô "Đừng tưởng rằng tao không biết, mây vốn tính toán đời tao bị đuổi ra ngoài rồi chạy tới cầu xin mây, sau đó thuận tiện giới thiệu tao đi khách sạn chứ gì?"

Kiếp trước thật ra thì đúng là như thế, tuy nhiên ngay từ đầu cô đã chạy thoát, nhưng quanh đi quẩn lại, cũng không tránh được số mạng.

Khắc Ly Ty xanh mặt, cắn răng hỏi: "Mây... Sao mây biết?"

"Tại sao tao biết không quan trọng, mà quan trọng là mây tính toán muốn uy hiếp cuộc sống của tao sao? Vậy thì mây muốn giống như bọn Hồng Hà, cho bản thân một cơ hội..."

"Phi! Tao không cần! Đừng giả bộ tốt bụng!"

Ánh mắt Viên Ấu Sơ mang theo vẻ thương hại nhìn cô, nhưng không có tận tình khuyên bảo giống như khuyên Hồng Hà.

Có lẽ cô biết mình tốt bụng, được Khắc Ly Ty mà nói căn bản không thêm nhìn đến.

Không! Có lẽ cô vẫn còn ghi hận là cô ta lại dám hại Tiểu Nam bị thương, cho nên không muốn

lãng phí lời nói của mình.

Điều này chứng minh cô quả nhiên không phải Thánh mẫu, cô cũng có lòng dạ xấu xa, thí dụ như hẹp hòi không muốn tốn thời gian kéo cô ta lại.

"Dĩ nhiên! Tao không phải giả tốt bụng". Cô gật đầu, sau đó đánh bất ngờ cho Khắc Ly Ty một cái tát. "Cho nên cái này coi như là cái giá cho việc mây đẩy ngã Tiểu Nam."

Mặc Khắc Ly Ty khiếp sợ nhìn cô chằm chằm, không thể tin thét chói tai "Mây lại dám đánh tao?"

"Mây là cái gì mà tao không dám?"

Khắc Ly Ty nghe, thét lên như bị điên, xông lên muốn đánh Viên Ấu Sơ, lại bị cô dễ dàng né tránh, cô ta bị cô bắt được hai tay, bẻ ngược ra phía sau, cả người ngã nhào trên đất. Viên Ấu Sơ nhân cơ hội đè nửa người lên người cô, làm cho cô ta chỉ có thể nằm trên mặt đất gầy gù nhưng không cách nào nhúc nhích được.

Viên Ấu Sơ cúi người, dùng một giọng lạnh lùng nói vào bên tai cô ta: "Đừng cố gắng nghĩ thêm cách gì đối phó tao, nhất là người ở bên cạnh tao, bằng không mây sẽ biết có người nào là không chọc nổi!"

Khắc Ly Ty mặc dù hơi sợ lời uy hiếp của cô, nhưng vẫn mạnh miệng hừ lạnh "Hừ! Mây tốt nhất giải quyết tao một lần cho xong, nếu không muốn tao vẫn tiếp tục gây phiền toái cho mây! Fuck!"

"Yên tâm! Tao sẽ làm cho mây biết rằng lời của tao nói tuyệt đối không phải là lời uy hiếp trên đầu lưỡi mà thôi." Cô ở bên tai cô ta thấp đọc mấy cái tên, sắc mặt Khắc Ly Ty ngay lập tức đại biến.

"Sao mây biết?"

Khắc Ly Ty thích hai tay bắt nhiều người đàn ông, bảy năm sau ai đã biết chuyện này. Hơn nữa những người đàn ông cô ta đụng vào có tính chiếm hữu rất cao, một khi biết cô ta bắt cả hai tay, đương nhiên sẽ cho cô sống không được mà chết cũng không xong. Viên Ấu Sơ sẽ không nói cho cô ta biết là bản thân cô biết những điều này là nhờ trí nhớ của kiếp trước.

“Mày không cần biết vì sao tao biết, tóm lại chúng ta có những nhược điểm riêng của nhau, có lẽ mày có thể xuống tay với một đứa bé, nhưng không phải mỗi một lần hành động là có thể thành công, nhưng một khi chuyện của mày bị phơi bày... Mày nên biết sẽ có hậu quả gì chứ?” Viên Ấu Sơ cười lạnh phân tích lợi thế trên tay của hai người.

Không phải cô ác độc, mà là do cô ta ép cô không thể không lấy ký ức ở kiếp trước làm lợi thế của bản thân.

Mặt của Khắc Ly Ty lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng chỉ có thể không cam lòng gật đầu.

Viên Ấu Sơ đối với tư thế áp chế người duy trì này giờ cũng cảm thấy hơi mỏi, thấy cô ta gật đầu khuất phục thì lập tức buông tay ra.

Khắc Ly Ty bỏ đi, cuộc sống sau này của cô ta có khác với kiếp trước hay không cũng không phải là vấn đề cô quan tâm nữa.

Cô đi từ từ trở về căn phòng trú tạm của mình, thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Trở lại nơi có hai cha con kia.

Viên Ấu Sơ không có thông báo trước cho Tề Du Quân, trực tiếp quay trở lại căn nhà quen thuộc, vừa mở cửa ra, cô chỉ cảm thấy bụi bặm trong phòng đã nhiều đến mức đập lên có thể nhìn thấy một dấu chân mờ mờ.

Trước khi trở về, cô biết không thể sạch sẽ được, lại không nghĩ cô chỉ mới đi gần một tháng mà thôi, căn nhà cũng đã bộ dáng khủng khiếp khi lần đầu tiên cô bước đến.

Có lẽ cô nên cảm thấy may mắn khi không thấy đại quân gián và chuột lần nữa "Trở về quê cũ".

Đặt balo của mình tùy tiện để một bên, đầu tiên đi vào phòng bếp rất có khả năng sẽ biến thành bãi chiến trường, phát hiện dường như không có dấu vết sử dụng qua, cô hơi ngoài ý muốn lại xác định một lần nữa, sau đó từ từ đi lên lầu.

Trên lầu so với bên dưới loạn hơn, rất nhiều quần áo thay ra không giặt giũ vứt thành một đống, may mắn không phải là quần áo dơ của cả tháng, bởi vì bên cạnh đống quần áo dơ cũng có mấy túi của tiệm giặt quần áo.

Bây giờ là hơn một giờ chiều, Tiểu Nam chưa tan giờ học, lúc này nếu như Tề Du Quân không ở trong phòng nghiên cứu thì cũng đã ra ngoài, không ngờ khi Viên Ấu Sơ mở ra cửa phòng của cô, lại thấy người đàn ông cô cho là không ở nhà đang lẳng lặng nằm trên giường của cô, nhắm mắt lại ngủ yên.

Trong phòng trừ tiếng hít thở nhẹ nhàng còn có tiếng máy điều hòa không khí, yên tĩnh đến mức khiến người khác cảm giác nặng nề.

Cô cứ đứng ở cửa như vậy nhìn anh, mới phát hiện chỉ gần một tháng không thấy, anh hình như lại gầy đi nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt hơn rất nhiều, dưới mắt quầng thâm cũng thấy rõ, râu ở dưới cằm cũng dài hơn, bộ dáng vô cùng thê thảm.

Tề Du Quân đang ngủ say lại cảm thấy một cái nhìn chăm chú quen thuộc, anh chậm rãi mở mắt ra, theo kính vào rồi nhìn lại, phát hiện người đứng ở cửa rõ ràng là Viên Ấu Sơ.

Anh ngồi dậy, không hề kích động, chỉ thần nhiên nhìn cô nói: "Em đã trở lại."

Giọng nói của anh bình tĩnh giống như cô cho tới bây giờ cũng chưa từng rời đi.

Cô đóng cửa lại, từ từ đi tới bên giường ngồi xuống, mắt chăm chú nhìn anh thì thầm "Ừ, em đã trở về."

Anh nhìn cô ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt hơi không hiểu, trong mắt cũng mang theo nghi ngờ, vươn tay đụng vào mặt của cô "Rất giống. Rất giống thật."

Viên Ấu Sơ nghe thấy anh nói câu nói này, không nhận được chua xót trong lòng nở nụ cười.

Thì ra anh vẫn cho là mình đang nằm mộng sao? Bản thân cô đã ngồi trước mặt anh rồi, có thể không phải thật sao?

Cô cầm lấy tay anh, để cho anh sờ mặt của mình lần nữa, sau đó dịu dàng nói "Là thật."

Mắt Tề Du Quân thâm thúy nhìn cô, một lần rồi lại một lần đụng chạm, môi của anh ngược lại mím càng chặt hơn, bàn tay đi xuống đến cổ họng của cô thì dừng lại.

Anh giống như nói mê, nhỏ giọng nói "Có lúc anh suy nghĩ, có phải nên dùng một cái dây chuyền khóa em lại hay không, như vậy em có phải sẽ không chạy loạn hay không? Có phải anh đã làm điều gì có lỗi nên em mới bỏ đi mà không nói một lời với anh hay không?"

Lần đầu tiên anh không chịu được chia ly là khi mẹ của Tiểu Nam bỏ lại cậu cho anh mà đi.

Tuy rằng anh đối với cô ta không có nhiều tình cảm, hai người không cần thận mới có Tiểu Nam, đối với anh mà nói dùng từ "Ngoài ý muốn" để hình dung, không bằng nói anh căn bản là cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhớ lại sau khi cô ta rời đi, anh vừa mở cửa chính ra, nghênh đón anh chỉ có một phòng tối đen và tiếng khóc thê thảm của đứa bé, trong nháy mắt thiếu chút nữa làm cho anh sập đổ.

Một đêm kia, anh không thể dụ dỗ được Tiểu Nam, cho đến ngày hôm sau anh cầu cứu mẹ thì anh đã cảm thấy bản thân quá thật rất mệt mỏi.

Anh tiến lên phía trước dựa vào vai của Viên Áu Sơ, đôi tay nhẹ nhàng ôm cô, tiếp tục anh thấp giọng kể lể "Anh là một người đàn ông không đáng tin tưởng sao? Anh ngay cả bản thân cũng chăm sóc không được, còn có một đứa bé, anh vừa không có nhiều chủ kiến, vừa không có sức quyến rũ hấp dẫn phụ nữ, có phải vì như thế nên em mới không nói mà bỏ đi hay không, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không nói cho anh biết?"

Viên Áu Sơ quay lại ôm lấy anh, nghe từng câu từng lời của anh, cô đột nhiên xúc động đến rơi nước mắt.

Đã từ rất lâu, cô đã không có quyền rơi nước mắt, quá lâu không rơi nước mắt làm cho cô cũng quên cảm giác khóc thút thít là gì.

Nhưng người đàn ông này lại dùng thứ đơn giản nhất, cách thức thành khẩn nói ra lo lắng của anh, nói quyết định rời đi của cô làm anh đau đớn làm cho cô không nhận được bất đầu hoài nghi bản thân có làm sai hay không.

Thời gian bọn họ chung sống, rất nhiều chuyện luôn là cô cưỡng thế quyết định, còn anh luôn phối hợp hoặc phục tùng, có phải là cô đã có thói quen được anh nuông chiều, cho nên hoàn toàn không nghĩ tới việc làm của mình sẽ thương tổn đến anh hay không?

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, mắt cô nhìn thẳng anh, chậm chạp kiên định nói: "Không, sẽ không bao giờ như vậy nữa. Lần này là lỗi của em, vì em mà Tiểu Nam bị thương bị hù sợ, em sợ tiếp tục ở lại sẽ mang lại nhiều tổn thương cho hai người hơn, cho nên em tự quyết định rời đi trước khi anh bị làm hại, cho rằng như vậy đối với hai người sẽ tốt hơn, nhưng bây giờ em đã xử lý tốt mọi chuyện, sau này sẽ không rời xa hai người nữa."

"Thật?" Mặt Tề Du Quân đang buồn bã rốt cuộc cũng thoáng hiện vẻ xúc động.

"Thật!"

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, tâm tư cũng hạ xuống.

Lúc Viên Áu Sơ vừa nói bảo đảm đồng thời anh đột nhiên cảm thấy khoảng cách mờ hồ giữa hai người trước kia đã dần tan rã, mặc dù không biết tại sao có thể như vậy nhưng có thể ở cạnh cô như thế này thì anh đã cảm thấy rất vui mừng rồi.

Khi hai

người không nói chuyện nữa, trầm mặc lần nữa bao phủ khắp phòng, lòng anh nhảy tăng nhanh phát hiện bọn họ trong lúc vô tình lại ngồi gần nhau như vậy.

Anh nghiêng mặt sang bên, hô hấp của hai người lần theo gò má của cả hai dây dưa, ánh mắt giao nhau hình như có một loại khí nóng đang lan tỏa.

Anh ôm Viên Áu Sơ vào trong ngực, vừa ngửi mùi thơm cơ thể trên người cô, vừa đưa tay từ từ trượt vào vạt áo của cô.

Tay Tề Du Quân thật ấm áp, cái loại thăm dò đụng chạm này cô cũng không cự tuyệt mà là ở trong ngực anh thẳng người, đôi tay ôm anh càng chặt hơn biểu đạt mình cũng có khát vọng đối với anh.

Tề Du Quân lại có chút khản trương, chỉ sợ một giây sau cô sẽ cự tuyệt anh, nhưng những nơi anh vuốt ve ngày càng nhạy cảm hơn, cô cũng không có lấy tay anh từ trong áo ra, anh cảm thấy cô ngằm cho phép.

Ý niệm nhất thời kích thích dục vọng ẩn nấp trong người anh đã mấy năm, hô hấp dồn dập với nhịp tim tăng nhanh càng lúc càng không thể cản được.

Động tác của anh hơi gấp gáp, anh cuối đầu đặt môi lên đôi môi đỏ mọng đang chào đón anh của cô.

Viên Áu Sơ bị anh nhiệt liệt hôn, chỉ có cảm giác mình vừa vui vẻ lại hơi đau khổ.

Một mặt anh đang ra sức hôn mình, dẫn dụ đầu lưỡi cô và anh cùng nhau quấn quít, nhưng mặt khác vì anh hoàn toàn không có kinh nghiệm, sợ cô lại chạy trốn nữa, đôi tay ôm chặt cô. Nụ hôn của hai người càng sâu hơn, nóng bỏng hơn, cánh tay của anh cũng thắt chặt hơn, làm cho cô cơ hồ muốn thở cũng không nổi, đưa tay đẩy anh thế nhưng anh lại không chịu buông lỏng.

Tề Du Quân mặc dù đã có con trai, nhưng một lần kia là anh mơ mơ màng màng, căn bản không biết mình làm cái gì và kết thúc như thế nào, có thể nói kinh nghiệm của anh không khác một xử nam, trừ việc trước đây đã từng cùng cô hôn môi mấy lần nên cũng biết vài kỹ xảo, những thứ khác thì không

rõ ràng lắm, chỉ biết muốn hung hăng ôm cô, dùng hết hơi sức hôn cô, cũng không hiểu được làm như vậy cô sẽ không thoải mái.

Viên Áu Sơ bị động tác thô lỗ của anh làm cho có đau, nắm hông của anh làm cho anh vì bị đau mà thả lỏng bớt.

Mặt Tề Du Quân uất ức nhìn cô, không hiểu vì sao cô đột nhiên bóp anh, chẳng lẽ cô không thích anh hôn cô sao?

Cô buồn cười vươn tay thay anh xoa xoa nơi vừa bị cô bóp, nói cho anh biết nguyên nhân cô bóp anh "Ai dạy anh ôm em chặt như vậy, dùng sức hôn em cũng quá lớn, hại em thiếu chút nữa không thở nổi."

Anh vừa nghe thì đỏ mặt xấu hổ "Anh.... Anh không có kinh nghiệm... Làm đau em chỗ nào? Có muốn anh giúp em xoa chỗ đó không?"

Cô đảo mắt một vòng trên mặt anh rồi mỉm cười quyến rũ, đưa tay cởi nút áo trước ngực mình, một nút rồi lại một nút cho đến nút áo cuối cùng đã cởi ra toàn bộ, đôi tay cô giữ gáy của anh, môi đỏ mọng ghé vào lỗ tai anh nhẹ hà hơi, khẽ cười nói: "Anh không phải nên giúp em cởi quần áo ra sao?"

Anh giống như là bị tiên nữ mê hoặc, y theo lời cô nói, cầm áo sơ mi của cô vạch ra hai bên, chậm rãi kéo xuống da thịt cô trắng nõn giữa buổi trưa, ánh mặt trời chiếu xuống bóng loáng dịu dàng giống như đồ sứ thượng đẳng, gần như sắp làm lóa mắt của anh.

Viên Áu Sơ thấy anh lại bắt đầu ngẩn người, nhẹ nhàng ngậm vành tai của anh khẽ dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm nhấm như con kiến

Thân thể của anh đột nhiên run, than nhẹ một tiếng, phản ứng của anh làm cho cực kỳ hài lòng, lại không nhịn được lần nữa làm chuyện xấu nhỏ nhỏ, tay nhỏ bé ở trên lồng ngực của anh vuốt ve làm loạn, môi hồng chậm rãi hôn từ vành tai của anh thẳng một đường đến cằm của anh rồi xuống đến cổ.

Tề Du Quân bị kỹ xảo của cô trêu đùa, chỉ có cảm giác cả người mình nóng lên, cô đưa hai tay nhỏ bé lạnh như băng sờ soạng trước ngực làm anh cảm thấy ngọn lửa dục vọng trong thân thể nhanh chóng lan tràn, hai người ôm hôn một hồi rồi nằm xuống giường.

Viên Áu Sơ nằm trên ngực Tề Du Quân, mặc dù còn cách quần áo nhưng cô cảm thấy hạ thân anh đã bộc phát.

Cô trêu chọc làm cho anh cũng không cam chịu yếu thế mà phản kích, cầm áo sơ mi của cô vút thẳng xuống đất, lại nóng lòng cởi bỏ tất cả quần áo trên người cô và anh, không bao lâu hai người đều đã trần truồng không một mảnh vải.

Anh thờ cúi trên người cô, hai người thỉnh thoảng trao môi hôn nhau, từng ngón tay cô từ từ hướng dẫn để cho anh nhanh chóng học tập hơn nữa học xong lập tức áp dụng.

Khi hai người cuối cùng cũng hợp lại làm một, cô một lần nữa ôn lại đau đớn đã sớm quên mất, anh cũng đầu đầy mồ hôi dùng động tác lại, lo lắng nhìn xem có phải cô vì đau đớn mà nhíu chặt chân mày.

Cho đến cuối cùng cô cũng buông ra chân mày, còn có vận vẹo uốn éo eo như cổ vũ anh, anh giống như là dã thú được giải phóng, hoàn toàn dựa vào bản năng không ngừng đâm chọc vào.

Trong phúc chốc, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ lan tỏa khắp phòng, thay thế yên tĩnh vốn có của nó, ánh mặt trời buổi trưa nhẹ nhàng len lỏi vào phòng theo động tác hai người ở trên giường đẩy đưa.

Cũng trong lúc đó, trong sân bay Đào Viên, một người phụ nữ mang kính mát lớn, màu nâu đang kéo một vali hành lý, đi qua đi lại có vẻ sốt ruột.

Cho đến khi thấy một người đàn ông chạy vào sân bay, cuối cùng mới dừng bước lại, sửa lại tóc tai, làm một tư thái cao ngạo.

Người đàn ông hơi mập, nhưng trên mặt đầy vẻ thật thà thành khẩn, anh vừa đến đã nhanh chóng nhìn người phụ nữ nói xin lỗi "Xin lỗi, xin lỗi! Bị kẹt xe, hơn nữa anh không ngờ máy bay đến sớm hơn dự định...."

Không đợi anh nói hết lời, mặt người phụ nữ đã không vui cắt đứt "Lưu Khoan, đừng kiểm soát có được không?" Cô không kiên nhẫn nói, sau đó đưa vali hành lý cho anh ta, cao ngạo đi thẳng ra ngoài. "Nể mặt vì tình bạn giữa chúng ta bao nhiêu năm nên bỏ qua lần này, lần sau em không muốn nghe anh lấy cớ để biện hộ cho mình nữa."

"Ha ha! Em nói thế nào thì sẽ như thế." Mặt Lưu Khoan hoàn toàn không có vẻ khó xử, giống như anh cũng sớm quen với cách nói chuyện của người phụ nữ này rồi.

Hai người lên xe ra khỏi sân bay, dọc theo đường đi người phụ nữ đều nhìn ngoài cửa sổ, không mở miệng nói chuyện, cho đến qua khúc đường rẽ, nhìn khung cảnh càng ngày càng quen thuộc, nín thật lâu cuối cùng cũng hỏi một vấn đề.

"Tề Du Quân ... Anh... Anh ta hiện tại sao rồi?" Cô cần môi hơi khó khăn mở miệng.

Lưu Khoan giống như sớm đoán được cô sẽ hỏi vấn đề gì, mắt cũng không nháy mắt trực tiếp trả lời "Cũng không tệ lắm! Lần trước anh có gặp qua thấy anh ta cũng không tệ."

"Thật? Là bởi vì em muốn quay lại..." Người phụ nữ nói đến một nửa thì cảm thấy không thể nào, buồn buồn nuốt xuống những lời còn lại.

Ngày trước lúc cô ở bên cạnh anh, Tề Du Quân dường như không coi trọng cô, cảm giác những mô hình hoạt hình được anh cất giữ còn quan trọng hơn cô.

Huống chi năm đó cô không từ mà biệt, anh sao có thể vì cô trở lại mà cảm thấy vui vẻ được.

Luru Khoan nhìn ra được tâm tình của cô không tốt, tốt bụng an ủi "Thật ra thì cũng không còn cái gì, Tề Du Quân là người như vậy, huống chi giữa hai người còn có một Tiểu Nam!"

Người phụ nữ suy nghĩ cũng đúng, trong nháy mắt khôi phục lại vẻ mặt ngao nghể lúc ở sân bay.

Sau đó cô và Luru Khoan tán gẫu vài câu, cô đối với cuộc sống tương lai tràn đầy mong chờ, nhưng bọn họ đều quên, có lúc đàn ông thay đổi so với phụ nữ còn nhanh, hơn nữa có một số việc đã qua cũng không thể thay đổi, chỉ có một cơ hội duy nhất.

Tỉnh dậy, vốn ánh mặt trời chói mắt đã bắt đầu lệch đi, Viên Ấu Sơ miễn cưỡng nhìn đồng hồ treo trên tường, phát hiện thời gian cũng không quá muộn, nằm một lát rồi chuẩn bị bữa tối còn kịp nên cô cũng không vội rời giường.

Nằm ở bên người cô là Tề Du Quân, có lẽ vì nhiều ngày nay không ngủ ngon, mới vừa lại làm vận động vô cùng hao tổn thể lực, bây giờ còn đang ngủ say.

Viên Ấu Sơ nằm nghiêng nhìn anh, ngón tay không nhịn được nhẹ nhàng phác họa khuôn mặt anh rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, làm cho anh có bộ dáng vốn thanh tú lại ốm o như vậy thật uất ức cho anh.

Người đàn ông này thật sự làm cho cô không thể nắm lấy, rõ ràng có lúc đơn thuần đến mức khiến người ta lo lắng, có lúc lại nhạy cảm đến mức khiến người ta đau lòng, giống như là đứng giữa đứa bé nhỏ đơn thuần và người đàn ông thành thực, làm cho người ta vừa thương vừa yêu.

Azzzz. Cô nên làm sao mới bắt được anh đây?

Kiếp trước trải qua quá nhiều chuyện, làm cho trong nháy mắt cô sống lại cô đã quyết tâm sống vì mình. Vậy mà hai cha con này lại đột nhiên xông vào cuộc sống của cô, vừa bắt đầu cô còn không tin hai người này ngoài ý muốn thành linh xuất hiện sẽ mang lại cho cô thay đổi lớn như vậy, nhưng cô bây giờ không cách nào tưởng tượng nếu như không có bọn họ, đời cô sẽ biến thành như thế nào.

Cô cần cung chiều hai người nhiều hơn, cần yêu thương hai người nhiều hơn....

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Đầu ngón tay của cô dừng trên môi anh, bị chính suy nghĩ của mình làm sợ hết hồn, nhưng sau đó không nhịn được bật cười, mình suy nghĩ nhiều quá.

"Ấu Sơ." Giọng Tề Du Quân đột nhiên khàn khàn gọi tên cô, kéo suy nghĩ đang bay xa của cô quay về.

Cô nhìn ngón tay bị anh cầm, biết là động tác của mình đã đánh thức anh, nhưng không hề áy náy mà nhìn anh mỉm cười.

"Đã tỉnh rồi hả? Đừng nói nữa dậy đi, chờ lát nữa Tiểu Nam về để cho đứa bé nhìn thấy anh ngủ nướng ở đây cũng không hay."

Anh ngu ngốc nhìn cô mỉm cười, không thể tin được cô thật sự đã trở lại, hơn nữa anh còn chân thật ôm cô vào trong ngực.

Anh nghĩ muốn kêu tên cô một lần rồi lại một lần, rồi sẽ nghe cô đáp lại, hơn nữa anh không chỉ nghĩ trong đầu là muốn mà thực hiện ngay.

"Ấu Sơ..... Ấu Sơ..... Ấu Sơ."

Cô từ trên giường ngồi dậy, nghe anh gọi từng tiếng giống như yêu say đắm cũng như nũng nịu kêu, nhưng quay đầu lại chỉ mỉm cười cưng chiều "Đồ ngu!"

Anh cười ha ha không ngừng, chăm chú nhìn cô trần trụi đứng dậy, nhặt quần áo trên sàn nhà lên, nhẹ nhàng mặc từng cái lên người, mỗi một động tác của người phụ nữ này đều mang sức quyến rũ vô cùng cảm động.

Có lúc, mặc so cùi có sức quyến rũ hơn nhiều.

Ít nhất đối với anh mà nói, khi anh thấy từng cái quần áo thoải mái kia lần nữa ôm trọn lấy da thịt trắng nõn mà anh mới đụng chạm qua không lâu thì anh lại dâng lên kích động muốn đứng dậy cời bỏ ra.

Cô mặc quần áo xong quay đầu lại thì nhìn thấy đáy mắt anh không hề che giấu dục vọng, cô kiều miểu liếc anh rồi nhặt quần áo ném lên cho anh.

"Đừng nhìn nữa! Nhanh mặc quần áo vào!" Sau đó cô giống như muốn bồi thường cho anh, lại bổ sung thêm một câu "Rồi. Buổi tối nói chuyện tiếp."

Tề Du Quân thấy cô muốn đi ra khỏi phòng, cảm thấy sa sút tinh thần nhưng nghe cô nói như thế, tựa như thú cưng được chủ nhân an ủi, trong nháy mắt vẻ mặt anh sáng lên.

Biểu tình trên mặt anh biến hóa làm cho cô đi xuống lầu dưới còn mỉm cười.

Cái loại hạnh phúc từ đáy lòng lan tràn vô hạn làm cho cô nở nụ cười lần đầu tiên không cách nào ngừng lại.

Tiểu Nam vừa về tới nhà, thấy Viên Áu Sơ đang ở trong phòng bếp bận rộn, cặp sách cũng không kịp để xuống, giống như viên pháo nhỏ vọt vào phòng bếp, nhảy nhót vòng quanh cô, nét mặt hưng phấn khó nói lên lời.

Những u ám trong nhà gần một tháng nay, buổi tối nay đã biến mất trong nháy mắt.

Khi Viên Áu Sơ bung lên món ăn cuối cùng rồi ngồi xuống, cặp mắt hai cha con sáng lên cảm giác giống như một tháng chưa được ăn cơm, chộc cho cô không nhịn được cười ra tiếng.

"Được, có thể ăn cơm."

Một lớn một nhỏ vừa nhận được chỉ thị, liền mạng gấp thức ăn vào trong chén, thỉnh thoảng còn vì gấp miếng sườn cuối cùng mà trừng nhau, nhưng kết quả bình thường là Tề Du Quân thua.

Ăn xong cơm tối, hai cha con giống như là tám chiến đấu, nhanh chóng tắm xong lại vọt ra vây bên cạnh Viên Áu Sơ còn đang bận quét dọn làm cho cô dở khóc dở cười.

Bọn họ một trước mặt một phía sau, đập lên nơi cô đang dọn dẹp đến dơ bẩn hết, cô hơi không vui nhìn chằm chằm hai người "Hai người các người hôm nay tính toán để cho tôi làm không công sao?"

Tề Du Quân còn hơi xấu hổ cúi đầu nhưng Tiểu Nam cậy vào bản thân tuổi còn nhỏ, trực tiếp ôm chân của cô nũng nịu nói: "Dì Sơ Sơ, lâu rồi không thấy dì, Tiểu Nam rất nhớ dì đó!"

Tề Du Quân nhìn con trai có thể mặt dày làm nũng như thế, trong lòng không biết hâm mộ còn hay là ghen tỵ.

Đáng ghét! Anh cũng muốn ôm cô ăn vạ như vậy.

"Dì cũng thật nhớ Tiểu Nam" Viên Áu Sơ ôm Tiểu Nam, khẽ hôn lên gương mặt của cậu.

"Sau này đừng rời đi nữa nhé." Tiểu Nam bĩu môi nói, mắt to còn hết sức đáng yêu, "Cháu rất nhớ dì, còn nữa,

ba cũng rất nhớ dì, mặc dù ba không nói."

Tề Du Quân vừa nghe đến những lời này, hận không thể lôi Tiểu Nam qua ra sức đánh vào cái mông, trên mặt cũng hiện lên nét ửng hồng kỳ lạ.

Mình nói nhớ nhưng ra miệng là một chuyện, bị con trai bất ngờ nói mình vì cô rời đi mà tâm tình không tốt giống một đứa trẻ lại là chuyện khác.

Cô lại hôn Tiểu Nam, nhanh chóng ôm lấy cậu, nhìn người đàn ông đang đứng ở bên cạnh xấu hổ, cũng biết công việc quét dọn hôm nay không thể hoàn thành rồi.

"Được rồi! Ngày mai quét dọn tiếp, như vậy bây giờ chúng ta làm cái gì được nhỉ?"

Tề Du Quân vừa nghe nói cô cuối cùng cũng nguyên ý không còn chú ý đến công việc dọn dẹp đáng ghét nữa, hơi kích động muốn kéo cô về phòng, lần nữa ôn tập lại "vận động hai người" buổi trưa vừa được học, nhưng lời còn chưa nói ra miệng đã bị Tiểu Nam vượt lên trước một bước.

"Hôm nay dì Sơ Sơ ngủ với Tiểu Nam nhé." Nói xong, cậu chỉ dùng chiêu ánh mắt lấp lánh tấn công ngấm nhìn cô.

Cái loại ánh mắt mong đợi kia thật sự làm cho cô khó cự tuyệt, nhưng nhìn mặt ai oán của người đàn ông bên cạnh cô không nhịn được cười hỏi ngược lại: "Chỉ có dì và Tiểu Nam thôi sao? Còn ba thì làm thế nào?"

Tiểu Nam cuối cùng cũng nhớ đến ba mình, quay đầu nhìn lại phát hiện ba đang ai oán nhìn cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt hơi khó chịu, qua một lúc lâu mới nói: "Vậy ba cũng ngủ chung với chúng ta..."

Nghe vậy, Tề Du Quân muốn đau sốc hông, còn Viên Áu Sơ lại cười to vô cùng sáng khoái.

Cái đứa nhỏ chết tiệt kia, cũng không nghĩ căn nhà này của ai, ôm người phụ nữ của ai, còn lộ ra vẻ mặt miễn cưỡng như vậy! Tề Du Quân tức giận, bất bình nghĩ trong lòng.

Nhưng cho dù trong lòng có rất nhiều bất mãn, nhưng lúc ngủ anh cũng chấp nhận cầm gối đầu dài trên giường của mình. Tiểu Nam lại rất tự động phải

nằm ở giữa, hai cha con rất ấn ý nhìn cô tắt đèn, còi dếp nằm trên giường.

Tiểu Nam vì ở nhà trẻ chơi một ngày, đã sớm mệt mỏi, nhưng vì thấy cô trở lại mới nhất định cố gắng giữ tâm tình hưng phấn, nằm trên giường không bao lâu, Viên Áu Sơ còn chưa kể chuyện xong, cậu đã ngủ say sưa.

Tề Du Quân ai oán nhìn con trai nằm giữa hai người, cảm xúc thất vọng buồn bực như khe rãnh sâu, ai thấy cũng được.

Cô cười cười trong bóng tối, đưa tay lướt qua Tiểu Nam, sau đó sờ soạng cầm tay của anh. “Sau này sẽ có cơ hội bồi thường cho anh!”

Tề Du Quân mặc dù rất vui mừng vì hành động này của cô, nhưng vẫn nùng nịu trả lời: “Anh mới không chủ động nói muốn bồi thường.”

Cô tròn trắng mắt, bây giờ loại chuyện bồi thường như vậy đều muốn mình chủ động sao, nhưng vẫn bắt đắc dĩ dụ dỗ: “Được... Được... Được... Đều là em chủ động muốn bồi thường cho anh.”

Anh hài lòng, trong mắt tràn ngập ý cười, khoe miệng cong cong, cố gắng làm cho mình không cười ra tiếng, tránh đánh thức cái bóng đèn điện nhỏ ở giữa.

Bọn họ nhìn nhau trong bóng tối, cho dù ánh trăng chiếu xuyên thấu qua từ ngoài cửa sổ nhưng chỉ có thể nhìn hình dáng mơ hồ mờ lung của đối phương, nhưng bọn họ cũng cảm thấy loại thỏa mãn và vui sướng tán mát trong cơ thể nhau.

Trước khi ngủ, Tề Du Quân mơ mơ hồ hồ nghĩ, thật ra thì cái gì cũng không làm, cảm giác cũng rất tốt... Ừ thì nếu như không có cái bóng đèn điện nhỏ ở giữa thì tốt hơn...

Gần đây Tề Du Quân cảm thấy cuộc sống vô cùng vui vẻ, mỗi sáng sớm thức dậy có thể được ăn một bữa ăn sáng ngon lành, chờ con trai đi học anh có thể ở ngay phòng bếp với Viên Áu Sơ hưởng thụ thế giới hai người, cho đến khi bị cô đuổi ra khỏi phòng bếp mới thôi, sau đó tinh thần vui vẻ bước vào phòng nghiên cứu của anh, bắt đầu làm việc.

Buổi trưa và buổi tối vẫn có thể ăn được bữa ăn tình yêu, chờ con trai tan học về, hai cha con lại phải trao đổi, sau khi dụ dỗ con trai về phòng của cậu, sau đó một đêm tuyệt vời lại bắt đầu.

Nhưng ông trời lại trêu cợt người, luôn chờ lúc con người ta hạnh phúc nhất sẽ cho 1-2 nhạc đệm phá hư tâm tình.

Tề Du Quân ở trong quán coffee gần trường học chờ bạn học cũ lại, hơn nữa vừa dùng di động muốn gửi tin nhắn yêu thương cho Viên Áu Sơ thì lại phát hiện Lưu Khoan không chỉ đi một mình đến, mà còn dẫn theo một người phụ nữ không mời mà đến làm cho anh chán ghét.

Khi anh ngẩng đầu lên thấy rõ ràng người đến là ai, toàn thân người đó có mùi thuốc trừ sâu đứng trước mặt anh, anh thoáng lộ vẻ khiếp sợ.

Khiếp sợ, hoặc phải nói chính xác là kinh sợ, nhưng cái nét mặt này trong mắt hai người kia thì như là tâm tình vui mừng.

Có trời mới biết lúc Tề Du Quân nhìn thấy cô gái kia, đầu tiên là kinh sợ, thứ hai là cô ta đến đây làm gì?

Một ánh mắt dư thừa anh cũng không bỏ thí cho người phụ nữ đó mà quay đầu nhìn Lưu Khoan, trong mắt rõ ràng là chất vấn —— tại sao người phụ nữ không được hoan nghênh lại ở đây? !

Lưu Khoan vẫn cho rằng mình rất hiểu Tề Du Quân, nhưng nhìn thấy ánh mắt tức giận mang theo chất vấn của anh thì trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Chẳng lẽ anh thật sự đang tốt bụng làm chuyện xấu?

Anh cười gượng mấy tiếng, trên mặt tròn vành vạnh toát ra mồ hôi lạnh "Cái đó. Du Quân, cậu và Liên Hoa có chuyện gì thì nói đi! Vậy tớ sẽ không quấy rầy nữa, tớ có chút chuyện đi trước."

Hạ Liên Hoa rất hài lòng nhìn Lưu Khoan gật đầu, rất vui vẻ khi anh thức thời, nhưng Tề Du Quân mặt đen đi mấy phần.

Anh nhìn về mặt hã hê của Hạ Liên Hoa, lại nhìn Lưu Khoan còn chưa kịp đi, học Viên Áu Sơ lộ ra nét mặt cười như không cười, bình thân nói: "Không cần, hôm nay cậu vội vàng như vậy, tớ cũng đi trước."

Nói xong, anh bắt đầu thu dọn đồ đạc, thậm chí còn kêu phục vụ tới tính tiền.

Anh không hề suy nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, nhưng không có nghĩa anh thật sự là một đứa ngốc chỉ số thông minh là zê-rô.

Nhưng rõ ràng rành rành cũng rất nhiều người lấy việc anh là không để ý nghĩ thành anh thật sự là người ngu ngốc, vọng tưởng sắp đặt cô tới.

Hạ Liên Hoa nhìn anh muốn đi, vội vàng nháy mắt với Lưu Khoan.

Lưu Khoan cười khỏ vội vàng mở miệng "Thật ra thì. Thật ra thì không có chuyện gì, chỉ là. Aizzz. Thời gian uống ly cà phê cũng có."

Tề Du Quân dừng động tác dọn dẹp lại, nghi hoặc nhìn anh "Thật sao? Vậy thì ngồi xuống đi, thời gian một ly cà phê."

Anh xoay chuyển thành chủ động ấn định ra thời gian. Hạ Liên Hoa thấy anh từ đầu tới cuối cũng không muốn nói chuyện với cô, cảm thấy hơi xấu hổ nhưng vẫn làm mặt dày ngồi xuống.

Thật may nơi này không phải là ghế sa lon hai người ngồi, mà là ghế sofa mỗi người một ghế, dù là ngồi ở bên cạnh cũng vì chiều rộng cái ghế mà không quá mức gần.

Nhìn Hạ Liên Hoa cũng ngồi xuống theo, Tề Du Quân không hề kinh ngạc, nhưng một ánh mắt cũng không bỏ thí cho cô.

"Tốt lắm, nói đi! Hôm nay cậu gọi tớ ra đây là muốn nói chuyện gì." Uống một hớp cà phê, anh giống như cái gì cũng không biết hỏi bạn cũ.

Đến bây giờ nếu như anh còn không biết chủ ý của Luru Khoan, thì anh chính là đồ ngốc. Nhưng anh cũng không phải là người năm đó bị cô ta bỏ rơi, anh không ngại cho mình một lý do để nói láo.

Luru Khoan nhìn hai người, không khí rõ ràng không đúng coi như người mù cũng có thể cảm nhận được, nhưng anh thật sự cho là mình chỉ thuận tay giúp một chút chuyện.

Ban đầu hai người có đứa bé xong, bạn bè mới biết chuyện bọn họ ở chung một chỗ, nhưng đứa bé ra đời không bao lâu thì không có tin tức, về sau mọi người dò hỏi mới biết được vì Hạ Liên Hoa ra nước ngoài, hai người hình như chia tay.

Nội tình trong đó bọn họ không rõ ràng lắm, chẳng qua là thời gian trước Hạ Liên Hoa gọi điện thoại nói với anh cô muốn quay lại với Tề Du Quân, lại sợ anh không tha thứ cho cô, cô vì tiền đồ mà vứt bỏ chồng con, muốn nhờ anh ra mặt nói một chút.

Lúc ấy anh không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy giúp một đôi quay lại là một chuyện tốt, huống chi ngày trước Hạ Liên Hoa coi như là người tình trong lòng của bọn họ, có thể giúp người đẹp dĩ nhiên là không thể chối từ, nhưng ai ngờ tình huống bây giờ lại thành ra lúng túng như vậy.

Tề Du Quân tính khí coi như rất tốt, nhưng bây giờ anh cũng không nhìn Hạ Liên Hoa một cái, Hạ Liên Hoa nói cho anh biết ẩn tình năm đó còn có bao nhiêu tính chân thật, hiển nhiên còn chờ xem xét.

Nghĩ đến đây, thấy Hạ Liên Hoa liếc mành ném ánh mắt qua, Luru Khoan cười khổ nói: "Du Quân, hôm nay chuyện này đúng là mình làm sai, nhưng cô ấy nói cô ấy muốn quay lại với đứa bé và cậu, nhờ tớ giúp gọi cậu ra gặp mặt. Tớ cũng không suy nghĩ nhiều nên đã hẹn cậu ra gặp mặt, cho nên cậu không cần quan tâm đến tớ, có chuyện gì thì cậu cứ nói đi!"

Hạ Liên Hoa không ngờ anh thế nhưng lại nói ra những lời này vào lúc này, không nhận được tức giận găm nhẹ, "Luru Khoan! Anh nói cái gì? Anh sao có thể. . . ."

Luru Khoan bắt đầu nhìn cô "Xin lỗi Liên Hoa, thanh quan khó quản chuyện nhà, anh nhớ em còn che giấu rất nhiều chuyện không có nói cho anh, chẳng qua bây giờ anh cũng không muốn biết hai người lúc đầu vì sao tách ra, em tự mình nói chuyện với Du Quân đi!"

Nếu đơn giản có thể dùng lời nói để giải

xếp thì cô tại sao còn hạ mình muốn anh giúp một tay chứ! Hạ Liên Hoa nghĩ tới mà giận dữ trong lòng.

Tề Du Quân đối với việc thừa nhận sai lầm của Luru Khoan vô cùng bao dung, gật đầu nhưng không nói gì, cứ giữ yên lặng như vậy, xem người phụ nữ kia không nằm trong phạm vi nói chuyện của anh.

Hạ Liên Hoa cũng biết bây giờ không có người nào có thể giúp cô, cô cắn răng bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, cặp mắt ửng hồng nhìn anh.

"Du Quân, em biết là em sai lầm rồi, nhưng mấy năm nay em cũng thật sự hối hận rồi. . . Bản thân em ở nước ngoài không có lúc nào không nhớ đến anh và đứa bé. . ."

Lúc Tề Du Quân thấy cô vội vàng nói nhớ đứa bé và anh, nghiêm mặt xoay đầu lại nhìn cô "Thật sao? Vậy cô biết Tiểu Nam năm nay đã qua mấy cái sinh nhật rồi không?"

Hạ Liên Hoa căng thẳng. Nhớ nhưng cũng chỉ là dự đoán người, cô còn nhớ không rõ, không thể làm gì khác hơn là đoán đại khái ở trong lòng tính toán.

"Đại khái 4,5 tuổi thôi. . ."

Tề Du Quân kiên trì tiếp tục truy vấn: "Rót cuộc là 4 hay 5 tuổi? Đứa bé còn mấy tháng nữa là tới sinh nhật cô có biết không?"

Hạ Liên Hoa bị hỏi đến á khẩu, không trả lời được, nhất thời lấy nước mắt che giấu nỗi lòng của mình, ngay cả Luru Khoan cũng nhìn không nổi muốn quay đầu đi.

Tề Du Quân thân nhiên nói: "Tôi không cần cô hoài niệm và nhớ nhung, nhưng Tiểu Nam dù sao cũng là do cô sinh ra, nếu cô đối với đứa bé ngay cả một chút thật lòng quan tâm cũng không có, lại nói những lời như hối hận và nhớ nhung như vậy, quả thật là làm cho tôi cảm thấy chán ghét."

Nói xong, anh cũng không nhìn cô một cái, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đứng lên rồi đi.

Hạ Liên Hoa khi thấy anh xoay người rồi đi, giống như muốn bắt lại cơ hội cuối cùng, ngẩng đầu hô to “Nhưng mặc kệ thế nào em cũng là mẹ của đứa bé, chẳng lẽ để cho đứa bé có một gia đình hoàn hảo không tốt sao?”

Anh dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Khi cô đã bỏ mặc con một mình để cho tôi chỉ có thể ôm con mà không biết làm sao, cô cũng đã mất đi tư cách làm mẹ rồi. Hơn nữa bây giờ đã có một người thích hợp hơn, cô ấy làm rất tốt. Tiểu Nam cũng rất thích cô ấy, còn cô... Tốt nhất đừng nên xuất hiện trong cuộc sống của chúng tôi, bởi vì bây giờ trong chúng tôi không có ai cần cô nữa rồi.”

Hạ Liên Hoa chưa từng nghĩ người đàn ông dễ bị lừa gạt ở trong ký ức của cô, hôm nay sẽ nói những lời ác độc như thế, cô sững sờ nhìn anh không có chút lưu luyến quay đầu rồi đi, cả người không biết nên phản ứng thế nào.

Lưu Khoan qua đối thoại của hai người đại khái cũng hiểu được nội tình, đối với người phụ nữ quá mức ích kỷ trước mắt này, anh cũng không biết nên nói cái gì mới phải, thờ dãi, cũng chuẩn bị đứng dậy rồi đi. Lúc đi qua bên cạnh cô, anh không nhìn được lắm mồm “Có một số việc không thể chỉ nói ngoài miệng mà thôi, nếu như em thật nhớ đứa bé, vậy em trở về mấy ngày rồi, đã gặp đứa bé được ngày nào chưa?”

Anh cảm giác mình đã nói xong cũng rồi đi, để lại một mình Hạ Liên Hoa còn đứng đó sững sờ với câu nói của anh.

Đứa bé... Đúng vậy! Đứa bé chính là cơ hội cuối cùng của cô! Hạ Liên Hoa nhất thời bừng tỉnh hiểu ra.

Không sai! Chỉ cần nắm chắc đứa bé, cô sẽ có thể danh chính ngôn thuận quay về.

Hạ Liên Hoa biết nếu trực tiếp đi đến chỗ Tề Du Quân làm, nhất định không thể gặp được đứa bé, cho nên cô tính toán lên lên đi gặp đứa bé, lợi dụng đứa bé bức bách Tề Du Quân lần nữa tiếp nhận lại cô.

Thủ đoạn này xác thực cũng không đúng, nhưng vậy thì thế nào? Cô bây giờ đã không có quá nhiều lựa chọn, dù sao chỉ cần có thể đạt được mục đích thì dùng cách nào cũng không quan trọng.

Cô nhanh chóng đi hỏi thăm được, bình thường sẽ có một bảo mẫu Tề Du Quân thuê đi đón đứa bé khi tan học, thỉnh thoảng đứa bé sẽ đi theo xe đưa đón của trường để về nhà, chuyện này đối với cô mà nói không thể nghi ngờ là một tin tức tốt.

Bởi vì lừa gạt cô giáo ở nhà trẻ tương đối khó khăn, nhưng mà dù sao một cô gái mới 18, 19 tuổi đối với cô mà nói dễ dàng hơn nhiều.

Hôm nay Viên Áu Sơ tới đón Tiểu Nam tan học, để ý thấy ở cổng nhà trẻ có một người phụ nữ xa lạ.

Lúc đầu cô cũng không quan tâm, dù sao thì trừ những phụ huynh đón con thì thỉnh thoảng cũng sẽ có người được họ nhờ đón con giùm.

Chẳng qua khi Tiểu Nam đang vui vẻ từ trong nhà trẻ đi ra, người phụ nữ kia lại như bị phát điên, chạy theo Tiểu Nam làm cho đề phòng trong lòng cô nổi lên, cũng bước dài về phía trước.

Đáng chết! Không phải là muốn dụ dỗ đứa bé chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tiểu Nam từ nhà trẻ chạy ra, theo bản năng chạy về phía Viên Áu Sơ, trong tay còn cầm món đồ chơi hôm nay mình tự tay làm, khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo nụ cười đáng yêu.

Nhưng không ngờ vừa mới bước ra mấy bước, một người phụ nữ trên có mùi quái lạ đi tới bên cạnh cậu, làm cho cậu sợ đến mức đứng tại chỗ không động đậy, mặt hoảng sợ.

"Tiểu Nam, mẹ là mẹ của con!" Cẩn thận bước qua chỗ nước đọng, Hạ Liên Hoa tự trung ra bộ mặt vui mừng giải thích, sau đó ôm cổ cậu.

Tiểu Nam căn bản không biết người phụ nữ này nói cái gì, lấy lại tinh thần liều mạng muốn tránh thoát khỏi trời buộc, muốn chạy tới trong ngực Viên Áu Sơ.

Cậu gấp đến mức gọi ta "Dì Sơ Sơ Dì Sơ Sơ"

Viên Áu Sơ bước lên trước, vốn định đẩy người phụ nữ đó ra khỏi Tiểu Nam sao đó ôm cậu vào lòng của mình, nhưng lại nghe câu "Mẹ là mẹ của con." Bước chân ngừng lại một lát, không thể tin nhìn cô.

Sau đó, tiếng Tiểu Nam giãy giụa gọi âm ỉ chui vào tai cô, cô không để ý chứng thực là thật hay giả, nhanh chóng bước lên trước tính toán gỡ ra người phụ nữ không biết lai lịch cứu Tiểu Nam ra.

Nhưng Hạ Liên Hoa thật khó khăn mới chờ được cơ hội, tính toán cũng đưa bé trôi dạt tình cảm, sao có thể dễ dàng buông tay, quay đầu lại trợn mắt nhìn Viên Áu Sơ.

"Không nghe thấy tôi nói tôi là mẹ của Tiểu Nam sao? Kéo tôi ra làm cái gì?"

Hỏa khí của Viên Áu Sơ cũng nổi lên, không nhịn được mở miệng mắng chửi người "Cô nói cô là mẹ Tiểu Nam thì tôi phải tin sao? Vậy tôi nói tôi là chị cô, cô có tin hay không hả? Sống đến cái tuổi này còn ngây thơ như thế, cô sống mấy chục năm uống phí rồi sao?"

Hạ Liên Hoa chưa từng bị người mắng như thế, tức giận buông lỏng tay ra, đứng dậy quay đầu nhìn Viên Áu Sơ "Cô là lưu manh từ đâu tới? Tôi ôm con của tôi mắc mớ gì đến cô?"

Tiểu Nam vội vàng chạy đến bên người Viên Áu Sơ ôm cô, cô lạnh lùng cười nói: "Tôi là ai? Tôi là bảo mẫu chăm sóc Tiểu Nam, cô nói tôi là ai? Nếu như cô thật sự là mẹ Tiểu Nam sao lại không biết tôi là ai?"

Hai người đứng trước trường cãi nhau gây sự chú ý cho những cô giáo khác, cô giáo Đồ Hương Hương của Tiểu Nam cũng chạy tới, cảnh giác nhìn Hạ Liên Hoa hỏi: "Xảy ra có chuyện gì?"

"Người phụ nữ này đột nhiên lao ra muốn ôm đi Tiểu Nam, còn nói cô ta là mẹ của Tiểu Nam" Viên Áu Sơ chỉ vào người phụ nữ trước mắt, thản nhiên lại lần nữa.

Đồ Hương Hương vừa nghe, ngay lập tức mặt sắc nghiêm túc nhìn Hạ Liên Hoa "Vị tiểu thư này, cô có cái gì có thể chứng minh không? Nếu như không có, tôi sẽ gọi điện thoại nhờ cảnh sát tới xử lý."

Không ngờ kế hoạch không thuận lợi, Hạ Liên Hoa then quá hóa giận chỉ vào mặt Viên Áu Sơ giận dữ mắng mỏ cô giáo không rõ thị phi "Tôi nói tôi chính là mẹ của Tiểu Nam cô lại không tin, ngược lại tin tưởng lời nói của con nhóc lưu manh này sao?"

Đồ Hương Hương nhìn cô không muốn làm rõ chuyện, nghiêm túc nhắc lại một lần nữa "Vị tiểu thư này là Áu Sơ, bảo mẫu của Tiểu Nam, bà nội và ba của Tiểu Nam đã xác nhận, cho nên chúng tôi dĩ nhiên tin tưởng cô ta. Còn cô nói cô là mẹ của Tiểu Nam, nhưng chúng tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua cô."

Hạ Liên Hoa hùng hổ đáp lời "Đó là bởi vì trước đây tôi ở nước ngoài."

Đồ Hương Hương thật ra không muốn nghe cô giải thích, hơi không kiên nhẫn cắt đứt lời của cô "Xin lỗi mặc kệ nói thế nào, nếu như cô muốn đến gần hoặc dẫn đứa bé đi, ít nhất phải gọi được điện thoại cho người nhà của đứa bé đến đây một chuyến, hoặc có chứng cứ xác thực, bằng không

cô có thể cung cấp thẻ căn cước của cô để chúng tôi xác nhận có quan hệ vợ chồng được không? Hoặc cô bây giờ gọi điện thoại cho bất kỳ một người nhà nào có liên quan tới Tiểu Nam xác thực cô chính là mẹ của Tiểu Nam được không?"

Đồ Hương Hương nói lần lượt các phương pháp xử lý, nhưng tất cả Hạ Liên Hoa đều không làm được.

Muốn thẻ căn cước, cô ban đầu cũng không cùng Tề Du Quân kết hôn, coi như thật sự có cũng sẽ không có tên Tề Du Quân, cho tới người nhà Tiểu Nam. . .

Cô vì muốn ra tay với đứa bé ngay ở nhà trẻ, sao có thể gọi điện thoại cho bọn họ, để cho bọn họ tới xác nhận thân phận của cô?

Nhìn dáng vẻ áp úng của Hạ Liên Hoa, Đồ Hương Hương nheo mắt lại, phòng bị nói: "Nếu như cô không có cách nào chứng minh lời nói của cô, vậy tôi phải gọi cảnh sát."

Hạ Liên Hoa vừa nghe đến gọi cảnh sát, vội vàng lui mấy bước, biết mình không cách nào mang Tiểu Nam đi được, chỉ có thể không cam lòng nói: "Tôi... Tôi có việc đi trước."

Viên Áu Sơ nhìn bóng lưng hoảng sợ của Hạ Liên Hoa rời đi, hơi nhếch môi, không biết đang suy tính cái gì.

Sau đó, Đồ Hương Hương trấn an Tiểu Nam, nói với cô: "Tiểu Nam giống như hơi kinh sợ, cô dẫn đứa bé về trước, thuận tiện nói chuyện ngày hôm nay với anh Tề, mặc dù người phụ nữ kia không cách nào chứng minh nhưng dù sao có rất ít người có thể chạy lại xưng là mẹ với đứa nhỏ."

Viên Áu Sơ cũng hiểu, nhưng mới vừa rồi rõ ràng Tiểu Nam rất sợ, cô không thể cứ vậy để người phụ nữ đó mang Tiểu Nam đi.

Cô gạt đầu tỏ lòng biết ơn: "Tôi biết rồi, tôi về sẽ nói với ba của Tiểu Nam"

Điều này làm cô liên tưởng đến gần đây tinh thần của Tề Du Quân không yên, có lẽ có quan hệ với chuyện này.

Hừ hừ! Anh nên suy nghĩ thật kỹ, nên giải thích thế nào với cô, tại sao một người phụ nữ biến mất nhiều năm lại đột nhiên quay về nhận người thân.

Hôm nay, từ khi Tề Du Quân ra khỏi phòng nghiên cứu, phát hiện không khí trong phòng vô cùng kỳ lạ. Thường ngày Tiểu Nam bám dính lấy Viên Áu

Sơ nhưng hôm nay càng bám hơn, khi anh muốn tiếp cận cô thì Viên Áu Sơ không có giống như trước dung túng anh, ngược lại dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn anh.

Anh hôm nay làm cái gì sai sao? Anh nghiêm túc xem xét lại bản thân.

Hôm nay anh không có làm phòng rồi nui... Trừ phòng nghiên cứu của anh ra, cũng không có không cẩn thận làm hư đồ trang trí của Áu Sơ, trừ những thứ anh thường xuyên phạm sai lầm ra thì anh thật không biết mình rốt cuộc làm cái gì để cho cô đột nhiên cho anh sắc mặt như vậy.

Nhưng không ngờ đến lúc đóng cửa phòng, Viên Áu Sơ mở miệng làm cho mặt anh nhanh chóng xụ xuống.

"Hôm nay có một người phụ nữ tự xưng là mẹ Tiểu Nam đến nhà trẻ có ý định muốn mang Tiểu Nam đi, em muốn nghe anh nói xem chuyện này là như thế nào."

Viên Áu Sơ vừa nói vừa quan sát vẻ mặt biến hóa của anh. Xem ra là anh biết, như vậy, người phụ nữ kia cô ta nói là mẹ Tiểu Nam là thật.

Hai tay cô khoanh ở trước ngực, giọng bình thản "Nhìn mặt anh không thấy ngạc nhiên, vậy có nghĩa anh đã gặp mặt cô ta sao?"

Anh rất lớn mật! Len lén đi gặp bạn gái trước cũng là mẹ đứa bé, kết quả sau khi về ngay cả một câu cũng không nói, vốn định giấu giếm chuyện này sao?

Tề Du Quân không có chú ý tới nét mặt cùng lời nói đầy mùi giấm chua của cô, mà tức giận lầm bầm "Anh rõ ràng đã nói thẳng với cô ta, đừng có quấy rầy cuộc sống của chúng ta rồi!"

Viên Áu Sơ nghe thấy lời anh nói thì buột miệng cười, buồn cười vì có lúc anh thật sự rất ngây thơ "Anh nghĩ anh nói không cho phép cô ta quấy rầy thì cô ta sẽ không quấy rầy sao? Chân ở trên người cô ta, cô ta muốn đi đâu anh quản được sao? Huống chi cô ta còn nói cô ta là mẹ của Tiểu Nam"

A. Lý do thật đáng hoàng, nếu như lúc đó cô ta không quá để ý đến giày cao gót hàng hiệu dưới chân cô ta có thể bị dơ, không làm Tiểu Nam thiếu chút nữa khóc thét lên cùng lời lẽ bài xích thì sẽ có người quỷ lạy hành động của cô, tin tưởng cô thật sự là một người mẹ quá nhớ nhung con của mình.

Nhưng nhìn kết quả hôm qua, cô gái kia hẳn là đang diễn trò.

Cô và cô giáo Hương Hương liếc thấy màn diễn của cô ta không quá hoàn mỹ, cho tới hành động khoa trương của cô ta hù dọa Tiểu Nam khóc, căn bản cũng không biết phải gọi cô ta là gì.

Tề Du Quân cũng sờ đứng nguyên chỗ, sau đó ủ rũ nghĩ tới lời cô nói xác thực không sai.

Anh thật sự là ngu, còn tưởng rằng ngày đó anh đã cảnh cáo thì Hạ Liên Hoa sẽ an phận thủ thường không quấy rầy cuộc sống của anh.

A... Cô ta nếu là loại phụ nữ ngoan ngoãn nghe lời thì năm đó cũng sẽ không thừa dịp anh uống say rồi xảy ra quan hệ.

Lại nói, năm đó anh nên cứng rắn dứt khoát với cô ta.

Nhìn mặt anh ủ rũ làm cho cô muốn biểu hiện một chút bộ dạng ghen cũng không có cách nào, chỉ có thể duy trì vẻ mặt trấn định. "Được rồi, ủ rũ xong rồi, nói nhanh sự việc cho em nghe xem!" Cô thúc giục anh.

"Được. Được. Cô ta nói cô ta nhớ anh và Tiểu Nam, muốn quay lại." Lúc nói những lời này, anh lại hơi chột dạ.

"Cô ta muốn?" Viên Áu Sơ cười lạnh "Sao không muốn cách đây mấy năm, không muốn cách đây mấy tháng, bây giờ lại muốn?"

Cô tuyệt không phải là một người phụ nữ tràn đầy lòng cảm thông, đối với chuyện này cô không suy nghĩ nhiều, trực giác cảm thấy có cái gì không đúng.

Người phụ nữ kia sao vậy nhìn cũng không giống là một người phụ nữ nghĩ đến đứa bé, nói cô ta vì muốn cùng Tề Du Quân hợp lại cho nên lấy đứa bé ra làm cớ, cô còn tin hơn.

Không thể không nói, cô có mấy năm kinh nghiệm của kiếp trước đã cho cô nhìn quá nhiều dạng người muôn hình muôn vẻ. Hơn nữa theo lời mẹ Tề nói thì năm đó người phụ nữ kia bỏ đi, vẫn không quên lấy toàn bộ tiền của Tề Du Quân, như vậy người phụ nữ ích kỷ lại lòng tham lam như vậy sẽ không vì một chút tình cảm mà trở về?

Lừa gạt người đàn ông đầu óc đơn thuần trước mắt còn có thể, nhưng muốn gạt cô, một người bề ngoài thì còn nhỏ nhưng trong lòng đã trải qua vô số chuyện thì không thể nào.

"Cho nên sao? Anh nói cái gì với cô ta?"

Tề Du Quân nhanh chóng đem đoạn đối thoại ngày đó kể rõ ràng ". Anh đương nhiên nói không thể, hơn nữa còn nói với cô ta đừng tới quấy rầy cuộc sống của chúng ta nữa, nói anh bây giờ sống rất tốt."

"Sau đó sao? Cô ta nói cái gì?"

Tề Du Quân đột nhiên cảm thấy bạn gái của mình quá mức khôn khéo cũng không phải là chuyện tốt, giống như cô đang ở hiện trường quan sát, hiện tại đang xác định anh có thành thật kể đúng sự thật hay không.

"Cô ta còn nói, cô ta dù sao cũng là mẹ đứa bé, Tiểu Nam cần cô ta, cũng cần một gia đình toàn vẹn." Nói xong, Tề Du Quân cẩn thận nhìn sắc mặt Viên Áu Sơ không hề thay đổi, sợ cô hiểu lầm anh cuống quýt giải thích "Anh đương nhiên không nghĩ như vậy! Anh cảm thấy chúng ta như bây giờ rất tốt, Tiểu Nam thích em, anh cũng vậy thích em, chúng ta giống như người một nhà."

Nói xong, anh còn xấu hổ hoàn toàn quên hai người đang thảo luận chính sự.

Viên Áu Sơ nghe xong lời của anh, lại nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay ở nhà trẻ, đối với người phụ nữ Hạ Liên Hoa này xem như cũng hiểu được đại khái.

Trước mắt cô đánh giá Hạ Liên Hoa chính là một người phụ nữ tham lam ích kỷ nhưng máu chốt phía sau thì đại não còn chưa phân tích được.

Thế là hai người vốn đang nói chuyện nghiêm túc, cuối cùng sau khi vành tai và tóc mai của hai người chạm vào nhau, hai người trực tiếp lăn lộn trên giường, thiếu chút nữa quên Tiểu Nam vẫn còn ở ngoài phòng chơi.

Lúc hai người đang hôn nhau thắm thiết không rời thì cửa phòng lặng lẽ mở ra, Tiểu Nam đứng ở cửa miệng nghiêng đầu mở miệng hỏi: "Ba và dì Sơ Sơ, hai người đang làm gì vậy?"

Hai người trên giường nhất thời cứng lại, Tề Du Quân lộ ra nụ cười lúng túng, rút chân đạp ở nửa người rồi từ từ xoay người.

"Không có. Không có gì." Trời ạ! Anh sao có thể quên còn có một Tiểu Nam đang chơi ở phòng cách vách?

Có lẽ bởi vì mấy ngày nay không cảm nhận được uy lực của bóng đèn điện nhỏ này làm cho anh không cẩn thận bỏ quên sự hiện hữu của cậu.

Viên Áu Sơ mặc dù cũng hơi lúng túng nhưng không giống như người đàn ông lộ vẻ mặt ra ngoài như vậy, sửa sang lại quần áo xong mặt mỉm cười dẫn Tiểu Nam đi ra ngoài.

"Đi thôi Tiểu Nam, hôm nay ba không ngoan, cho nên cho ba ngủ một mình!"

"Ồ!" Tiểu Nam vừa nghe cô nói như thế, thuận theo Viên Áu Sơ ra ngoài, vẫn không quên quay đầu lại vút cho ba một ánh mắt thông cảm.

Cậu biết ba đáng thương nhất, sợ ngủ một mình nên muốn đi Sơ Sơ ngủ cùng, không giống cậu, tuy còn nhỏ nhưng có thể ngủ một mình. Bé trai nghĩ tới tự hào ở trong lòng.

Tề Du Quân nhìn bóng lưng hai người rời đi, lại cuối đầu nhìn dục vọng còn chưa hạ xuống được của mình ở trong chăn, khóc không ra nước mắt.

Hạ Liên Hoa sẽ vì một lần thất bại sẽ buông tha sao?

Dĩ nhiên không thể nào. Cho nên cô ta nhanh chóng nghĩ kỹ tới cách khác, tính toán trong thời gian nhanh nhất đến gần Tiểu Nam, bồi dưỡng tình cảm mẹ con với cậu, sau đó đạt được mục đích của cô.

Lần này cô trực tiếp tìm tới cửa, dù sao Tề Du Quân không vui thì cũng không thể phủ nhận quan hệ ruột thịt của cô và con trai.

Vì đền bù cho hành động lần trước làm cho đứa bé đối với cô không có ấn tượng tốt, trước khi đi cô còn mua một đồng đồ chơi lớn.

Tuy nói Hạ Liên Hoa không có đầu óc, nhưng cũng biết xem xét sự tình trước, hôm nay là ngày nghỉ, Tiểu Nam bình thường sẽ ở nhà không phải đi nhà trẻ, nếu không tới có thể sẽ vô hụt.

Khi Viên Áu Sơ nghe thấy tiếng chuông cửa ra mở, vừa nhìn thấy là cô ta thì không nói hai lời trực tiếp đóng cửa lại.

"Này! Tôi tới tìm con trai tôi đấy!" Hạ Liên Hoa tức giận rống to, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời nóng nằng bên ngoài, lửa giận lớn hơn hô to "Gọi Tề Du Quân ra ngoài, anh ta có thể để cô nhốt tôi ở ngoài sao?"

Viên Áu Sơ mặc kệ cô, tính toán để cho cô ta trước tiên ở bên ngoài phơi nắng cũng tốt, dù sao hôm nay cũng không nắng lắm, nhiệt độ cũng không quá cao, phơi một chút cũng không chết người được.

Cô trước tiên dẫn Tiểu Nam đang chơi ở ngoài ban công vào nhà, sau đó nói cậu đi vào trong phòng nghiên cứu gọi Tề Du Quân ra, mới lại chăm chap đi mở ra cửa chính cho khách vào.

Hạ Liên Hoa vừa thấy cửa mở ra, thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Viên Áu Sơ, lập tức bày ra thái độ cao ngạo "Cô dám nhốt tôi ở ngoài cửa? Tôi sẽ nói Tề Du Quân đuổi việc cô! Hơn nữa còn ngay lập tức!"

Tề Du Quân thấy Tiểu Nam tới đây gọi thì nhanh chóng rời phòng nghiên cứu, vừa ra thì nghe thấy Hạ Liên Hoa lớn tiếng giận mắng, vô cùng khó chịu.

Anh tức giận đờ đờ đi tới chỗ của hai người, lại nghe Viên Áu Sơ thần nhiên trào phúng đáp trả "Cô hai, lớp trang điểm trên mặt cô đã trôi đi không ít, cô xác định muốn vừa đứng ở bên ngoài cháy mồ hôi vừa nói nhảm sao?"

Hai tay Hạ Liên Hoa đều cầm đồ, không có cách nào trang điểm lại, hiện tại nghe đến cô nói như thế, thì không nhịn được thét lên chạy vào trong nhà, thiếu chút nữa tông ngã Tề Du Quân đang đứng ở trước cửa nhìn hai người phụ nữ nói chuyện.

Viên Áu Sơ từ từ đi vào trong nhà, thấy Tề Du Quân đang đứng trước cửa vẻ mặt lầy lòng nhìn cô, cô buồn cười nhưng lại không thể cười chỉ hừ lạnh một tiếng, đi lướt qua người anh về phía trước.

"Nhìn hai người phụ nữ gây gỗ rất thú vị sao?"

Giọng cô không nhanh không chậm truyền đến làm Tề Du Quân vội vàng đuối theo, tay ôm hông của cô nũng nịu biện minh "Dĩ nhiên không phải! Anh mới vừa nghe thấy cô ta mắng người, muốn giúp em mắng lại nhưng không ngờ em chỉ dùng một câu nói đã có thể giải quyết cô ta." Anh không khỏi lộ ra vẻ mặt bội phục.

Viên Áu Sơ khẽ hừ một tiếng, nhưng không phủ nhận cô rất thích anh thổi phồng lên như vậy, nhéo anh một cái, cũng không để ý anh cười cười kéo cô ngồi vào trên sofa phòng khách, chờ người phụ nữ đang trong toilet ra ngoài.

Tiểu Nam đang ở trong phòng nhỏ lầu dưới chơi đồ chơi, Tề Du Quân đặc biệt đóng cửa lại, không cho cậu nghe đến quá nhiều đối thoại giữa người lớn với nhau.

Đợi đến khi Hạ Liên Hoa sửa sang xong đi ra, nhìn thấy hai người đang ngồi trong phòng khách, giống như là đôi nam nữ chủ nhân của căn nhà đang đợi cô.

Trong nháy mắt tâm tình của cô rất phức tạp, thậm chí không biết nên nói gì mới phải.

"Tề Du Quân, không ngờ mấy năm không thấy, anh cũng theo trào lưu trâu già gặm cỏ non." Không muốn yếu thế trước mặt Viên Áu Sơ, cô vừa mở miệng đã là giọng nói chanh chua, mùi giấm chua đến mức người ngoài cũng ngửi thấy.

Tề Du Quân đối với chuyện bản thân trâu già gặm cỏ non này ngược lại không có phản ứng. Mà Viên Áu Sơ nhũn mảy, tự hỏi kiếp trước cộng thêm kiếp này, rốt cuộc ai là trâu già còn không biết.

Hạ Liên Hoa nhìn đôi nam nữ trước mặt không hề có phản ứng với lời nói của mình, sắc mặt cũng hơi khó chịu, nói càng khó nghe hơn.

"Sao vậy? Không muốn thừa nhận mình là trâu già gặm cỏ non? Hay là không dám thừa nhận chuyện anh dụ dỗ một cô gái vị thành niên làm việc trong nhà, còn thuận tiện lên giường?"

Cô gái vị thành niên? Đây là đang nói cô sao? Viên Áu Sơ nghe thấy vậy, cảm thấy thú vị trừng mắt lớn.

Nhưng suy nghĩ như vậy cũng không sai, mặc dù kiếp trước cô đã qua thời thanh thiếu niên lâu rồi, nhưng theo hiện tại mà nói thì còn một chút nữa cô mới trưởng thành.

Tề Du Quân đối với chuyện Hạ Liên Hoa vẫn tìm Viên Áu Sơ làm phiền cảm thấy vô cùng chán ghét, không nhịn được giận tái mặt hỏi: "Cô rốt cuộc muốn cái gì? Nếu như chỉ tới nhà chúng tôi nói nhảm, vậy thì tôi không hoan nghênh cô, cô lập tức đi ra ngoài cho tôi."

Hạ Liên Hoa bị anh chỉ trích như thế, cuối cùng cũng nhớ tới mục đích hôm nay mình tới đây, vội vàng nhìn chung quanh, tìm kiếm hình ảnh nhỏ nhỏ lúc mới vào cửa còn thấy.

"Tiểu Nam đâu? Mới vừa nãy không phải còn có nhìn thấy sao?"

Viên Áu Sơ buồn cười nhìn cô đang làm bộ diễn kịch, giễu cợt nói: "Hạ tiểu thư, Tiểu Nam đang chơi trong phòng, chẳng lẽ cô không thấy sao? Ồ, tôi biết rồi, mới vừa nãy cô còn bận rộn hao phí quá nhiều tinh thần truy cứu chúng tôi có phải là trâu già gặm cỏ non không, còn có tôi có phải là vị thành niên hay không nên không có nhìn thấy người cô "Đặc biệt quan tâm" Tiểu Nam, tôi hoàn toàn có thể hiểu."

Đúng vậy, nếu cô thật sự quan tâm Tiểu Nam, thế nào lại nói nhảm nhiều như vậy rồi mới nhớ tới chứ? Hơn nữa đối với chuyện nhớ nhưng con trai của mẹ mà nói, trang điểm so với nhìn con trai lại quan trọng hơn!

Hạ Liên Hoa bị cô nói thì tái mặt lúc đỏ lúc trắng, dường như không có cách nào ở trước mặt hai người tiếp tục làm hình tượng người mẹ đáng thương nhớ nhưng đứa bé.

Viên Áu Sơ không muốn lãng phí quá nhiều thời gian và nghe cô ta nói nhảm, ném cho Tề Du Quân một ánh mắt ý bảo anh nghĩ cách giải quyết người phụ nữ phiền toái trước mắt này đi, còn bản thân thì vào phòng chơi, vừa chơi trò chơi với Tiểu Nam vừa nghe động tĩnh phòng khách, lúc nào quyết định xong thì đến phiên cô ra ngoài đuối người.

Thấy người bảo mẫu đáng ghét rốt cuộc cũng rời đi, sắc mặt của Hạ Liên Hoa cuối cùng cũng giãn ra, cô bắt đầu làm bộ đáng thương nhìn anh.

"Du Quân, em biết rõ năm đó là em làm sai, khi đó em còn rất trẻ tuổi, mặc dù em tính toán xảy ra quan hệ với anh, nhưng mà em lại thật không có nghĩ tới sẽ có đứa bé, cũng không tính toán muốn kết hôn, cho nên em mới sinh con xong rồi rời đi." Nói xong, cô còn không nhịn được rơi vài giọt nước mắt, bày tỏ sự tha thiết chân thành của cô.

Tề Du Quân đối với lời cô nói không có cảm xúc, sắc mặt vẫn không thay đổi nhìn cô.

Hạ Liên Hoa nhìn anh sắc mặt không thay đổi, trong lòng càng thêm lo lắng tiếp tục nói: “Mặc dù em không có ở đây nhưng em biết một mình anh cũng có thể chăm sóc đứa bé thật tốt, sự thật chứng minh điều em nghĩ không sai, Tiểu Nam rất khỏe mạnh cũng thật đáng yêu... Nhưng ở nước ngoài đã lâu em cũng sẽ nhớ, dù sao đứa bé cũng là do em hoài thai mười tháng sinh ra...”

Tề Du Quân nghe đến đó, sắc mặt cuối cùng cũng dần ra, nhưng không phải do cảm động mà bởi vì cô ta tự cho mình đúng mà cảm thấy tức giận.

Tất cả đều là do cô ta vô tâm, không chính là do cô ta nghĩ trong đầu nếu như cô nhìn thấy căn nhà này nửa năm trước, nhìn bộ dáng anh và Tiểu Nam khi đó, cô còn có thể tự cho là bản thân đúng như thế này không?

Anh từ trước đến giờ không phải là một người giấu được lời nói của mình, trên mặt tuấn tú lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt giễu cợt.

“Chăm sóc rất tốt? Đáng yêu và khỏe mạnh?” Tề Du Quân lạnh lùng đáp trả cô từng cái cô tự cho là đúng. “Tiểu Nam ngày hôm nay để cho cô nhìn là được chăm sóc rất tốt không phải là cô. Cô nói cô nhớ đứa bé như vậy cô cho rằng tôi quên năm đó lúc cô rời đi tôi kinh ngạc thế nào sao? Còn có mấy năm qua tôi là một người đàn ông chăm sóc Tiểu Nam thì có dạng gì cô biết không?”

Hạ Liên Hoa chưa bao giờ thấy bộ dáng tức giận này của anh, thậm chí nét mặt còn dữ tợn, không khỏi sợ lui một bước.

"Cô không phải không biết chứ? Năm đó lúc tôi về nhà, tiền trong nhà cũng bị cầm đi, Tiểu Nam một mình nằm trong giường con nít ở phòng khách đói bụng đến khóc đến thiếu chút nữa không thở nổi, khi đó tôi cái gì cũng không biết, chỉ có thể ôm đứa bé dụ dỗ nó, nhưng không biết đứa bé tại sao vẫn khóc, chờ tôi phát hiện đứa bé là vì đói quá, thì đứa bé đã khóc đến mức không còn giọng nữa rồi."

Nghĩ tới năm xưa sắc mặt Tề Du Quân đen hơn, hận không thể trực tiếp bóp chết người phụ nữ trước mắt đáng giận này.

"Cô có biết không? Tôi là một người đàn ông vừa lo công việc vừa lo cho đứa bé, mẹ tôi cũng không còn cách nào khác thường ghé qua giúp tôi, có lúc chúng tôi cũng có bữa ăn bữa không, Tiểu Nam muốn gọi điện thoại thì thứ nhất trong nhà không có điện thoại, mà gần đây cũng không có trạm điện thoại công cộng."

"Tôi không biết quét dọn cũng không thích để người không quen biết vào nhà, cho nên trong nhà bẩn thỉu tựa như đồng rác, Tiểu Nam mặc quần áo có lúc mấy ngày không tắm, tôi và con trai ở như hai người ăn xin, buồn cười không?"

Rất buồn cười nhưng người trong cuộc lại không cười nổi, Hạ Liên Hoa thờ cũng không dám thờ.

Cô nhìn những căn phòng sạch sẽ, nhìn nụ cười vui sướng đáng yêu của đứa bé, nhìn Tề Du Quân so với trẻ nam lúc trước không biết tốt hơn bao nhiêu lần, cô căn bản là không có nghĩ tới cuộc sống mấy năm qua của bọn họ là như vậy.

"Không, không thể nào." Cô miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên "Anh đang gạt tôi! Sao có thể như vậy."

Anh cười cười, đáy mắt mang theo ý lạnh "Sao lại không thể nào? Tôi và Tiểu Nam chính là như vậy!"

Thoáng chốc hai người rơi vào trầm mặc thật lâu, Hạ Liên Hoa không biết mình còn có thể nói gì, Tề Du Quân đối với cô cũng không còn lời nào để nói.

Cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, Tề Du Quân không muốn lại chịu đựng loại không khí làm người ta ghét này nữa, chủ động mở miệng hỏi: "Lần này cô quay về là có chuyện gì, cô nói thẳng ra thì tốt hơn như vậy cô cũng không cần lãng phí quá nhiều hơi sức với hai cha con tôi nữa, mà tôi cũng không muốn nhìn cô diễn trò nhảm chán nữa."

Hạ Liên Hoa nhìn anh, vẻ mặt hơi khó xử làm cho anh càng chán ghét, cô không thể không thừa nhận anh bây giờ đối với cô trừ chán ghét, cũng không còn loại cảm xúc nào khác.

Cô cúi đầu, ngón tay dường như muốn xoắn hư chiếc váy hàng hiệu "Em... Em ở nước ngoài kết hôn rồi lại ly hôn."

"Cho nên cô là muốn tìm tôi quay lại làm cái lớp xe dự phòng sao?"

Mặt Hạ Liên Hoa đỏ lên, lại lắc đầu "Không phải, mà là người đàn ông kia bị người ngoài xúi giục anh ta, nói chúng lúc kết hôn anh ta tốn quá nhiều tiền cho em, nên muốn ly hôn lấy tiền lại từ em"

Có trời mới biết cô sao có thể có tiền bồi thường, huống chi khoản tiền đó cũng không nhỏ.

Tề Du Quân đối với loại chuyện này không quan tâm nhưng không hiểu hỏi "Vậy cùng tôi có quan hệ gì?"

"Em biết rõ anh có tiền, nếu em và anh hợp lại, em biết anh sẽ giúp em trả khoản tiền kia." Cô cắn cắn môi tiếp tục nói: "Hơn nữa em thật sự suy nghĩ là anh ngốc như vậy, sau khi anh giúp em trả khoản tiền đó em sẽ không mất gì hết mà vẫn có thể rời đi."

Nhưng bây giờ nhìn lại, ngu xuẩn nhất vẫn luôn là cô.

Tề Du Quân chưa từng nghĩ tới anh lại có hình ảnh ‘coi tiền như rác’, một người phụ nữ đã bỏ rơi anh nhiều năm đến lúc thiếu tiền thì đối tượng đầu tiên nghĩ đến có thể tính kế lại là anh

“Số tiền kia tôi có thể đưa.” Đột nhiên có một ý nghĩ xoẹt qua đầu làm anh nói câu này.

Hạ Liên Hoa ngồi đối diện không thể tin nhìn anh, Viên Áu Sơ ở trong phòng chơi nghe lén cũng không che giấu được kinh ngạc.

Trái với Hạ Liên Hoa bắt đầu hoài nghi người đàn ông đối diện này có lẽ thật sự coi tiền như rác thì ngược lại Viên Áu Sơ đối với anh lại có lòng tin.

Có phải anh có suy nghĩ gì đó, mà cô chỉ muốn làm người ủng hộ là được rồi.

Tề Du Quân thấy ánh mắt của Hạ Liên Hoa, hiển nhiên biết cô đang suy nghĩ cái gì, nói thẳng: “Tôi biết rõ cô đang nghĩ cái gì, tôi không phải là đứa ngốc, tôi đưa số tiền kia là có giá cao.”

“Cái gì giá cao?”

“Tôi muốn cô sau này tuyệt đối không xuất hiện trước mặt của tôi và Tiểu Nam, dĩ nhiên quan trọng là Tiểu Nam.”

Đây là điều kiện anh mới vừa nghiêm túc suy nghĩ tới. Sau đó, anh nhất định sẽ kết hôn với Viên Áu Sơ, mặc dù Tiểu Nam và Viên Áu Sơ ở chung rất tốt, nhưng nếu như có một người phụ nữ thường tìm đến gây phiền toái, đối với quan hệ của bọn họ vẫn sẽ có ảnh hưởng, hơn nữa anh không muốn Tiểu Nam biết mẹ đẻ của cậu là một người phụ nữ không chịu trách nhiệm lại ích kỷ.

Nếu như có thể nhân cơ hội này chặt đứt quan hệ này, anh cũng không để ý bỏ ra số tiền kia.

Hạ Liên Hoa không hề do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Đối với cô mà nói, đứa bé kia chỉ có thể nói là thứ ngoài ý muốn, nếu như không phải khi đó cô không có chuyện gì để làm, cũng sẽ không trêu chọc trạch nam Tề Du Quân này.

Được rồi, cho dù anh coi như là một trạch nam có tiền, nhưng lúc đó Tề Du Quân so với hiện tại có thể nói là cách xa vạn dặm, tối thiểu cái gong kính đen to dùng hù chết người cũng chưa bao giờ rời khỏi mặt của anh.

Tề Du Quân đối với việc cô quả quyết đồng ý không biết nên cảm thấy chưa xót trong lòng nói lòng giọng nói không, nhưng mặc kệ thế nào thì hai người cũng đã đạt tới kết quả mong muốn của mình.

Bọn họ ước chừng đã thỏa mãn được điều kiện, thuận tiện viết giấy tờ mang đến luật sư công chứng thỏa đáng, anh mới bất tri bất giác phát hiện vấn đề quan trọng nhất còn chưa có hỏi.

“Đúng rồi, anh ta muốn cô bồi thường bao nhiêu tiền?”

Hạ Liên Hoa ấp úng nhỏ giọng nói: “Năm vạn.”

Năm vạn? Tề Du Quân suy nghĩ thì thật ra cũng không nhiều, nên hơi nghi ngờ cô sao lại vì số tiền lẻ này mà tìm tới anh, tiếp theo câu nói của cô làm anh suyết hộc máu.

“Đô-la.”

Lần này không chỉ Tề Du Quân sửng sốt, ngay cả Viên Áu Sơ cũng kinh ngạc.

Khó trách... Khó trách cô muốn tìm người coi tiền như rác giúp cô trả tiền, nhưng Tề Du Quân có thể có số tiền này sao? Chẳng lẽ muốn bán nhà cửa để giúp cô ta sao? Viên Áu Sơ lo lắng nghĩ tới.

Thật may là chuyện Viên Áu Sơ lo lắng không xảy ra. Anh chỉ hít sâu vài cái sau đó lập tức cố trấn định trả lời: “Có thể, đến lúc đó một tay ký tên một tay trả tiền.”

Đáng ghét! Mới vừa nói chuyện vẹn toàn xong, năm vạn đô-la, mô hình khẩu lô-cốt nhập khẩu nước ngoài anh thích nhất cũng chỉ có giá bằng một nửa!

Mặc dù cảm thấy số tiền này quá nhiều làm cho anh cảm thấy đau đớn, nhưng đại trượng phu nói được là làm được, sau đó anh tiễn cô ta ra cửa.

Đi tới cửa, Hạ Liên Hoa nhìn người thay đổi quá nhiều này, chợt có một ý niệm nhô ra, cô nhìn anh hỏi: “Chúng ta thật không thể nào quay lại sao?”

Tề Du Quân không nhanh không chậm trả lời: “Không thể nào!” Nhìn cô chậm chạp không đi, anh không nhịn được nhử mắt lại, giọng không vui nói: “Sẽ không phải lúc này cô lại hối hận chứ?”

Hạ Liên Hoa luôn luôn là người nói thẳng, cô gật đầu: “Em hơi hối hận rồi, em không ngờ anh bây giờ biến thành như vậy...”

Anh cười lạnh, giọng điệu trầm thấp lại mang theo khí lạnh: “Tôi biến thành thế nào đều không liên quan đến cô, cô tốt nhất cảm được tiền thì cũng nhanh nhanh rời đi, vì tôi không cho phép cô đùa giỡn người phụ nữ của tôi lần nào nữa! Nếu như không phải là Tiểu Nam, ngay cả cơ hội cô bước qua ngưỡng cửa này cũng không có! Cô đừng vọng tưởng nữa, có nhiều thứ không phải cô muốn nuốt sẽ nuốt được, cô tốt nhất nên tự biết thỏa mãn!”

Chưa bao giờ thấy Tề Du Quân như vậy, Hạ Liên Hoa vội vàng xoay người không dám do dự mà bước nhanh rời đi.

Trời ạ! Đây mới là dáng vẻ chân chính của anh sao? Cô rời đi mà lòng vẫn sợ hãi, cũng không dám có loại chủ ý muốn quay lại nữa, Tề Du Quân âm trầm sâu không thấy đáy làm cho cô tới bây giờ còn cảm thấy rét run cả sống lưng.

Sau khi hù dọa Hạ Liên Hoa bỏ chạy xong, cửa chính vừa đóng lại Tề Du Quân liền sa sút tinh thần.

Năm vạn! Năm vạn đô-la! Con trai, con có biết ba vì con mà tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền không hả?

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Viên Áu Sơ vừa đi ra đã thấy mặt anh như đưa đám, nén cười đi tới bên cạnh anh vỗ vỗ vai của anh "Không sao, năm vạn. đô-la mà thôi, cùng lắm là hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu ăn bánh mì hai tuần lễ."

Bánh mì? Món anh không thích ăn nhất chính là bánh mì! Vừa nghe thấy cô nói vậy, mặt của anh càng trở nên vạn thọ.

"Không! Nếu gia tài bị đục khoét một lỗ lớn như vậy thì hôm nay chúng ta ăn ngon một chút, an ủi túi tiền vừa bị cướp." Anh làm bộ đáng đáng thương nhìn cô.

Cô buồn cười nhìn anh, thuận ý gật đầu "Được rồi! Hôm nay gọi thức ăn mở tiệc, muốn ăn cái gì cứ việc nói!"

Vừa nghe câu bảo đảm, anh vui vẻ vọt vào trong phòng tính toán với con trai thảo luận thực đơn tối hôm nay, Viên Áu Sơ từ từ đi vào, nhìn thấy bóng dáng của hai cha con chơi đùa bất giác mỉm cười.

Chỉ là năm vạn đô-la đối với anh mà nói không phải quá nhiều, nhiều lắm chỉ đau lòng mà thôi, vậy anh rốt cuộc có nhiều tiền từ đâu? Quan trọng là rốt cuộc anh làm cái gì? Sao vậy có thể cả ngày lẫn đêm đều vui đầu ở nhà? Viên Áu Sơ đột nhiên lộ ra nghi vấn trong lòng.

Nhưng những suy nghĩ này lóe nên cô cũng mặc kệ nó! Anh có tiền cũng là anh, không có tiền cũng là anh, cô yêu là yêu con người anh, cũng không phải là tiền của anh.

Vốn cô còn nghĩ nếu như anh thật sự vì khoản tiền kia là mất hết tất cả vốn liếng, có lẽ cô sẽ nói cho anh biết hướng đi tương lai của thị trường chứng khoán mấy năm sau, dù sao đó cũng là hứng thú nho nhỏ của cô ở kiếp trước.

Nhưng bây giờ nhìn lại, hình như không cần thiết nữa rồi.

Mặc dù Viên Áu Sơ không để ý đến công việc của anh, tài sản có bao nhiêu, nhưng mà đối với cánh cửa kia cũng không hề bước qua, cũng không quét dọn "Phòng nghiên cứu" chỉ ôm lòng hiếu kỳ mà thôi.

Nhưng nghĩ đến cảnh tượng cái nhà bẩn thỉu lúc mới bước vào, cô không dám tùy tiện đi vào phòng nghiên cứu của anh, cho nên đấu tranh mấy ngày, cô vẫn có ý định hỏi thăm đến công việc của anh, còn có phòng nghiên cứu bí mật kia nữa.

Ăn điểm tâm xong, cô không vội đi dọn dẹp phòng bếp, mà tóm lấy người đàn ông mấy ngày nay com nước xong thì vội vàng vàng muốn đi vào phòng nghiên cứu, dịu dàng hỏi "Em có thể vào phòng nghiên cứu của anh một lát không?"

"Cáp?" Tề Du Quân hơi lơ mơ không hiểu tại sao cô lại đột nhiên muốn vào nghiên cứu của anh phòng.

"Không được?"

Mặt Tề Du Quân khổ sở gãi gãi đầu "Cũng không phải là không được."

"Vậy thì tốt, để không mất thời gian việc nghiên cứu của anh, chúng ta đi ngay bây giờ đi." Sợ anh nhanh chóng lấy lý do từ chối, cô lôi kéo tay của anh trực tiếp đi tới phòng nghiên cứu.

Tề Du Quân đi tới phòng nghiên cứu trước mới chợt nhớ bên trong có nhiều thứ cũng không phải cô gái nào cũng thích, về mặt hơi lo lắng, ngăn ở cửa bắt đầu mở miệng. "Ách. Thật ra thì bên trong không có gì. Thật!"

Không có gì mới là chuyện lạ! Viên Áu Sơ nhìn bộ dáng của anh, ngược lại nghĩ bên trong không phải có cái gì thần bí, mà như lúc đầu cô phỏng đoán, chính là bên trong bẩn thỉu đến mức không chịu nổi.

"Bên trong có cái gì em không thể nhìn, không thể đụng vào sao?"

"Không có. Có." Tề Du Quân thành thật trả lời nhưng vừa nghĩ tới những vui vẻ gần đây, lập tức sửa lại.

"Rốt cuộc có hay là không có?" Cô nhướn mày, nhìn chăm chăm người đàn ông thật sự không biết nói láo.

Đôi mắt chất vấn của cô, anh trầm mặc làm bộ đáng thương nhìn cô.

Thấy thế, Viên Ấu Sơ quyết định sẽ không thối lui "Vậy anh mở cửa phòng, cho em xem xem bên trong có phải rất dơ hay không là được."

"Được, được rồi!"

Tề Du Quân còn đang chần chừ nhưng nghĩ tới hai người sau này còn tiếp tục sống chung một chỗ, phòng nghiên cứu không thể cứ giấu cô mãi không cho vào, cuối cùng cắn răng mở cửa phòng ra.

Lúc cánh cửa mở ra Viên Ấu Sơ cũng đã bắt đầu xây dựng tâm lý trong lòng.

Yên tâm đi! Chuột với gián thì coi là cái gì, nhớ lại hình dạng căn nhà lúc trước dưới sự nỗ lực chăm chỉ của cô, còn không phải cũng đã trở nên rực rỡ hẳn lên, coi như bên trong bụi bặm có nhiều như hương tro(*tàn nhang/hương) vậy cũng không có gì.

Thế nhưng khi cửa vừa mở ra, ánh đèn sáng lên, cả người cô khiếp sợ.

"Những thứ này. Là cái gì?" Viên Ấu Sơ rất muốn dụi mắt, xác định mình không có hoa mắt.

Liếc nhìn lại, bên trong có nhiều loại quân trang khoa học viễn tưởng, cộng thêm có mô hình xe đạp đến chiến hạm A4 lớn nhỏ đều có, còn có một đồng tiểu thuyết truyện tranh và mấy con rối có tỷ lệ như người thật, tất cả được nhồi vào cả căn phòng loạn xạ, bất kỳ chỗ nào cũng có mô hình.

Những thứ này là cái gì? Trạch nam sưu tầm viện bảo tàng? !

"Những thứ này là anh sưu tầm." Nhìn cô hình như chỉ có khiếp sợ chứ không có ghét bỏ cũng không bài xích, Tề Du Quân thoáng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng giới thiệu.

"Sưu tầm?" Cô quay đầu nhìn về phía một tủ kính thủy tinh trong suốt, bên trong có một khẩu súng rất giống khẩu sa mạc chi ung(*desert Eagle : là một loại súng ngắn bán tự động nòng lớn vận hành bằng khí nén chủ yếu được chế tạo ở Israel bởi nhà máy IMI) "Cái này cũng là sưu tầm?" Cô nhớ ở Đài Loan người bình thường không được lưu giữ súng ống chứ?

"Đây là mô hình bất chước!" Anh xem như là nó như bảo vật trân quý "Là mô hình phổ biến trong giới những người yêu thích sưu tầm súng sáu cổ điển, độ mô phỏng gần như là 90%, bất luận là sức nặng tay hay cảm giác cầm cũng giống đến kinh người."

Bên tai nghe anh thao thao bất tuyệt giới thiệu, ánh mắt cô bình tĩnh lại chuyển sang một con rối nữ đang đối mặt với cô "Còn kia?"

Vừa nhìn thấy cô chỉ vào Con Rối, hai mắt của anh càng sáng lên, vội vàng đứng bên cạnh bắt đầu nói "Đây là mô hình mô phỏng công chúa Santana, chủ yếu điều khiển chiến sĩ cơ động bằng bạc trắng, tất nhiên là đã mất rất nhiều tâm huyết mới có nó."

"Đợi Đợi đã! Anh có thể nói cho em biết, tại sao trong phòng nghiên cứu chỉ bày những thứ đồ này?" Cô cảm thấy mình giống như đang nghe chiếu thư trên trời, mặc dù mỗi một chữ cô đều nghe hiểu được, nhưng tại sao lắp ráp lại cô cũng không thể giải thích được?

Hơn nữa bình thường nếu nói phòng nghiên cứu, không phải đều chứa những dụng cụ khoa học sao? Tại sao trong phòng nghiên cứu của anh ngược lại xuất hiện những thứ đồ này?

Anh thận trọng nhìn cô hỏi: "Em không thích những thứ đồ này sao?"

"Không phải là không thích, nhưng em cho là anh vào đây làm việc cho nên hơi kinh ngạc sao lại xuất hiện những thứ đồ này."

Tề Du Quân nghe thấy cô không có bài xích và không thích thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó hơi đắc chí nói: "Anh đang làm việc! Công của của ta chính là viết tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, những thứ đồ này có một vài thứ do anh sưu tầm, có một cái là anh mới đặt từ bên cửa hàng."

Ha ha! Lúc trước anh ở trên internet thấy có rất nhiều cô gái ghét đàn ông là trạch nam thu thập những thứ đồ này, rất sợ cô cũng sẽ có cảm giác như vậy cho nên mới không dám nói cho cô biết, không ngờ cô không hề chán ghét!

Tiểu thuyết khoa học viễn tưởng? Cô quay đầu nhìn một đồng sách có bìa màu đen ở bên cạnh, sử dụng ánh mắt hỏi anh.

"Chính là chỗ này, mặc dù anh viết hơi chậm, nhưng cũng hoàn thành một bộ rồi, nghe nói Liette • ba Moria|Mạc Lợi Á còn rất được hoan nghênh." Anh nghĩ mình có lẽ hơi khoe khoang nên xấu hổ.

Viên Ấu Sơ mấy lần kinh ngạc phát hiện cái tên này hình như ngoài dự đoán, suy tư mấy giây mới giật mình thì ra là cô vẫn cho là người đàn ông trạch nam là một nhà khoa học kỹ thuật, thật ra thì là một tiểu thuyết gia khoa học viễn tưởng nổi tiếng.

Mặc dù cô không đọc tiểu thuyết khoa học viễn tưởng cũng không mê những thứ đồ này, nhưng cô cũng đã nghe qua tiểu thuyết của anh, càng không

cần phải nói cô còn biết không lâu sau quyền tiểu thuyết này còn được chuyển thể thành phim hoạt hình, chẳng mấy chốc sẽ có công ty điện ảnh nước ngoài nổi danh ký hợp đồng chuyển tiểu thuyết của anh thành phim điện ảnh.

Nghĩ đến đây cô cuối cùng cũng hiểu ra tiền của anh từ đâu mà có, tạm thời cho dù tiền nhuận bút tiểu thuyết, nhìn những sản phẩm này trước mắt cái nào cũng có tiền lời từ bản quyền, cộng thêm trình độ hút khách của bộ tiểu thuyết này, anh thật có thể đạt tới cảnh giới người ngồi trong nhà, tiền từ trên trời rơi xuống.

"Cho nên có lúc anh ra ngoài, chính là đi giảng dạy và thảo luận về bản thảo sao?"

"Ừm! Thật ra thì trước đây biên tập sẽ đến nhà, nhưng về sau vì phòng ốc quá dơ nên anh ta không dám vào. Vì vậy bọn anh vẫn hẹn ở bên ngoài." Vuốt vuốt mũi, anh cũng biết bây giờ không có mấy người chịu được dơ dáy bẩn thỉu như vậy.

Viên Áu Sơ cuối cùng cũng hiểu anh bình thường bận rộn cái gì, cũng không có ý định quấy rầy thời gian làm việc buổi sáng của anh, đi tra ngoài thấy ngoài phòng cái gì viết "Phòng nghiên cứu", nghĩ đến anh mới vừa đặc chỉ nói tới chẳng qua là tiện tay nhặt được một cái bảng tên, khỏe miệng không nhận được giật giật.

Được rồi, cái này càng tạo nên trách nam diễn cuồng, đại trạch nam kỳ quái thú vị, quả nhiên cô là người đã trải qua tang thương, cùng với những người phụ nữ bình thường khác khác nhau rất nhiều.

Hơn nữa cô thật sự đã bị tư tưởng nào đó

đánh thẳng vào, khi anh ôm con rối hình người của anh, sau đó nhìn cô nói với mọi người bọn họ có bao nhiêu điểm chung, vì anh lần đầu tiên kích thích nói lời ngon tiếng ngọt, cô chỉ có thể phát huy toàn bộ trí tưởng tượng không nhiều của mình, thật sự muốn từ một con rối anh mặc hở hang, bộ ngực to gấp đến mấy lần hoàn toàn không phù hợp với thân thể con người, tìm được chỗ tương tự giống cô.

Chuyện này Coi như là "Trong mắt người tình ai cũng là tây thi hả?"

Thời gian nhanh chóng qua đi, cô trong sinh cũng đã một năm rồi, đến gia đình này cũng đã được một năm.

Cuộc sống chỉ bình bình đạm đạm trôi qua nhẹ nhàng, không tiếp tục xảy ra bất kỳ rắc rối nào mặc dù mẹ Tề đã mấy lần uyển chuyển nói thăm họ khi nào thì kết hôn, nhưng luôn bị cô xoay tới xoay lui rồi sang đề tài khác.

Kết hôn, cô từng nghĩ tới nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ kết hôn với người đàn ông đơn thuần này.

Chắc vì hiện tại bọn họ ở cùng một chỗ nên có cảm giác sợ chồng.

Nhưng cuộc sống bình thân này đột nhiên làm cô có ý tưởng mới, đang nghĩ khoảng mấy ngày sau Cô cuối cùng mở miệng thoải luận vấn đề của mình với người đàn ông nào đó.

"Anh thấy em quay lại trường học thì như thế nào?"

Vốn người đàn ông đã muốn động đây bỗng nghe thấy tiếng của người phụ nữ bên cạnh lên tiếng, nhiệt huyết tràn tràn đầy có cảm giác bị nước đá dập tắt, sững sờ hỏi lại. "em không phải là đã tốt nghiệp rồi sao?"

Chẳng nhẽ anh nhớ lộn? Nhưng anh đã nhìn thấy bằng tốt nghiệp của cô!

"Đó bằng tốt nghiệp cao đẳng." Cô tức giận nói: "Em nói là nếu như em đi học ĐH khoa Học Tự Nhiên..... có được không?"

"Muốn đi thì đi thôi." Trên căn bản cô làm gì ăn đều ủng hộ, trừ việc bỏ rơi anh ra mà thôi.

"Nhum.... Đi học lại e không thể ở nhà mỗi ngày như bây giờ." Mặc dù nói cô muốn thì vào trường ở xung quanh đây, nhưng không nói chuyên chức chăm sóc cha con bọn họ giống như trước đây. "Đầu tiên muốn qua được cuộc thi để nhập học, em cũng phải ôn luyện không biết bao lâu mới có thể thi được." Đây là điều cô lo lắng nhất.

Mặc dù nói thế nào, cô đã bỏ học đã lâu, khoảng thời gian nay dĩ nhiên tính từ kiếp trước.

"Yên tâm đi thi sẽ đậu, anh rất lòng tin ở em." Tề Du Quân là một người ủng hộ Viên Áu Sơ tiêu chuẩn, chỉ cần cô muốn không có gì là không thành công, anh đối với cô lòng tự tin có mù quáng.

"Anh tin em sẽ đậu." Tề Du Quân đang bên môi cô hôn trọn. "Áu Sơ là nhất."

"Nhưng em vẫn lo lắng...." Lòng tin của Viên Áu Sơ không vì mấy lời của anh nói đơn của anh mà vững chắc được

Trọng sinh có cô rất nhiều điều ưu thế, nhưng hiển nhiên là không bao giờ gồm đi học trong đó, dù sao đi học thì cũng phải tích lũy công sức thánh ngày, mà kiếp trước cô đã ném sách giáo khoa đi đâu hết rồi, kiếp này cũng chỉ động vào sách giáo khoa dành cho trẻ con của Tiểu Nam mà thôi, cho nên chỉ dựa vào có như thế, không biết bao năm cô mới có thể được vào trường học.

Cô lần đầu tiên có cảm hèn nhát như thế khiến Tề Du Quân có cảm giác mới mẻ, người đàn ông mơ hồ cảm giác tự tin tự nhiên sinh ra. "Yên tâm! Chỉ

cần trường đó có người quen, đến lúc đó thành tích của em đừng kém quá, chúng ta có thể đi bằng cửa sau." Anh cười ha ha không ngừng, không hề xem chuyện phạm pháp này là sai lầm.

"Thật cảm ơn anh, chuyện này thật an ủi cho chuyện thi rớt của em." Cô nhéo anh một cái, liếc mắt rồi quay lưng về phía anh.

Azzzz... Cùng Du Quân thảo luận loại chuyện nghiêm túc này làm cô có cảm giác bản thân thật ngu ngốc! Người đàn ông này không hề biết cách lĩnh hội lo lắng của người đi học bình thường.

Cô biết cái này hay sao mà nói hay vì lần trước cô phát hiện trong nhà có một cái hộp, mở ra xem thì tất cả đều là văn bằng lớn nhỏ, mà cái cuối cùng là cái ở nước ngoài, cô xem cũng không hiểu những văn bằng được, anh hơi ngại thẹn, nhưng cũng không phải dạng ngu ngốc.

Người đàn ông thấy cô tức giận, vội vàng lấy lòng muốn cô quay lại. "Aizzz! Áu Sơ đừng nóng giận! Anh rút cuộc nói sai cái gì"

Viên Áu Sơ quay người lại, đẩy bàn tay đang làm loạn của anh ra, tức giận nói. "Đừng làm rộn."

"Đừng để ý anh mà."

"Khônnh để ý tớii."

"Anh biết là anh sai rồi, tha thứ cho anh đi." Anh xin lỗi theo thói quen.

"Sai rồi? Sai chỗ nào? Nghĩ ra chưa?" Cô mắt liếc nhìn anh, phát hiện vẻ mặt của anh một chút thành ý cũng không có, cũng biết căn bản là anh không nghĩ, cố ý hời hợt mới tặc lưỡi của anh.

Quả nhiên, anh vốn chỉ muốn nói xin lỗi trước, đột nhiên muốn anh nói sai ở đâu, anh cũng nói không được.

Chân cô vừa nhấc đạp anh xuống giường, hừ lạnh một tiếng, lấy chân cuốn vào người thật chặt, không để ý tới vẻ mặt uất ức của người đàn ông này.

Hừ! Người đàn ông! Phải giáo huấn anh một chút thì mới không học đũa bé làm bộ mặt làm nũng chờ được cô chiều cổ.

Tề Du Quân dĩ nhiên sẽ không ngoan ngoãn ở dưới giường, anh không chịu yếu thế trực tiếp nhào lên giường, lôi kéo chân của cô, cho đến khi hai người thờ hồng hộc, anh dùng cái hôn nóng bỏng nhanh chóng áp chế cô, mặc kệ cô kháng nghị cũng kiên trì muốn phát huy cường ngạnh của người đàn ông lúc này, yêu cô.

Mặc dù Viên Áu Sơ không đủ lòng tin, nhưng trải qua một năm gần gũi chuẩn bị, cô vẫn thuận lợi thi đậu vào một trường ĐH Khoa Học Tự Nhiên tư nhân ở gần đó.

Còn việc có đi cửa sau hay không thì Tề Du Quân luôn mỉm cười, cô cũng không muốn truy cứu chân tướng đã kích lòng tin của mình.

Có lúc cuộc sống không cần quá để ý quá trình, đạt tới kết quả mình mong muốn là tốt rồi.

Sau khi bắt đầu đi học, Tiểu Nam nhanh chóng đã tập được thói quen nhưng ngược lại Tề Du Quân không chịu nổi.

Đầu tiên, sau khi ăn xong điểm tâm, bình thường cô và Tiểu Nam sẽ cùng nhau ra ngoài, cho nên thời gian cho thể giới thân mật của hai người dần dần ít đi. Sau đó chính là buổi tối, thường thường cô và Tiểu Nam mỗi người một bàn học bài của mình, mà anh là người vô công rồi nghề lại bị vớt qua một bên, nếu quấy rầy bọn họ học thì kết quả chính là trực tiếp bị đuổi ra, cuối cùng anh một mình nằm trên giường, Tiểu Nam được thỏa mãn ôm đi Sơ Sơ của cậu ngủ.

Cuộc sống bí ẩn như vậy làm sao anh chịu nổi! Trừ mỗi ngày làm một người đàn ông ai oán nhìn con trai mình. Anh phát hiện cô đi học, trong điện thoại đi động cũng có thêm nhiều số điện thoại của những người con trai khác.

"Áu Sơ, người này là ai?" Anh như người chồng ghen tuông ngồi một bên kiểm tra điện thoại đi động của cô, danh bạ điện thoại, tin nhắn, cuộc gọi, bụng dạ hẹp hòi.

"Bạn học."

"Còn đây?"

"Bạn học." Cô vẫn vui đùa trên sách vở, mắt cũng không nhìn tùy tiện trả lời.

Mặc dù cô nghiêm túc chuẩn bị một năm, nhưng căn bản của cô quá kém cho nên bây giờ cô đều rất nghiêm túc chăm chỉ cho việc học của mình, để tránh bản thân không theo kịp mọi người.

Tề Du Quân không chịu nổi cô qua loa trả lời anh như vậy, tùy tiện bước lại chỉ vào điện thoại "Còn đây? Tất cả không phải là bạn học chứ?"

"Đó, không phải, đó là trợ giáo(*giáo viên trợ giảng)." Cô trả lời xong, buồn cười nhìn anh. "Anh bây giờ là đang điều tra em sao? Sao vậy? Ghen tỵ? Ghen?"

Anh quay lưng đi, hơi không vui lâu bầu "Anh không có."

Viên Áu Sơ biết khoảng thời gian này xác thực đã lạnh nhạt với anh, liền đặt sách vở xuống thật ra thì chỉ một chút nữa là đọc xong bài học trong sách, đi tới phía sau anh, đôi tay vòng qua vai anh, cả người nằm ở trên lưng anh.

Đã ở chung một, hai năm, không chỉ anh hiểu rõ cô, cô cũng như vậy.

Rõ ràng thời điểm người đàn ông này phát tính trẻ con tương đối nhiều, lại cứ muốn ở trước mặt cô ra vẻ rất đàn ông, hơn nữa cô biết, anh thật ra thì rất thích cô giống như cô gái nhỏ quần lấy anh, ý vào anh.

"Yên tâm đi, những người đó thật sự chỉ là bạn học, còn đó chỉ là trợ giáo, anh ta cũng có bạn gái rồi." Cô an ủi anh.

"Có bạn gái không có nghĩa là không có cái gì." Tề Du Quân mặc dù rất hưởng thụ việc cô tựa sát như vậy, nhưng đối với cuộc sống của cô xuất hiện nhiều nam sinh như vậy cũng cảm thấy khó chịu.

Nhớ đến trước kia, cô chỉ thấy anh và Tiểu Nam mà thôi, mặc dù Tiểu Nam cũng là nam, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là nửa đàn ông. Vừa nghĩ tới hình ảnh mỗi lần cô đi học bị bạn học là nam vây quanh, trong đầu anh không nhận được xuất hiện ong mật bướm bướm hái hoa, hình ảnh kia làm cho người ta thật càng nghĩ càng tức giận.

"Tức cái gì mà tức! Những người đó thật sự chỉ là bạn học, em cũng không phải là siêu mẫu, làm sao có nhiều người có ý tứ với em như vậy được."

Cô cũng tự biết rõ, vóc người mảnh mai, gương mặt sau khi trang điểm cũng không tệ lắm, nhưng bình thường cô đều để mặt mộc ra cửa, nhiều nhất chỉ dùng thêm chút kem chống nắng mà thôi, quần áo cô mặc cũng lấy nhẹ nhàng thoải mái làm chủ, như vậy nếu như có người coi trọng cô, cô sẽ nghĩ người đó có phải thâm mỹ quan có vấn đề hay không.

Dĩ nhiên, Tề Du Quân loại người ngoại lệ yêu 2D này, cô ăn mặc thành cái dạng gì đều tốt.

Dù sao cô là người yêu anh chân thật thương nhất, bất quá ở trong thế giới 2D, anh là một nữ thần khác cô không cách nào vượt qua.

Hình như cái đó gọi là nhân vật cái gì Ayanami Rei hoạt hình chứ? Nhớ có một lần cô nhận được một bao khổng lồ của anh, khi anh xé bao gói giống như đang xử lý vấn đề vật khảo cổ, vô cùng cẩn thận hưng phấn, khi thấy bên trong dường như là những mẫu mô hình cao ngang con nít thì trong nháy mắt anh thiếu chút nữa khóc lóc nước mắt.

Cũng chính lúc đó, cô không chút nào nghi ngờ xác định, cô yêu người đàn ông là một trạch nam thứ thiệt.

"Vậy cũng không hẳn." Mặc dù anh là trạch nam, đã không còn là học sinh rất lâu rồi, nhưng anh đối với ý đồ của những nam sinh trong trường học kia có thể so với cô rõ hơn nhiều.

Cô khẽ mỉm cười đặt lên má anh một nụ hôn. "Yên tâm đi! Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện làm anh lo lắng."

Nhìn cô mỉm cười tự tin, thế nhưng anh lại cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Lại nói cô chắc chắn như thế bản thân anh lại không thấy vui mừng, anh thân là bạn trai, tâm tình thật sự phức tạp không biết nên làm sao hình dung mới phải.

Có lẽ là sau khi trọng sinh thì cô trải qua những ngày quá tiêu dao(*ung dung tự tại), khiến Viên Áu Sơ quên kiếp trước đã có thói quen đối với cô chuyện gì cũng không nói tuyệt đối.

Cho nên khi một người con trai dưới ánh mặt trời, nét mặt khàn trương đứng ở cửa nhà, đôi tay dâng lên một đóa hoa hồng tặng cô thì tâm tình của cô thật sự là kinh sợ hơn vui mừng.

Tệ hơn chính là một người đàn ông đứng ở phía sau cô sắc mặt đã đen đi có thể sánh ngang than củi.

Cô đang tính toán đẩy bó hoa kia thì người con trai kia lại đột nhiên quỳ một chân trên đất, bắt đầu lắp ba lắp bắp tỏ tình. "Anh thích em, không đeo bất kỳ trang sức nào, còn mỉm cười dịu dàng thân thiện. Cũng rất, cũng rất hấp dẫn anh, mặc dù em lớn hơn anh một tuổi, nhưng mà anh không ngại, em làm bạn gái anh đi!"

Tình huống này thật sự không phải là hồng bút sao? Viên Áu Sơ dường như muốn vỗ trán thở dài.

Cô đã mặc mặc như vậy rồi, còn có người thích sao? Cô có nên vui mừng vì mình cũng coi như là có vẻ đẹp trời sinh?

Nhưng ngại người đàn ông phía sau lưng đang lấy hỏa nhãn kim tinh nhìn chăm chăm tất cả cử chỉ lời nói của cô, cô nhận bó hoa kia cũng không dám, trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

"Người bạn học này." Tha thứ cô, cô vừa mới khiếp sợ, thậm chí ngay cả tên của anh ta cũng không nhớ kỹ. "Tôi không muốn có bạn trai, cho nên."

Người con trai kia không đợi cô nói hết, nhanh chóng đứng lên ngang ngược nhét hoa vào trong tay cô, tiếp tục đỏ mặt nói to "Anh biết em sẽ không dễ

dàng tiếp nhận anh, nhưng anh sẽ không bỏ qua!" Nói xong mặt của anh ta cũng đỏ ửng, xoay người chạy nhanh như ngựa phi.

Mà người đàn ông ở phía sau cô mới vừa rồi vẫn trầm mặc đứng đó, lúc này mặt đen thui đi tó trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống chất vấn: "Sẽ không ai đối với em có ý tứ? Muốn anh yên tâm? Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì khiến anh lo lắng? Hà?"

Cứ mỗi câu hỏi của anh lại tiến lên một bước, làm cho cô lần đầu tiên yếu thế, ở trước mặt anh lùi lại nhiều hơn.

"Cái này... Nói không chừng là hiểu lầm?" Cô làm mặt cười khổ. Ai biết cô đã cố gắng tới đa để không làm cho mình thu hút rồi, sao còn có xảy ra chuyện như vậy?

"Hiểu lầm?" Anh rút bó hoa hồng trên tay cô ra, nhìn chăm chăm. "Đây tuyệt đối không phải là hiểu lầm!"

Cô che lỗ tai, nhìn anh lần đầu tiên phát điên rồ lên, sao đó anh ngậy thơ lấy bó hoa hồng ra, ném xuống đất cố gắng chà đạp.

Một bó hoa hồng xinh đẹp chỉ trong nháy mắt chỉ còn cành gãy lá úa, cô cũng tiếc nuối, một bó hoa hồng đẹp như vậy đem ra bày trí phòng khách cũng không thôi! Mặc dù sẽ cho người kia vì thấy bó hoa kia sẽ ngày nào cũng trưng ra mặt thời.

Nhìn đồng hồ, sắp đến giờ cô đi học, người đàn ông đó vẫn ồm giầy xéo hoa hồng hồi lâu mà vẫn chưa phát tiết xong tức giận, cô chỉ có thể bắt đắ đi len lên ở bên cạnh chạy đi, ra khỏi cửa cô mới lên tiếng. "Em đi học đây, nhớ đóng kỹ cửa lại."

Nói xong cô không dám quay đầu lại nhìn, chỉ có vừa thở dài vừa bắt đắ đi chạy đến trường.

Dọc theo đường đi cô bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, có lẽ cô nên học tập nhiều người phụ nữ khác trong lúc học tập bọc mình thật kỹ chỉ lộ ra tối đa hai con mắt nhưng nghĩ tới thời tiết ning như vậy, cô vẫn buông thả ý tưởng đây.

Sau khi tan học tranh cãi cũng không chi thế, sóng gió không ngừng, tời tệ hơn chuyện tình lại theo nhau mà đến.

Lần đó cô tham gia một hoạt động chung của trường đã gặp Diệp Tử Lâm, một người cô đã nhét vào một chỗ trong ký ức, mà Diệp Tử Lâm hiển nhiên cũng phát hiện sự tồn tại của cô.

Hai người dĩ nhiên sẽ không trình bày cái màn cái gì tình cảm chị em cùng trường, nhưng cũng không lâu khi cô đi trên đường bị người ta chỉ chỗ, cô cũng biết thế giới này sẽ có những người như thế, không phải cô không để ý là người ta sẽ hết chuyện và không làm phiền.

Diệp Tử Lâm thấy Viên Áu Sơ còn chưa để ý, phát hiện về sau trong sân trường thường hay thấy cô, cẩn thận điều tra mới biết được Viên Áu Sơ thế nhưng học cùng một khóa với cô, nhưng bởi vì hai người không có cùng khoa, bình thường đi học thi phòng học cũng không giống nhau, cho nên mới không phát hiện ra.

Cô vốn ghét Viên Áu Sơ, liên quan đến cô ta thì tất cả cô đều chán ghét, hai năm trước đuổi cô ta đi, cô vẫn còn vì chuyện này mà vui mừng một thời gian, bây giờ nhìn thấy cô ta không những không nhếch nhác mà còn thấy cuộc sống cũng khộng tệ, hơn nữa bây giờ cô ta và cô còn học cùng một trường, cùng một khóa, nghe càng nhiều về nhận xét của cô ta cô càng càng thấy tức giận hơn.

Cô trong cơn tức giận mang chuyện hai năm qua mà mình mơ hồ hiểu được nói bấy như bản thân rất hiểu rõ, biên soạn thành một lượng lớn tin tức bát quái trên BBS. Khôn tới mấy ngày, tất cả mọi người đều biết em khóa dưới năm nhất hệ Hồ lý nổi danh nghiêm túc lại là một người leo lên giường của người đàn ông đã có vợ, cùng người đàn ông làm loạn như loại phụ nữ bao nuôi.

Mặc dù Viên Áu Sơ biểu hiện khiêm tốn khác thường, nhưng những phiên bản bát quái này làm cô thật sự thấy kinh sợ, cho nên bây giờ mọi người trong trường đều đôi với em sinh viên năm nhất này đều có ấn tượng, ngay cả khi khoogn biết cô nhưng thấy cô cũng chỉ chỉ chỗ chỗ.

Bình thường Viên Áu Sơ về nhà dọn dẹp, chăm sóc một lớn một nhỏ bạn chết đi được, làm sao có thời gian lên trên BBS, đợi đến lúc cô thấy có điều không đúng thì lời đồn đãi đã truyền đi xôn xao.

Cô không điều tra cũng biết người nào giờ trò quý quái, bởi vì lời lẽ lạnh mạ cô ở bên ngoài chung đụng với người đàn ông khác, được bao nhiêu người bên ngoài, còn nhắc tới việc cô học cấp hai bị hạnh kiểm kém, đánh nhau và nhiều thứ tĩ mĩ khác như vậy.

Ở trường người vốn quen biết cô không nhiều, người từng có quan hệ với cô nhìn tới nhìn lui không có mấy người, mà những người này làm sao mà biết những truyện trước kia của cô như thế, cũng chỉ Diệp Tử Lâm.

Cô tìm một thời gian hẹn Diệp Tử Lâm ra ngoài, cô lạnh lùng nhìn Diệp Tử Lâm cười đến toát miệng, chỉ cảm thấy cô vô cùng buồn cười, cô ta như tôm tép nhai nhép.

Cô nghĩ tới như vậy thì biểu hiện trên mặt tự nhiên cũng có phần giễu cợt, khiến Diệp Tử Tâm vốn đang dương dương hã hã nhìn thấy ngược lại càng giận dữ hơn.

"Cô còn phách lối cái gì? Đồ thối nát! Bây giờ toàn trường đều biết cô căn bản đã thối nát tới cực điểm rồi, cô còn cười được!"

"Tôi cười hay không cười thì mắc mớ gì tới cô?" Viên Áu Sơ bình thản hỏi ngược lại, cặp mắt nóng bỏng nhìn cô "Vậy nếu là cô thì sao, rất nhanh sẽ không cười được sao!"

Diệp Tử Tâm có phần chột dạ, ấp úng hỏi ngược lại: "Tôi thế nào cũng sẽ cười không nổi. Thấy cô mỗi ngày trôi qua thảnh thơi vậy, ta cũng không biết có thể cười đến vui vẻ như vậy!"

"Thật sao?" Viên Ấu Sơ nhìn bộ dáng vệt chết còn cứng miêng của cô ta thì cười lạnh, nói mục đích cô hẹn cô ta ra ngoài. "Cô tốt nhất là lấy chuyện ngày đó cô nói hươu nói vượn xóa ngay cho tôi, còn nhớ kèm theo thông báo nói xin lỗi, bằng không tôi phải chuẩn bị mời luật sư tố cáo cô tội phi báng."

"Tố cáo? Phi báng?" Diệp Tử Tâm bất quá là một sinh viên đại học bình thường, lên tòa án là thế giới quá xa với thế giới của cô, cô cũng không cảm thấy Viên Ấu Sơ làm như vậy thật sự sẽ có cái gì ảnh hưởng tới mình "Cô muốn kiện thì kiện đi, tôi không sợ đấy! Tôi cũng không phải dùng tên thật trên BBS, cũng không có chỉ mặt gọi tên, cô cũng không có cách dò ra được tôi." Cô tự nhận mình làm tuyệt đối không có để lại dấu vết gì.

"Tôi có dò ra được cô phi báng hay không thì đến lúc đó sẽ biết." Viên Ấu Sơ nhẹ nhàng nói xong cũng không có ý định tiếp tục khuyên những lời vô vị. "Nhớ yêu cầu của tôi, nếu không sau nửa tháng cô chờ thư triệu tập của tòa đi, dĩ nhiên đến lúc đó ngôi trường này có còn muốn nhận cô nữa hay không nhì. Tôi cũng thật tò mò!"

Diệp Tử Tâm tức đến giờ chôn nhưng không có cách nào chạm đến Viên Ấu Sơ, bởi vì cô biết mình đánh không lại người phụ nữ này, ở trung học đã từng gây gỗ đánh nhau rồi.

Hừ! Phách lối cái gì! Lời lẽ của cô cũng chỉ có một chút là không thật mà thôi, phần lớn chuyện trong đó cũng không có nói sai, cái gì mà thư triệu tập của tòa, cô mới không sợ!

Đau đầu hơn chính là, người theo đuổi Viên Ấu Sơ cũng không vì lời đồn đãi mà dừng theo đuổi, ngược lại càng hăng hái hơn, sắc mặt Tề Du Quân cũng càng ngày càng khó coi hơn.

Hôm nay hai cha con ở nhà nghỉ ngơi, cô vì học thêm nên muốn tới trường học đi học, chỉ thấy Tề Du Quân và Tiểu Nam ngồi phịch trên ghế ở nhà, ăn điểm tâm xem phim hoạt hình nhằm chán vô cùng mất hình tượng.

Phim hoạt hình nhanh chóng chiếu hết, Tiểu Nam nhìn về mặt mắt hững của Tề Du Quân, nằm úp sấp trên người anh vô cùng đáng yêu nói "Ba, tâm tình không tốt sao?"

"Ừ." Tề Du Quân miễn cưỡng đáp lại.

"Là vì có người ở đuổi theo đi Sơ Sơ sao?"

Anh xoa xoa đầu nhô trái dưa của cậu, tức giận nói: "Tuổi còn nhỏ mà nói theo đuổi với không theo đuổi cái gì."

"Đó là bà nội nói." Cũng không phải là cậu nói! Tiểu Nam uất ức nhìn anh. "Bà nội nói vì ba quá chậm chạp không cầu hôn. Ừ, không giữ chặt lấy người yêu nên mới có thể để cho người khác có. Có cơ hội dùng!" Cậu áp a áp ứng chuyển xong lời mẹ Tề oán trách, sau đó tay nhỏ bé để thương khoanh trước ngực, chân mày hơi nhíu lại. "Ba, không phải là con nói ba, ba lúc nào mới chịu đi Sơ Sơ biến thành mẹ của con?"

"Cái... Cái gì?" Một tiểu quỷ 5, 6 tuổi đột nhiên nói ra những lời này khiến Tề Du Quân xém bị sặc nước miếng của bản thân.

Tiểu Nam làm bộ dáng một tiểu quỷ nhìn anh. "Ba, ba thật ngốc, đơn giản thế này thôi! Cô giáo Hương Hương nói, đàn ông và đàn bà ở chung một chỗ vĩnh viễn sẽ phải kết hôn! Chẳng lẽ ba không muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với dì Sơ Sơ, mới để đến bây giờ cũng không cầu hôn sao?"

Vừa nói đến cô giáo Hương Hương! Cô ở trong nhà trẻ rớt cuộc cũng dạy cái gì đấy! Tề Du Quân bắt đắc dĩ nhìn con trai, không nhận được oán thâm ở trong lòng.

"Tiểu Nam, chuyện này rất phức tạp, ba và dì Sơ Sơ phải đồng ý mới có thể kết hôn."

Tiểu Nam bị anh ôm, không nhận được chu miệng lên, trực tiếp hỏi: "Vậy ba không đồng ý kết hôn sao?"

Anh? "Ba đương nhiên đồng ý!"

"Vậy dì Sơ Sơ thì sao? Là dì Sơ Sơ không đồng ý sao?"

"Người ba này cũng không biết, muốn biết thì hỏi dì Sơ Sơ mới biết." Mặt Tề Du Quân cũng là mờ mịt không rõ.

Tiểu Nam ra vẻ người lớn nói: "Vậy thì đúng rồi! Ba nhanh hỏi đi, nói không chừng dì Sơ Sơ chờ ba hỏi lâu lắm rồi đó, như vậy hai người sẽ kết hôn, con có thể gọi dì Sơ Sơ là mẹ!"

Bọn họ đều cho rằng tiểu quỷ này cái gì cũng không biết, cậu mặc dù không hiểu nhưng có một vài chuyện nhớ rất dai, ví dụ như đã từng xuất hiện một người phụ nữ nói là mẹ của cậu.

Nhưng người kia tới nhanh, biến mất cũng rất nhanh, hơn nữa trên người cô ấy có mùi kỳ quái, cậu không muốn cô ấy làm mẹ của cậu. Nhưng là dì Sơ Sơ thì khác, mỗi ngày dì sẽ nấu cơm cho cậu ăn, sẽ giúp cậu tắm thơm tho, buổi tối còn có thể kể chuyện cho cậu nghe, trên người dì luôn có một mùi hương nhẹ nhàng thoải mái, giống như là mẹ của những bạn khác vậy.

Không đúng! Phải nói so với mẹ của những người bạn nhỏ khác ở nhà trẻ còn tốt hơn, cho nên bà nội hỏi cậu nói có muốn dì Sơ Sơ làm mẹ cậu không

thì cậu đồng ý ngay.

Lời nói ngây thơ của đứa nhỏ giống như Thiên Lôi trực tiếp đánh vào đáy lòng đầy sương mù của Tề Du Quân, anh đột nhiên giật mình, thiếu chút nữa làm Tiểu Nam ngã xuống đất, thật may phản ứng của anh khá nhanh, vội vàng ôm lấy con trai.

"Ha ha! Tiểu Nam thật thông minh! Đúng! Chúng ta nhanh hỏi đi Sơ Sơ có nguyện ý kết hôn hay không, cùng chúng ta ở chung một chỗ vĩnh viễn."

Cứ như vậy, chẳng những Tiểu Nam có mẹ, anh cũng có vĩnh viễn giữ chặt được cô, những thứ kia ông mật ruồi nặng không thể tùy tiện đến gần cô nữa.

Nhất cử phi thường tốt!(*một lần những có nhiều điều tốt, dựa theo câu nhất cử lưỡng tiện)

Tiểu Nam cười khanh khách không ngừng "Đúng vậy, ba nhanh hỏi đi!"

Tề Du Quân mặc dù kích động nhưng đột nhiên nhớ tới lần trước người con trai kia chỉ muốn theo đuổi Viên Áu Sơ đã quý xuống tặng hoa tươi, anh hiện tại muốn cầu hôn với cô, cũng không thể cái gì cũng không chuẩn bị.

Anh lên lầu thay một bộ tây trang cô đặc biệt mua cho anh, rồi chuẩn bị cho Tiểu Nam một bộ đồ thật đẹp, hai cha con vô cùng vui vẻ đi ra cửa.

Tiệm bán hoa, tiệm đồ trang sức, khi cầu hôn cần chuẩn bị rất nhiều thứ, tất cả đều đã chuẩn bị xong, anh tung tăng mang theo con trai tiến về trường học của cô.

Anh đã bắt đầu mong đợi, khi cô nhìn thấy anh và Tiểu Nam cùng xuất hiện thì sẽ vô cùng vui mừng.

"Mau nhìn! Đó không phải là người đàn ông bao nuôi em sinh viên năm nhất sao?"

"Ồ cùng nhà sao? Tớ nghe là anh ta đã có con riêng rồi hả?"

"Ai biết! Nhưng ở chung với con riêng cũng không có xung đột sao?"

Xung quanh có tiếng rì rì không làm ảnh hưởng đến chuyện chuẩn bị về nhà của Viên Áu Sơ, dù sao sau nửa tháng, đợi cô gửi thư lên tòa thì tất cả lời đồn tự nhiên sẽ tan biến.

Chẳng qua là khi cô càng đến gần cửa chính, phát hiện cửa chính hình như rất náo nhiệt, theo như cá tính của cô thì cô không thích tiếp cận loại náo nhiệt này, nhưng cửa chính là con đường gần nhất để cô về nhà, cô chỉ có thể men theo bên hông đi ra.

Khi cô đang muốn đi ra cửa, một bóng dáng dễ thương kèm theo giọng trẻ con mềm mại nhào tới cô.

"Mẹ..."

Tất cả mọi người tự động nhường đường, hơn nữa nhìn theo nơi đứa bé đến thì nhìn thấy mục tiêu cuối cùng làm cho tất cả mọi người sững sờ.

Viên Áu Sơ nghe giọng nói thì trực giác quay đầu, sau đó liền thấy Tiểu Nam dễ thương đang nhào về phía cô, hơn nữa trong miệng còn gọi tiếng "Mẹ" làm cô không tin được vào tai mình.

"Tiểu Nam cháu vừa gọi đi là gì?" Cô kích động ngồi xổm người xuống, ngang bằng bé trai.

Tiểu Nam hơi xấu hổ nhìn cô, thân thể nhỏ bé uốn qua uốn lại ở trong lòng cô. "Mẹ! đi Sơ Sơ không thích cháu gọi như vậy sao?"

"Sao lại không thích? Dĩ nhiên thích đó!" cô kích động hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Tiểu Nam cũng xấu hổ vùi trong ngực cô, sao khi bị hôn mấy cái, cậu đứng thẳng người, lôi kéo tay cô nhìn về phía sau. "Nhưng mẹ, ba có chuyện muốn hỏi mẹ đó! Nhanh lên.... nhanh lên một chút! Chúng ta còn mua rất nhiều thứ."

Viên Áu Sơ lúc này mới nhìn thấy người đàn ông đứng ở phía sau, anh mặc bộ tây trang cô mới mua, trên khuôn mặt tuấn tú của anh hơi xấu hổ, mà trên tay anh còn ôm một bó hoa hồng to, dường như che kín mặt anh.

Cô sững sờ nhìn anh, Tiểu Nam lôi kéo cô từng bước một đi về phía trước: "Anh sao vậy..."

Cô loáng thoáng thấy hai cha con này đang làm cái gì đó, rồi lại không dám tìm. Những chuyện này quá mức bất ngờ, làm người bình tĩnh như cô cũng không biết phản ứng như thế nào?

Tề Du Quân không có quý gối trên đất, vì anh nhớ như vậy sẽ dơ bộ quần áo cô mới mua, mà cầm hoa nhẹ nhàng đẩy tới trong ngực cô, nhỏ giọng hỏi "Thích không?"

Cô ngây ngốc ôm bó hoa trong ngực, sững sờ gật đầu, sau đó thấy anh lại từ trong túi quần lấy ra chiếc nhẫn đã chuẩn bị tiến tới trước mắt cô.

"Áu Sơ, gả cho anh được không? Để cho chúng ta ở chung một chỗ vĩnh viễn, cũng cho Tiểu Nam danh chính ngọonn thuận gọi em là mẹ."

Cô đột nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt quá không chân thật, nước mắt đầy trong khóe mắt, đôi môi lại không nhận được khê nhếch lên. “Emanh sao lại đột ngột như vậy

“Bởi vì anh không muốn ông bướm ở trước mặt em bay tới bay lui.” Tề Du Quân giận dữ nói, vẻ mặt cũng với vẻ mặt thâm tình cách xa vạn dặm.

Nghe được anh nói lý do chân chính. Viên Áu Sơ vừa cảm động vừa buồn cười, liếc anh một cái, dung hoa hồng trong tay đánh nhẹ anh.

Tiểu Nam nhìn cô vẫn không chịu nhận chiếc nhẫn, ở bên cạnh nhảy nhót, lo lắng nói: “Nhanh lên một chút nhận chiếc nhẫn! nhanh lên một chút nhận chiếc nhẫn! đồng ý ba, đồng ý ba đi!”

Sinh viên đứng vây xung quanh nhìn thấy cậu bé cố gắng như vậy cũng hòa theo rống to: “Đồng ý đi! Đồng ý đi.”

“Ha ha! Tất cả mọi người đồng ý rồi!” Anh hả hê cầm chiếc nhẫn ở trước mắt cô lắc.

Cô trừng mắt nhìn anh, gắt giọng: “Vậy anh đi lấy mọi người đi!”

Tiểu Nam vừa nghe lời cô nói, vội vàng lo lắng nói: “Con chỉ muốn một người mẹ, không cần nhiều mẹ như vậy!”

Người khác nghe lời nói non nớt của đứa bé, tất cả đều không nhận được cười ầm lên, làm Viên Áu Sơ cũng không nhận được cười ra tiếng.

Tề Du Quân thừa cô hội này, bá đạo kéo tay cô qua, đeo nhẫn vào trong tay cô, sau đó cười hả hê. “Tốt lắm! như vậy thì coi như em đã đồng ý lời cầu hôn của anh rồi!”

Toàn bộ đám người sững sờ, không ngờ cầu hôn cũng có thể vô lại như thế.

Viên Áu Sơ đối với loại người hành động vô lại như anh lại không có bất ngờ, nhưng cầm bó hoa hồng trong tay ném vào trong ngực anh, rồi cầm tay Tiểu Nam đi về phía trước.

Lúc mọi người nghĩ cô bỏ đi vì giận người đàn ông kia thì cô quay đầu lại thẹn thùng nhìn anh chăm chăm: “Cũng đã đồng ý rồi, còn không nhanh đi theo em.”

Trong nháy mắt tình huống bỗng quanh co, mọi người sững sờ một giây, ngay sau đó bắt đầu dung sức vỗ tay, chúc mừng anh đã cầu hôn thành công.

Tề Du Quân cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, cầm hoa hồng bước nhanh chạy lên đi trước, một tay bá đạo nắm cả hông cô giống như là biểu thị công khai chủ quyền cô là của anh.

Tiểu Nam vui mừng hỏi cha. “Con biểu hiện rất tốt phải không? Di Sơ Sơ lập tức trở thành mẹ của con rồi!”

“Ừm! không tệ! thích cái gì ba đều mua cho con!”

“Vậy con muốn mua một Transformers to thật to!”

“Ách..... cái này để ba suy nghĩ lại!”

Viên Áu Sơ quay đầu lại. “Cái gì cũng không mua, về nhà!”

Ba người tay nắm tay đi từ từ trên đường về nhà, nghênh đón bọn họ là tương lai hạnh phúc, còn có một mái nhà ấm áp của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Không đợi đến khi Viên Áu Sơ tốt nghiệp, xác định sau khi cầu hôn thành công, Tề Du Quân vội vàng bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, không phải vì anh đột nhiên đổi tính trở nên chủ động, mà vì sau khi mẹ Tề biết anh cầu hôn thành công, bà căn bản là cảm thấy gộc đuối phía sau anh, muốn anh nhanh chóng mang vợ về nhà, đừng giống như Tiểu Nam khi đó, đứa bé cũng sinh mà vợ lại chạy mất.

Vốn anh còn cảm thấy cũng không vội, về sau lại thấy người nam sinh kia lần nữa đến cửa nhà anh, lần này không chỉ mang theo hoa mà còn có đàn ghi-ta anh cuối cùng cũng không có cách nào nhẫn nại như lần trước.

Lúc đầu Viên Áu Sơ nhìn thấy nam sinh đánh đàn ghi-ta trước mắt đó thì không biết nên nói làm sao mới có thể làm cho anh ta bỏ cuộc.

Chẳng lẽ anh ta không biết thời gian trước ở trong trường học có tin đồn sao? Còn nữa, anh không biết cô ở trước mọi người đồng ý lời cầu hôn của người khác rồi sao?

Trong lòng cô không ngừng nghi ngờ, đáp án lại thật nhanh được công bố.

Nam sinh đó vừa đàn ghi-ta vừa dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô "Anh thích em là thật, thích em thuần khiết, coi như bên cạnh em đã có người khác thì cũng xin nhớ bên cạnh còn có một người là anh, đó là chứng cứ anh yêu em."

Vạch đen trên mặt Viên Áu Sơ kéo dài, khoe miệng khẽ giựt giựt. Thì ra anh ta không phải là không biết, căn bản coi chuyện này là khảo nghiệm tình yêu, còn không quên lợi dụng điều này nói những lời buồn nôn.

Thiệt là! Loại chuyện buồn nôn này sao lại xảy ra ở trên người cô đây? Không phải là cô không hiểu, mà thế giới này biến hóa quá nhanh, cô hoàn toàn theo không kịp suy luận của những người trẻ tuổi này.

"Tôi lần nữa nói rõ."

Lời cự tuyệt cô còn chưa nói hết, Tề Du Quân đã làm mặt khó chịu đi tới bên người cô, mang theo ý vị khoe khoang ôm lấy cô, từ trên cao liếc nhìn nam sinh trẻ trung đó.

"Cô ấy là người phụ nữ của tôi, chúng tôi chuẩn bị kết hôn, hiểu không?" Anh ác độc nhìn anh ta chăm chăm, giọng nói cảnh cáo "Cậu còn dám nữa tới, tôi sẽ cho cậu đi uống nước biển, vớt cậu ra làm mồi câu cá mập, nếu như đầu óc của cậu không phải tất cả đều chứa amip, giả thiết chỉ số thông minh của cậu không thấp đến mức bằng nửa chỉ số của cá heo thì tôi tin cậu hiểu những gì tôi nói chứ?"

Nam sinh bị dọa đến sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới người đàn ông này xem ra không có sức uy hiếp lại có thể nói những lời ai oán tức giận như vậy.

Bất quá nam sinh nhìn nhìn lại vóc dáng của mình và anh, cậu quanh năm vận động xem ra có ưu thế hơn người đàn ông khôi ngô tuấn tú này, cả gan trừng mắt cầu lại ánh mắt của anh.

"Yêu là tự do, tôi thích cô ấy là chuyện của tôi, coi như kết hôn thì sao." Nam sinh gắng gượng nói, mặt vì yêu mà chiến đấu hăng hái.

Nam sinh nhìn thấy Tề Du Quân lấy đồ phía sau ra, còn chưa nói hết lời thì đã tắc nghẹn ở cổ, một tiếng cũng không phát ra được.

Tề Du Quân hí mắt nhìn anh chăm chăm, nhẹ nhàng vuốt ve cây thương trên tay. "Xảy ra chuyện gì vậy? Sao không nói? Cậu mới vừa nói đến chỗ nào, coi như kết hôn. Chúng ta kết hôn rồi cậu còn muốn thế nào?"

Giày thối! Con cạp không phát uy lại xem anh là mèo bệnh! Anh là trạch nam không sai, nhưng vợ của trạch nam càng không thể xâm phạm, nhìn anh gầy yếu nhưng không có nghĩa là người tốt sẽ không dùng đến nắm đấm chứ?

Nam sinh lùi lại mấy bước, cặp mắt nhìn chăm chăm cái vũ khí đó rõ ràng không phải món đồ chơi bình thường, sợ đến nỗi ngay cả lời cũng nói không được "Anh. Trên tay anh."

Viên Áu Sơ đứng ở bên cạnh nhìn người đàn ông của cô bộc lộ uy phong, nhìn bộ dạng bảo vệ chủ quyền của anh lại cảm thấy có loại đẹp trai khó cưỡng. Mặc dù nhìn món đồ chơi trên tay anh kia chỉ là mô hình mô phỏng lại, nhưng đã làm cho nam sinh ngu si kia sợ hãi, cô cảm thấy rất buồn cười.

Cuối cùng, nam sinh còn chưa biết trạch nam kia phát uy như thế nào nữa, thiếu chút nữa đàn ghi-ta cũng quên chạy trời chết, làm Tề Du Quân đắc chí một tay ôm vợ một tay ôm đồ sưu tầm, vui vẻ bước qua cửa vào nhà.

"Haaa...! Sau này còn dám ngu ngốc dùng loại ánh mắt với vợ tôi, tôi sẽ lấy ra một khẩu súng hơi, để cho bọn họ biết trạch nam không phải dễ chọc." Nói xong, ánh mắt của anh sau trông kính thật vẫn mang theo sát khí hung ác.

Viên Áu Sơ đột nhiên cảm thấy đứa bé trai kia bị dọa sợ thành ra như vậy cũng hơi đáng thương, nhưng mà nghĩ lại hai ngày nữa bọn họ chính thức kết hôn, anh ta còn làm loại xiếc này trước mặt cô đâu, khó trách chú rể không cách nào bình tĩnh được.

"Được rồi, anh cũng đã là một người 30 mấy tuổi còn hơn thua với một người trẻ tuổi." Nói xong, cô chợt nghĩ đến hình như cô và anh cũng không khác nhau lắm, nhưng mà người anh đối phó là tình địch, còn cô đối phó với tiểu nhân.

Lại nói Diệp Từ Tâm bởi vì tính xấu không đổi, cô trực tiếp mời luật sư kiện cô ta tội phỉ báng, hiện tại đang bận tới mày tới mặt nhưng dàn xếp đâu vào đó rồi, hơn nữa trường học cũng bởi vì chuyện này, đang suy nghĩ muốn cô ta chủ động chuyển trường.

Thật sự chỉ là so đo nhỏ nhen mà thôi, dù sao so với hiện tại thì cô như thế là hạnh phúc. Ba mẹ con nhà họ Diệp đáng thương hơn nhiều. Mẹ kẻ bởi vì cùng người di ở hàng xóm gat mua cổ phiếu mất 10 vạn, con gái lớn đi theo một người đàn ông hư hỏng, chẳng những bị lừa tiền, còn bị đuổi học, cả ngày âm trầm ở trong nhà không dám ra cửa, con gái nhỏ thì hiện tại đang bị vướng vào chuyện kiện tụng.

Mặc dù người đáng thương nhưng cũng có chỗ đáng hận, nhưng bây giờ cô và họ đã không còn quan hệ, so đo thêm chỉ chứng minh cô không bỏ xuống hận thù năm xưa, mà cô cũng không có thời gian rảnh rỗi đặt những người đó ở trong lòng.

"Dám cướp vợ anh, coi như chỉ có mười tuổi cũng không thể tha thứ!" Tề Du Quân hả hê buông lời. Hừ! Huống chi còn là một gián hời đánh cũng không chết, không đe dọa sao có thể yên tâm được.

Anh bình thường có thể làm bộ đáng yêu, có thể bị cô kêu lui gọi tới cũng không đáng kể, vì cô là vợ của anh, nhưng nếu như có người đàn ông khác nghĩ muốn đào góc tường nhà anh. Lúc này anh không ra mặt thì còn phải đợi đến lúc nào!

Viên Áu Sơ dường như cười đến gãy lưng, nhìn người đàn ông bên cạnh rõ ràng cố làm bộ đáng hung ác, trong lòng lại dâng lên một cảm giác thỏa mãn.

Người đàn ông chỉ ở trước mặt cô làm bộ vừa đáng yêu vừa mềm yếu. Cô tin tưởng, cô sẽ cứ như vậy yêu thương anh cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Nhà Của Trạch Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.